

NOVÉ VÍNO DO NOVÝCH MĚCHŮ

THE NEW WINE IN NEW WINESKINS

Copyright - Zac Poonen (1992)

OBSAH

Předmluva

1. Nové víno do nových měchů
2. Bůh potřebuje muže
3. Bůh potřebuje ženy
4. Religiozita nebo spiritualita?
5. Duch Nové smlouvy
6. Nová smlouva – partnerství s Ježíšem
7. Ježíš – pokoušený jako my
8. Pravá spiritualita – hledání Božích věcí
9. Posvěcení a společenství
10. Přemáhat ducha antikristova
11. Vítězství skrze chválu
12. Proč křesťané padají
13. Mrtvé skutky
14. Boží požehnání nebo Boží uznání?
15. Jiný „Ježíš“ a jeho služba
16. Znak sektářství v církvi
17. Znamení, která ukazují na příchod Krista
18. Být připraven na příchod Páně
19. Evangelizovat a činit učedníky
20. Povolání, které církev odlišuje
21. Lámání chleba je smlouva
22. Církev a soužení
23. Pravda, kterou vyznáváme
24. Vánoce a velikonoce – křesťanské, nebo pohanské?
25. Boží dokonalý plán pro ty, kdo selhali

TATO KNIHA A TY

Pán Ježíš Kristus sváděl neustálý zápas s náboženskými představiteli své doby, kteří učili židovský lid respektovat tradice starších více než Boží slovo. Náš Pán se postavil za zjevené Boží slovo, které je nad lidskou tradici, a proto Ho nakonec zabili.

Mnoho věřících je dnes svedeno a je v otroctví, protože jsou opojeni starým vínem – lidskou tradicí, která se hromadí v křesťanství dva tisíce let a přidává se k Božímu slovu nebo Jej zcela nahrazuje. Když jim nabídnete víno nové, řeknou: „Staré je lepší.“ (Lk 5,39). Proto stagnují a ani po letech u nich není vidět duchovní růst.

Pro mnoho věřících je jednou z nejtěžších věcí číst Boží slovo s otevřenou myslí a bez předsudků. Většina křesťanů není ochotná vzdát se otcovských tradic, a to ani tehdy, když vidí, že jsou s Božím slovem v rozporu.

Máme-li v dnešní době naplnit Boží záměr, musíme se navrátit zpět k té víře, kterou Bůh zjevil svým svatým apoštolům a prorokům, jak je doložená ve spisech Nového Zákona. Chceme-li se k ní však skutečně navrátit, musíme být ochotni rozhodně (násilně) zakročit proti každé lidské tradici, která je v rozporu s Božím slovem (Mt 11,12).

Máte-li k tomu odvalu, čtěte dál. Tato kniha může změnit váš život i službu, protože zpochybní mnoho věcí, které považujete za „posvátné“, a kterých se držíte, i když nestojí na Božím slově. To zpochybnění vás však na druhou stranu ochrání před žalem a újmou, až budete skládat účty ze svého života před soudným stolicem Kristovým.

Kdo se chce změnit a má k tomu odvalu, necht' čte dál...

Bangalore
Zac Poonen

KAPITOLA 1

NOVÉ VÍNO DO NOVÝCH MĚCHŮ

Ježíš řekl, že nové víno se musí vlít do nových měchů (Lk 5,37). Nové víno je Ježíšův život a nový měch je církev, kterou buduje.

Nové víno

Na svatbě v Káni, kde byl Ježíš hostem, došlo staré víno. Výroba starého vína vyžaduje lidské úsilí a dlouholetý proces zrání – takové víno však nepostačuje. Je to jako život pod Zákonem v době Staré smlouvy. Staré víno dochází, ale aby mohl dát nové, musí Pán čekat, až dojde úplně. „Neboť Panovník Hospodin praví: "Pouze v očekávání na mne bude vaše spása, ... vy však říkáte: „Naše pomoc přijde z Egypta (tj. lidskými silami).“ Vaši nepřátelé vás budou pronásledovat ... a Hospodin vyčkává, až dojdete na dno svých sil a přijдете k Němu, aby se nad vámi slitoval, pak vás přemůže, aby vám mohl požehnat. Blaze těm, kdo očekávají na pomoc od Něho.“ (Iz 30,15-18 parafráze dle Living Bible).

Když se stále snažíme a snažíme žít vítězně, avšak znovu a znovu jen selháváme, Bůh nám tím říká: „Z vlastních sil zvítězit nedokážeš.“ Dokud jsi pod Zákonem, hřích tě bude přemáhat. To hlavní, čeho chce Bůh u každého ze svých dětí docílit, je naprosté zlomení jeho vlastních sil. V Káni Ježíš vyčkával, až jim dojde víno, teprve potom mohl udělat zázrak. Dnes vyčkává, až nám dojdou síly. Opakovaná selhání i všechny porážky nám mají ukázat, že na to sami nestačíme. Bůh nás chce přivést na dno svých sil, protože Jeho moc se může plně projevit pouze v naší slabosti (2K 12,9). Co dokáží naše vlastní síly, můžeme vidět v okamžicích pokušení, když nás někdo nebo něco rozčílí, když se rozhořčíme, mluvíme hněvivě, ospravedlňujeme se, kritizujeme a obviňujeme druhé, držíme si neodpuštění, chamtivě milujeme věci, bojujeme za svá práva nebo za svou pověst, toužíme po odvetě apod. V takových situacích můžeme vidět, jak velikou moc má síla, která v nás působí – to staré víno, které nám ještě nedošlo; a Ježíš stojí nablízku a nemůže pro nás udělat nic.

Kéž bychom jen Bohu dovolili, aby nás zlomil. Kéž bychom se jen pokořili a s radostí vydali na smrt svá práva i svou pověst. Jak rychle by nás pak Bůh mohl uvést do života Nové smlouvy. Všechny ty marné pokusy, nezdary a zklamání, zármutek apod., jsou nutné k tomu, abychom se dostali až na dno svých sil.

Tak jednal Bůh s Jóbem. Jób nakonec došel na dno svých sil. Ležel tvář v prachu a řekl „Jsem nic (jsem nula) ... Kladu si ruku na ústa ... Dosud jsem o Tobě jen slýchal (znal jsem Tě jen z doslechu), teď Tě však spatřuji na vlastní oči. Proto se pokořuji, v prachu a popelu činím pokání“ (Jb 40,4; 42,5.6).

To je zkušenost těch, které Bůh konečně zlomí a dá se jim spatřit. Mojžíš, který se kdysi (ve svých 40-ti) považoval za schopného, ale o 40 let později, zlomený setkáním s Bohem řekl: „Pane, neumím mluvit. Pošli někoho jiného“ (Ex 4,10.13).

Stejná věc se stala velkému proroku Izajášovi, když spatřil Boží slávu. Řekl: „Běda mi, teď zahynu! Jsem člověk s nečistými rty“ (Iz 6,5). A Daniel říká, že když spatřil Boží vidění, opustila ho síla (Da 10,8).

Když Duchem naplněný apoštol Jan, který chodil s Bohem 65 let, spatřil Ježíše na ostrově Patmos, padl k Jeho nohám jako mrtvý (Zj 1,17).

Takovou zkušenost měli všichni ti, kdo spatřili Boží slávu: tvář v prachu a ústa němá.

Když Bohu dovolíme, aby to učinil i s námi, v té chvíli nám může dát nové víno - Ježíšův život, Jeho přirozenost, jedinečné požehnání Nové smlouvy zpečetěné Jeho krví.

Kéž bychom do tohoto bodu mohli dospět všichni co nejrychleji a začali žít každý den před Bohem s tváří v prachu. V takovém životě pak dochází k neustálé proměně, rozjasňuje se víc a víc (Př 4,18), od slávy k slávě (2K 3,18).

Jan mluví o „chození ve světle“ (1J 1,7). Ve světle se nestojí, ve světle se jde – přicházíme blíž a blíž k Tomu, v Němž není žádná tma. Proto světlo, které na nás dopadá, nás osvětluje jasněji a jasněji, a tak postupně odhalujeme další a další skryté hříchy číhající v našem těle, o nichž jsme do té doby neměli ani tušení. A krev Ježíše Krista nás očisťuje od každého hříchu.

Čím blíže Pánu jsme, tím více jsme si vědomi hříchu ve svém těle a méně a méně si všímáme hříchu v druhých okolo nás. Pak již netoužíme hodit kamenem po ženě přistižené při cizoložství, protože v Ježíšově přítomnosti si uvědomujeme hřích ve vlastním těle a voláme „Bídny já člověk“, spíše než „Bídná ta žena“ (Ř 7,24). Adam na ženu svaloval vinu dokonce i v okamžiku, kdy stál před Bohem (Gn 3,12). Bůh mu ale dal poznat, v čem je jeho vlastní hřích (Gn 3,17). Právě to chce Pán učinit pro nás. To je test, který ukáže, zda se jen držíme náboženství a nějakého učení, nebo zda skutečně žijeme před tváří samotného Boha.

Došlo nám už víno v osobním, manželském nebo sborovém životě? Pokud ano, je na čase, abychom hledali tvář Páně a upřímně vyznali, co nám chybí. Jen On nám může dát nové víno. Nové víno v Káni nebylo produktem lidského úsilí. Bylo to nadpřirozené dílo Boží, které se může naplnit i v našem životě. Své zákony nám vloží do mysli, vepíše do srdce a učiní, abychom nejen chtěli, ale i činili, co se Jemu líbí (Žd 8,10; Fp 2,13). Obřeže naše srdce, abychom Ho milovali, a způsobí, abychom se řídili Jeho pravidly, dodržovali Jeho zákony a jednali podle nich (Dt 30,6; Ez 36,27). To, co se s námi stane, nebude výsledek našeho úsilí, ale bude to Jeho dílo, jako to nové víno, které učinil v Káni. To činí milost. Z vlastních sil nemůžeme žít jako Ježíš, i kdybychom se o to snažili sebevíc, třeba 100 let. Pokud ale na svém těle stále nosíme „znaky Ježíšovy smrti“ (každý den na sebe bereme kříž, umíráme sobě, svojí vůli, svým právům i touze po dobré pověsti), Bůh zaslubuje, že do nás vlije nové víno, Ježíšův život (2K 4,10).

V tomto závodě máme běžet s pohledem upřeným na Ježíše. Jedině tak budeme moci svým srdcem neustále volat „Bídny já člověk,“ jedině tak si budeme stále vědomi, kolik nám do Jeho podoby ještě schází, i kdybychom začali vítězit nad vědomým hříchem. „Ti, kdo se porovnávají se sobě rovnými, jsou duchovní idioti“ (2K 10,12), protože to je ta nejjistější cesta do duchovní pýchy a mnoha dalších hříchů. Duchovní pýcha nás nemůže ohrozit, pokud máme oči upřené na Ježíše a neustále se s Ním porovnáváme. Duch svatý nám ukazuje v zrcadle Božího slova Ježíšovu slávu, a tak nás proměňuje do Jeho podoby (2K 3,18). Pavel říká, že má jediný cíl, za kterým se žene stále vpřed – ne obracet ztracené, ale uchvátit Boží nebeské povolání, nechat se zformovat do podoby Krista Ježíše (Fp 3,13n). A pak říká: „Všichni, kdo jsme dospělí (kdo žijeme ve vítězství nad vědomým hříchem), sdílejme tento postoj (odhodlání hnát se stále vpřed k naprosté dokonalosti, naprosté shodě s podobou Ježíše)“ (Fp 3,15). To jsou znaky duchovně zralého, dospělého křesťana. Tento cíl je v životě zralého Božího muže na prvním místě, zatímco služba Bohu, evangelizace a jiné aktivity jsou vždy až na místě druhém.

Jan říká, že když chodíme v Božím světle, máme společenství mezi sebou (1J 1,7). Nejen společenství s Bohem, ale společenství s dalšími věřícími v dokonalé jednotě. Je to velmi prosté. Ten, kdo chodí v Božím světle, žije před Boží tváří. Bude si vždy uvědomovat své nedostatky. Bude neustále soudit sám sebe a nebude mít potřebu obviňovat bratry. Nikdy tedy nemůže vzniknout spor mezi bratry, kteří chodí po této cestě. Je to ta úzká cesta, vedoucí k životu, o které Ježíš řekl, že ji nalézá málokdo (Mt 7,14). Soud začíná od domu Božího. Nejprve tedy od spravedlivých, protože Bůh přebývá v nepřístupném světle (1P 4,17n; 1Tm 6,16). "Kdo ob stojí před sžirajícím ohněm? ... Ten, kdo chodí po cestě spravedlnosti (kdo ochotně přijímá pravdu o sobě)" (Iz 33,14n).

Hřích vedoucího církve v Laodiceji spočíval v tom, že nesoudil soustavně sám sebe. Když se člověk stane vedoucím a přináší sboru poselství, je snadné upadnout do sebeklamu, proto neviděl, jak je na tom bídne (Zj 3,17).

Kež můžeme žít před Boží tváří tímto způsobem po všechny své dny, neustále zlomení, neustále soudit sami sebe a volat „Bídný já člověk.“ Pak, i když dospějeme až k vrcholu svatosti, jaké spasený hříšník může na zemi dosáhnout, budeme moci vyznat (upřímně a opravdově, bez falešné pokory) „Jsem nejmenší ze všech bratří. ... Jsem nejhorší z hříšníků“ (Ef 3,8; 1Tm 1,15). Jen tak můžeme mít společenství s ostatními věřícími, kteří jdou stejnou cestou, a naše vzájemné společenství se bude postupně stále více podobat tomu, které je mezi Otcem a Synem (J 17,21).

Nové měchy

Mnozí, kteří se z tohoto poselství do této chvíle radovali, nebudou možná ochotní zaplatit cenu nového měchu. Ježíš jasně řekl, že „nové víno se lije do nových měchů“ (Lk 5,38). A tím testuje naší poslušnost.

Novým vínem vedeme boj proti hříchu. Novým měchem vedeme boj proti náboženským tradicím, které ruší Boží slovo. Pro většinu lidí je mnohem snazší oddělit se od hříchu, než od lidských tradic. Božího království se však zmocňují pouze ti, kdo činí násilí (Mt 11,12). Náboženské tradice totiž nelze odstranit bez násilí.

Ježíše neukřižovali za to, že kázal proti hříchu, ale že kázal proti náboženské tradici, která v židovstvu nahradila Boží slovo (Mk 7,1-13). Odhaloval pokrytectví náboženských vůdců, prázdnotu jejich náboženské tradice a vyhnal z chrámu ty, kdo vydělávali ve jménu náboženství. Byla to právě horlivost, s jakou usiloval očistit Boží dům, co rozzuřilo náboženské vůdce natolik, že si vymohli jeho ukřižování.

Není pravděpodobné, že by nás lidé chtěli ukřižovat za to, že kážeme poselství „zlomení“ a nového vína. Pokud se však rozhodnete jít a naplno hlásat Boží slovo, že nové víno se lije do nových měchů, můžete očekávat hněv od náboženských představitelů v každé denominaci, která v křesťanském světě existuje.

Proč Ježíš řekl, že nové víno se nelije do starých měchů? Proto, že staré měchy už nejsou pružné a roztrhly by se. Starý měch se dá stále ještě použít pro staré víno, ale nikoli pro nové.

Židovský náboženský systém – starý měch – ustavil kdysi Bůh, aby uchovával staré víno. Jakmile však přišel Ježíš a ustavil Novou smlouvu, vyvstala potřeba nového měchu. Starý je nutné odložit. Ježíš řekl, že starý plášť nelze vyspravit záplatou z nové látky. Obojí by se zničilo (Lk 5,36).

Můžeme si myslet, že jako křesťané jsme se zbavili toho starého židovského měchu a že náš křesťanský sbor je ten nový měch. Když se však podíváte pozorně na to, čemu říkáte křesťanský sbor, možná vás překvapí, kolik je v něm starozákonních principů.

Podívejme se nyní na tři příklady, existuje jich ale mnohem více.

Za prvé – Židé měli zvláštní rod, (Lévijce), kteří konali veškerou náboženskou práci. Ne každý Žid se směl stát knězem. V Nové smlouvě - na rozdíl od Staré – jsou ale kněžími všichni věřící (1P 2,5; Zj 1,6). Ačkoli tuto pravdu teoreticky uznává většina věřících, praktikuje se jen ojediněle. Téměř každá skupina věřících má svého „kněze“, „pastora“, „Božího služebníka“ nebo „pracovníka na plný úvazek“, kteří jsou ve své podstatě právě tím, čím kdysi byli Lévijci – vedou bohoslužbu Božího lidu. Pouze tyto „Levitě“ smějí křtít nově obrácené a (lámáním chleba) vysluhovat Večeři Páně. Tito „Levitě“ jsou podporováni z desátků Božího lidu. Ve shromáždění tyto „Levitě“ dělají vše sami a nedávají příležitost ke službě „tělu“. „Představení jednoho muže“ je starý měch. V Nové smlouvě může každý věřící pít nové víno, být pomazán Duchem svatým a mít dary Ducha. Každé shromáždění mají zahájit dva nebo tři proroci, jeden nebo dva pak mají promluvit v jazyku (každý s výkladem) a každý věřící ve shromáždění má mít možnost prorokovat

a budovat tak církve. To je ten nový měch (1K 14,26-31). Nové víno nacházíme v 1. Korintským 13 - je to život lásky. Nový měch popisuje 1. Korintským 12 a 14. Kolik věřících ale touží, aby se vše dělo Božím způsobem? Žel, velmi málo. Většinou stačí starý měch a placení „Levitů“.

Za druhé – Židé mívali proroky, kteří za ně v nejrůznějších situacích hledali Boží vůli, neboť pouze na nich spočíval Duch. V Nové smlouvě mají proroci ale zcela jiný úkol - budovat tělo Kristovo (Ef 4,11n). Všichni věřící mohou nyní přijmout Ducha svatého, a proto již nemusí vyhledávat proroky, aby zjistili, jaká je pro ně Boží vůle (Žd 8,11; 1J 2,27). Přesto, mnozí věřící stále žijí starým měchem a chodí za svým Božím mužem, aby se dozvěděli, co mají udělat, koho si vzít, apod.

Za třetí – Židé představovali velkou komunitu rozšířenou do celého světa, avšak měli svoje ústředí v Jeruzalémě a svého velekněze, který byl jejich vůdcem. V Nové smlouvě je naším veleknězem Ježíš a jediné ústředí, které máme, je Boží trůn. Jednotlivá ramena sedmiramenného židovského svícnu vycházejí z jeho středu (Ex 25,31n). Takový svícen představuje starý měch.

V Nové smlouvě je naproti tomu každý místní sbor samostatný svícen. Vidíme jej ve Zjevení 1,12.20, kde sedm místních církví v Malé Asii je představeno jako uskupení sedmi (samostatných) svícňů, jež se zásadně odlišuje od sedmiramenného. Ježíš se jako hlava těchto církví prochází mezi nimi. V těch dnech nebyl na zemi žádný papež, generální superintendant, ani předseda církve nebo denominace. Nebyli žádní předsedové staršovstev, kteří by měli při rozhodování záležitostí církve poslední slovo. Každou církev vedli místní starší. Ti byli odpovědní přímo Pánu, jako svojí Hlavě. Dnes však vidíme množství křesťanů, kteří jsou součástí denominačního systému (starého měchu), ať ho za denominační považují nebo ne. Existují skupiny, které popírají, že by byly denominací, nicméně vykazují všechny charakteristické znaky denominace. To vše je starý měch.

Bůh ustavil nový měch místní církve, aby se porušení nemohlo snadno šířit. Pokud by sedm církví v Malé Asii bylo sedm ramen jediného svícnu, pak by se bludné učení Balaámovo, Nikolaitů i falešná prorocť Jézabel (Zj 2,14n.20) mohlo snadno šířit do všech ostatních sborů. Díky tomu, že svícny stály a jednaly samostatně, mohly si církve ve Smyrně a ve Filadelfii uchovat svou čistotu. Pokud chcete, aby si váš sbor uchoval čistotu, zbavte se starého měchu, jímž je centralizace.

Kéž Bůh v naší zemi vzbudí mnoho těch, kdo budou ochotní nekompromisně zakročít proti lidským tradicím (Mt 11,12), které drží v poutech mnohé a kdo budou budovat tělo Kristovo v každé obci.

KAPITOLA 2 BŮH POTŘEBUJE MUŽE

Bůh dnes potřebuje muže:

- kteří budou stát před Jeho tváří a budou denně naslouchat Jeho hlasu,
- kteří mají v srdci touhu jen po Bohu samém a po ničem jiném netouží,
- kteří se bojí Boha, nenávidí hřích v jakékoli podobě a milují spravedlnost a pravdu na všech svých cestách,
- kteří vítězí nad svým hněvem a nečistými myšlenkami a raději by zemřeli, než aby zhřešili v myšlenkách nebo postojích,
- kteří berou svůj kříž každý den, bez ustání spějí k dokonalosti a s bázňí a třesením uvádějí ve skutek své spasení,

- kteří jsou plní Ducha svatého a jsou tak zakořenění a zakotvení v lásce, že je nikdy nic nepřiměje, aby k druhým měli nelaskavý postoj, jakkoli by je provokovali,
- kteří jsou tak pevně zakořenění a zakotvení v pokoře, že ani lidská chvála, ani duchovní růst, ani služba potvrzovaná zázraky jim nedá zapomenout na to, že jsou nejmenšími ze všech svatých,
- kteří skrze Boží slovo poznávají, jaký je Bůh, jaké jsou Jeho záměry a před Božím slovem se třesou tak, že budou dodržovat i ty nejmenší příkazy a neopomenou tomu učit ostatní,
- kteří nezamlčí nic z Božích úmyslů a rozhodnutí a budou odhalovat náboženské smilstvo a nebiblické lidové tradice,
- kteří mají zjevení Ducha svatého, v čem spočívá tajemství zbožnosti; že Kristus přišel v těle a otevřel nám cestu novou a živou, obětováním svého těla,
- kteří jsou pilní a pracovití a mají i smysl pro humor, umějí odpočívat, hrát si s dětmi a těšit se z toho, že příroda je plná dobrých Božích darů,
- kteří nejsou asketičtí, ale vedou disciplinovaný život a nebojí se nepohodlí,
- kteří netouží po značkovém oblečení nebo cestování, ani neztrácejí čas neužitečnými aktivitami a neutrácejí za zbytečnosti,
- kteří dovedou ovládat svou mlsnost, nejsou ztročeni hudbou, sportem nebo jinými věcmi, které dnes lidé běžně schvalují nebo přijímají,
- kteří úspěšně prošli Boží výchovou - ohněm utrpení, trýzně, soužení, falešného obviňování, nemocí, finančních těžkostí nebo protivenství od příbuzných či náboženských vůdců,
- kteří jsou plní milosti a dovedou mít soucit s nejhoršími z hříšníků i s nejhoršími z věřících a mají ohledně nich naději, neboť si uvědomují, že sami patří mezi ty nejhorší,
- kteří si jsou tak hluboce jisti láskou svého nebeského Otce, že se nikdy netrápí žádnou starostí, nemají strach ze Satana, zlých lidí, těžkostí ani čehokoli jiného,
- kteří vstoupili do Božího odpočinku, neboť věří, že Bůh jedná svrchovaně ve všech věcech pro jejich dobro, a mohou proto vždy za všech okolností děkovat za všechny lidi i za všechny životní situace,
- kteří svou radost nacházejí pouze v Bohu, jsou proto plní Hospodinovy radosti a tím překonávají všechny chmury a špatné nálady,
- kteří mají živou víru, nespolehnají na sebe, na svou vlastní sílu nebo na své přirozené schopnosti, ale mají naprostou důvěru v Boha, svého Zastávce, který nikdy nezklame,
- kteří se neřídí svým vlastním rozumem, ale denně se nechávají vést Duchem svatým,
- kteří byli skutečně pokřtěni v Duchu svatém a ohni samotným Kristem (neprožili pouhou emocionální napodobeninu ani se nenechali přesvědčit teologickými argumenty),
- kteří žijí pod trvalým pomazáním Ducha a užívají jeho nadpřirozené dary,
- kteří mají zjevení, že tělo Kristovo je Církev (ne sbor či denominace), a k jejímu budování využívají všechny své síly, hmotné prostředky i duchovní dary,
- kteří se s pomocí Ducha svatého naučili držet svůj jazyk na uzdě a ten nyní hoří plamenem Božího slova,
- kteří se zřekli všeho, nebaží po penězích, hmotných věcech ani po darech od druhých,
- kteří dovedou Bohu důvěřovat ohledně všech svých pozemských potřeb a druhým nenaznačují, jaké mají materiální potřeby a nechlubí se svou prací prostřednictvím rozhovorů, dopisů nebo zpráv,
- kteří nejsou tvrdohlaví, neústupní, ale mírní a ochotní přijímat napomenutí a toužebně si přejí, aby je starší a moudřejší bratři na chyby upozorňovali,
- kteří nemají touhu panovat nad druhými, poučovat je (ale jsou připraveni poradit, jsou-li požádáni), netouží po tom, aby je druzí uznávali za „starší“ nebo „vůdce“, ale touží být vnímáni jen jako (obyčejní) bratři, kteří slouží všem,
- se kterými se snadno vychází a kteří jsou ochotní snášet nepohodlí nebo se nechat využít,

- kteří nedělají rozdíly mezi milionářem a bezdomovcem, černým a bílým, prostým a inteligentním, vzdělaným a negramotným, ale chovají se ke všem stejně uctivě,
- kteří se nikdy nenechají přimět ke kompromisu ve své oddanosti Kristu nebo v dodržování Božích příkazů manželkou, dětmi, příbuznými, přáteli ani jinými věřícími,
- kteří se nenechají Satanem uplatit ke kompromisu počtami ani penězi, apod.
- kteří jsou neohroženými svědky pro Krista a nezaleknou se představitelů náboženské ani světské moci,
- kteří se netouží líbit lidem, ale Bohu, a nebojí se, bude-li to nezbytné, druhé urazit,
- kteří vždy dávají přednost Boží slávě, Boží vůli a Božímu království před potřebami lidí i svým osobním pohodlím,
- kteří nepodlehnu tlaku druhých ani vlastního rozumu sloužit Bohu „mrtvými skutky“, ale horlivě touží naplnit zjevenou Boží vůli pro svůj život a jediné v tom nalézají skutečné naplnění,
- kteří mají dar rozeznání a v křesťanské práci rozlišují duševní a duchovní,
- kteří vidí věci z nebeské perspektivy, ne z pozemské,
- kteří v souvislosti se svou prací pro Pána nepřijímají žádné pozemské počty, hodnosti ani tituly,
- kteří se dovedou modlit bez ustání a nepolevovat, modlit se i s půstem, je-li třeba,
- kteří se naučili dávat štědře, radostně, v skrytu a moudře,
- kteří jsou ochotni všem se stát vším, aby jakýmkoli způsobem zachránili alespoň některé,
- kteří touží vidět, že lidé jsou nejen „přiváděni ke Kristu“, ale především, že se z nich stávají Kristovi učedníci, že jsou vedeni k poznávání pravdy a k poslušnosti, aby zachovávali všechny Boží příkazy,
- kteří touží vidět, že čisté Boží svědectví je pevně ustaveno v církvi každé obce,
- kteří hoří touhou, aby Církev oslavovala Krista,
- kteří v ničem neusilují o svůj vlastní prospěch,
- kteří mají duchovní autoritu a duchovní vážnost,
- kteří, bude-li třeba, povstanou za Boha, i kdyby byli jediní na světě,
- kteří v ničem neustoupí a nesleví z pravdy, stejně jako apoštolové a dávní proroci.

Takových mužů je dnes málo, a Boží dílo tím strádá. Rozhodni se proto ve svém srdci, že se pro zbývající dny poslední doby staneš mužem podle Božího srdce uprostřed tohoto hříšného a cizoložného pokolení i uprostřed křesťanství, které se stalo tolerantním a dopouští se mnoha kompromisů. Bůh nikomu nestraní, i ty se tedy můžeš stát takovým mužem, pokud o to skutečně stojíš. Bůh požaduje oddanost a poslušnost ve vědomé oblasti našeho života, a to je důvodem, proč se můžeš takovým mužem stát, i kdyby tvoje vědomá oblast byla zatím nepatrná. (Když budeš chodit ve světle a směřovat k dokonalosti, bude se vědomá oblast postupně rozšiřovat.) Nemáš tedy žádnou výmluvu, proč by ses nemohl stát takovým mužem. V naší tělesnosti nespočívá nic dobrého, a proto, abychom dosáhli charakteru popsaného výše, musíme hledat milost u Boha. Denně tedy volej k Bohu, aby ti dal milost stát se takovým mužem pro poslední dny tohoto věku.

KAPITOLA 3

BŮH POTŘEBUJE ŽENY

Bůh potřebuje ženy, které by svým životem věrně zobrazovaly slávu, kterou Bůh zamýšlel skrze ženu zjevovat, když na počátku stvořil Evu.

Její sláva jako mužovy pomoci

Bůh učinil Evu, aby byla muži vhodnou pomocí (Gn 2,18). Slávu této služby pochopíme, pokud si uvědomíme, že službu „pomoci“ zmínil Ježíš, když řekl o Duchu svatém, že bude s námi (J 14,16).

Duch svatý mocně pomáhá věřícím neviděn a neslyšen; podobně i žena byla stvořena k tomu, aby muži pomáhala. Duch svatý tuto službu koná v skrytu, „za scénou“, stejně tak má tuto službu konat žena.

Ženě je příkladem Ježíšův život, neboť Boží slovo říká, že muž je hlavou ženy, stejně jako Bůh (Otec) je hlavou Krista (1K 11,3). Otcí byl Ježíš ve všem svém jednání vždy poddán. Sestra, která má Boží bázeň, bude ve vztahu ke svému manželovi jednat stejně. V zahradě Eva udělala chybu, že se dříve, než učinila rozhodnutí, neporadila se svým manželem. Proto ji Satan svedl (1Tm 2,14). Bůh chce, aby v tom, v čem Eva selhala, zjevovaly dnešní křesťanky slávu poddanosti svému muži přesně tak, jako Ježíš svému Otcí nebo Církev Kristu (Ef 5,24).

Hřích vstoupil do vesmíru skrze Luciferovu vzpouru. Spása vešla skrze Kristovu poslušnost. Ta největší síla, která ve vesmíru působí je duch pokorné poslušnosti Boží autoritě - Duch Kristův. Ten na kříži zvítězil nad veškerými duchy vzpoury. Žena, která je poddána svému manželovi, poddává se ve skutečnosti autoritě Božího slova, které jí to ukládá a dostává se tak pod vliv této největší moci ve vesmíru. Touto mocí může získat dokonce i neobráceného manžela (1Pt 3,1n). Pokud žena zde na zemi žije v tomto poddaném duchu, zvítězí a bude hodna vládnout spolu s Ježíšem na věky.

Satan svádí stále stejným způsobem. Duchem vzpoury svedl anděly, stejně svádí i ženy. Hašteřivá a zatrpklá žena promění svůj domov ve zpusťšenou neúrodnou zemi a žít s ní, je horší než žít na poušti (vyvozeno z Př 21,19). Naproti tomu žena ctnostná a poddaná korunuje svého manžela na krále, a svůj dům tak proměňuje v královský palác (Př 12,4). V duchovním smyslu můžete ze svého domova učinit palác nebo poušť. Vše záleží na tom, jaká jste. Není divu, že Bůh si nejvíce cení tichého a mírného ducha (1Pt 3,4).

Příslaví 31,10-31 popisuje charakter dokonalé ženy. O jejím srdci, rukou i jazyku říká, že jdou vznešené. O tělesné kráse a ženském půvabu nemluví, neboť jsou bezcenné a klamavé (v. 30). Bylo by úžasné, kdyby všechny ženy a mladé dívky a zvláště mladí muži, kteří zvažují vstup do manželství, vzali tato fakta v úvahu.

Dokonalá žena, jak ji zde popisuje, má srdce, jež se bojí Boha (v. 30). To je základ, na němž stojí celý její život. Pracuje svými rukama, šije oděvy, připravuje pokrmy, sází stromy a pomáhá chudým (v. 13-22). Mluví moudře a její jazyk je za všech okolností vlídný (v. 26). Má Boží bázeň, tvrdě pracuje a je laskavá – v tom spočívá její skutečná krása. Boží sláva se zjevuje skrze její čisté srdce, pracovitě ruce a hebký jazyk (naproti tomu žena, která je světská, má nečisté srdce, hebké ruce a hrubý jazyk). Bůh mezi dnešními ženami hledá ty, jež by zjevovaly Jeho slávu.

Dokonalá žena jako manželka, je svému manželovi skutečnou pomocí. Prokazuje mu dobro důsledně a konzistentně, po celý život – nejen tehdy, kdy jí to vyhovuje, nebo jen zpočátku (v. 12). Jinými slovy, její první láska k němu ji nikdy neopouští. Přizpůsobí se i jeho životní profesi a povolání, doplňuje jeho příjem svou tichou prací v domácnosti. Je hospodárná a utrácí rozvážně. Svého manžela zastoupí v domácích povinnostech, aby mohl konat službu pro Pána ve své zemi (v. 23-27). Není divu, že ji manžel chválí, že je ze všech žen na světě (včetně premiérek

nebo kazatelek) ta nejlepší (v. 29). Taková žena si jistě zaslouží, aby ji chválil veřejně (v. 31), neboť pochopila slávu svého povolání být ženou.

Nová smlouva klade značný důraz na to, abychom v našich rodinách prokazovali „službu svatým“. „Radostně se podělte o jídlo a poskytněte nocleh těm, kteří to potřebují ... zvete hosty domů na večeři“ (viz 1P 4,9; Ř 12,13 parafráze dle Living Bible). Za pohostinnost rodiny je odpovědná především žena. Může za to obdržet odměnu proroka, aniž by sama byla prorokem, jen proto, že přijala proroka do svého domu (Mt 10,41). Kdo přijme do svého domu apoštola, je to jako by přijal Ježíše (Mt 10,40). A kdo přijme dítě v Ježíšově jménu, je to jako by přijal Ježíše samotného (Mt 18,5). Sestrám se tedy díky pohostinnosti otevírají úžasné možnosti. Prvotní křesťané, které Pavel a Petr nabádali k pohostinnosti, byli povětšinou velmi chudí. Prosté jídlo a místo ke spaní někde na podlaze, které svatým mohli nabídnout, mělo úplně postačovat. Více se od nich neočekávalo. Pokud si někdo myslí, že být pohostinný, znamená poskytnout bohatý stůl a přepychový nocleh, hledá jen lidskou chválu. V prvním století hostily svaté ve svých domech dokonce chudé vdovy jak dosvědčuje 1.Timoteova 5,10.

Žena, která přijala povolání budovat domov, zjevuje Boží slávu.

Její povolání k mateřství

Adam svou ženu nazval Eva, neboť měla být matkou. V čistém světle Boží přítomnosti, v zahradě Eden dobře věděl, jaká má být její služba. Věděla to i Eva. Hřích a lidské tradice (ovlivněné Satanem) dnešním ženám však zastřely pravdu, takže v mateřství již svou slávu nespátřují. O početí svého děťátka dnes mnohé ženy po satansku mluví jako o „nedopatření“, zatímco Bůh o dětech říká, že jsou „dar“ (Ž 127,3). Lidé jim někdy říkají „vy neřadí“, zatímco Bůh je oslovuje „vy požeňnaní“ (Ž 127,5; 128,4). To je ale jen další indikací toho, jak daleko se od Boha vzdálili i ti, kteří jsou dnes považováni za křesťany, a do jaké míry převzali satanský způsob myšlení.

Timoteova matka Eunike byla jiná. Věděla dobře, jaké je její povolání. Její manžel sice v Krista nevěřil (Sk 16,1), ale to její víru neutlumilo. Sama v Krista upřímně věřila (2Tm 1,5) a znala Boží slovo. Timoteovi se věnovala, aby Boží slovo nejen znal (2Tm 3,14n); ale aby mu předala i svou upřímnou víru. Timoteův domov byl místem, kde díky své matce mohl dýchat čerstvý vzduch víry v Krista uprostřed světa, plného jedovatého zápachu nevěry. Svou matku pravděpodobně často vídal, jak se modlí, chválí Boha a obrací se k Němu s důvěrou v nejrůznějších životních situacích, nikdy nikoho nesekýruje, ani si na nic nestýská a nestěžuje – tak se totiž projevuje „upřímná víra“. Příliš nás proto nepřekvapí, že se Timoteus v dospělosti stal apoštolem a blízkým spolupracovníkem apoštola Pavla. Úsilí jeho matky přineslo časem své ovoce.

Pro matky v 21. století by to mělo být povzbuzením. Timoteova matka Eunike pracovala jako prvotřídní matka a žena v domácnosti 16-20 let. Udělala tak pro Pána a Církev víc, než kdyby 100 let cestovala po světě a kázala. Jiná žena, z doby poměrně nedávné, jménem Susannah Wesleyová porodila 15 dětí. Její rodina trpěla bídou, a některé z jejich dětí záhy zemřely. Své děti vychovávala v Boží bázni a každému se věnovala osobně. Když jeden z jejích synů John Wesley dospěl, stal se mocným nástrojem v Boží ruce a za posledních 200 let díky jeho úsilí a spisům došly požeňnaní milióny lidí. Pokud by Susannah Wesleyová svou rodinu zanedbávala a chodila do zaměstnání nebo kdyby procestovala svět jako biblická učitelka nebo evangelistka, nedokázala by ani zlomek toho, co její syn.

Ohledně pověření ke službě mužů a žen Pavel Timoteovi píše, že ženy nemohou v církvi zastávat úřad učitelů nebo starších, ale mohou zastávat jiný důležitý úřad - mateřství (1Tm 2,12.15). Z kontextu tohoto dopisu vyplývá, že Pavel *mateřství* chápal jako *úřad*. To je druhá služba, do

které Bůh ženy povolává: být svým dětem příkladnými, bohabojnými matkami. Timoteus viděl tuto slávu ve svém rodném domě a jako dospělý měl vše předávat ostatním, kteří žili v Efesu.

Muži mohou předčit ženy ve všech možných profesích. V jedné oblasti jsou ženy ale zcela jedinečné a nenahraditelné – v mateřství. Tento fakt již sám o sobě svědčí o tom, že k tomuto poslání Bůh ženu stvořil. Matky, které zanedbávaly své děti, když nastoupily do práce z finančních důvodů (aby rodina mohla žít ve větším pohodlí) nebo šly na sbor jako kazatelky, měly později všechny bez rozdílu smutnou životní zkušenost. V důsledku zanedbávání v útlém věku měly jejich děti v pozdějším životě všelijaké problémy. Pak už s tím ale nejde dělat nic, než litovat. Generace dnešních matek by to měla vzít jako varování. Pokud jde matka do práce, aby rodina finančně přežila, Bůh takové rodině jistě přidá milost. Pokud je za tím ale touha po větším pohodlí nebo vyšší životní úrovni, může taková matka očekávat, že sklídí porušení, protože Boha nikdo neoklame (Ga 6,7n).

Kež se matkám otevrou oči, aby viděly, jaká sláva je v jejich povolání.

Její sláva jako svědka Kristova

Svědectví ženy o Kristu spočívá předně v tom, že je pomocí svému muži a matkou svým dětem. Bůh ji ale povolává, aby vydávala svědectví i ústy. V Nové smlouvě Bůh nikdy nepovolal ženu do úřadu apoštola, proroka, evangelisty, pastýře nebo učitele. Víme, že ve starozákonní době prorokyně existovaly, poslední z nich byla prorokyně Anna. V době novozákonní (po Letnicích) z Písma známe jedinou prorokyni, ženu Jezábel – falešnou prorokyni ze Zjevení 2,20. Žena, která dnes o sobě bude tvrdit, že ji Bůh ustanovil za prorokyni nebo zvěstovatelku evangelia, je následovnicí této Jezábel. Ať se v této věci nikdo neklame. Všichni Boží „Eliášové“ se jím musí postavit a odhalit tyto dnešní „Jezábely“ (1Kr 21,20-23). V Novém zákoně naproti tomu současně čteme, že ženy mají prorokovat. Příkladem jsou Filipovy dcery. Je ale zřejmé, že tyto sestry v Kristu, které běžně prorokovaly, nebyly prorokyně (nezastávaly prorocký úřad), neboť když chtěl Bůh předat poselství Pavlovi, zatímco pobýval ve Filipově domě, nepoužil k tomu Filipovy dcery, ale poslal tam proroka Agaba z místa vzdáleného asi 80km (Sk 21,8-11). Ježíš nepovolal nikdy žádnou ženu za apoštola, neboť nechce, aby ženy uplatňovaly autoritu nad muži (1Tm 2,12). Ačkoli žena nemá zastávat žádný z vůdčích úřadů v církvi, jako svědek pro Pána, co se týče duchovních darů, nemá žádná omezení.

O vzkříšeném Kristu byla prvním svědkem Marie Magdalská. Nebyla evangelistka, byla však věrný svědek. Dosvědčila, co viděla a slyšela. Každá žena má být pokřtěna v Duchu Svatém a v ohni (jako Marie a další ženy o Letnicích), aby mohla být mocným svědkem o Kristu (Sk 1,8.14). Tradiční ustanovení indické kultury nedovoluje mnoha indickým ženám, aby slyšely evangelium z úst muže. Přístup k nim ale může mít jiná žena, naplněná Duchem svatým. Každá sestra v Kristu, která se bojí Boha, by tedy měla převzít tuto odpovědnost a předávat evangelium těm ženám, se kterými se stýká – příbuzným, přítelkyním, sousedkám, služkám apod.

Nová smlouva učí, že ve shromáždění církve se žena modlí a prorokuje se zakrytou hlavou (1K 11,5). Modlitba je jednou z primárních služeb, do kterých se mohou zapojit všechny sestry, aby se církev budovala. Bůh dnes jistě hledá ženy, které se v skrytu připojí k modlitbám za naplnění Božích záměrů. Ženy mají ale také prorokovat. Skutky 2,17n jasně dokládají, že od té doby, co byl vylit Duch svatý, budou prorokovat muži i ženy. Ženy mají tuto výsadu teprve v Nové smlouvě. Ve shromáždění církve mají zvěstovat Boží slovo v duchu podřízenosti, za předpokladu že se nesnaží učít – neujímají se úřadu učitele (1Tm 2,12). Starší ženy však mají učít mladší sestry všem praktickým věcem, aby uměly pečovat o rodinu (Tt 2,4-5). Služba „pomoci“

v církvi je jedním z darů, které Bůh ustanovil (1K 12,28). Všechny sestry, mladé i staré, by měly usilovat o tento dar, aby uměly v církvi pomáhat v různých praktických věcech. V prvotní církvi bylo mnoho takových zbožných sester. (Foibé pomáhala mnohým – Ř 16,1n; viz také v. 3.6.12). Bůh touží po tom, aby i dnes bylo v církvi mnoho takových sester.

Když si žena zahaluje hlavu (1K 11,1-16) symbolizuje tím:

- (a) že v církvi má být mužova sláva zahalena (v. 7).
- (b) že v církvi má být zahalena i sláva ženy (v. 15), neboť její dlouhé vlasy jsou její slávou.
- (c) že se podřizuje autoritě muže (v. 10), ať manžela, otce, nebo staršího.

Žena má být rovněž věrným svědkem o Kristu svým oblečením. Duch svatý nabádá ženy, aby se oblékaly střízlivě a slušně. „Lidé si mají křesťanské ženy povšimnout pro její laskavost a dobrotu, ne kvůli účesu, ozdobám nebo nápadnému oblečení“ (1Tm 2,9n; 1Pt 3,3). Oblečení má ženské tělo zahalovat, ne na něj upozorňovat. Žádná sestra, která se bojí Boha, nebude nosit oblečení, jaké nosí světské ženy. Kalhoty se sníženým pasem a krátké tričko jsou znakem světské ženy, ne učednice Ježíše Krista. (Čtěte pozorně Iz 3,16-24, a uvidíte, co Bůh soudí o tom, jak se oblékají zesvětštělé sionské dcery).

Satan se snaží zničit Bohem ustanovené odlišnosti mezi pohlavími. Ženy 21. století se mu podařilo přimět, aby se chovaly a v mnoha směrech jednaly jako muži. To, že v církvi přibývá kazatelek a manželék, které se svým manželům nepodřizují je důsledkem postupujícího odklonu křesťanských žen od Boha a Jeho Slova.

V této situaci hledá Bůh ženy, které nebudou překračovat hranice, které jim Bůh ve svém Slově stanovil a které budou ve svém životě zjevovat pravou slávu ženskosti. Rozhodni se proto ve svém srdci, že se pro zbývající dny poslední doby staneš ženou podle Božího srdce uprostřed tohoto hříšného a cizoložného pokolení i uprostřed křesťanství, které se stalo tolerantním a dopouští se kompromisu.

Bůh vám k tomu dá milost, pokud po tom opravdu toužíte.

KAPITOLA 4

RELIGIOZITA NEBO SPIRITUALITA?

Křesťan, který se snaží dosáhnout v životě posvěcení je v nebezpečí, že se nakonec stane nábožný místo duchovní. Ti, kdo nemají rozeznání, často zaměňují religiozitu za spiritualitu. Je tu ale zásadní rozdíl. První je lidský produkt, druhé je dílo Boží. Zákon může produkovat religiozitu, nikoli spiritualitu. Religiozitu zajímají vnější, viditelné věci. Spiritualita je především záležitostí srdce.

Boží slovo varuje, že v posledních časech, budou mít mnozí vnější formu zbožnosti, její moc však budou zapírat – stručně řečeno: lidé nebudou duchovní, ale religiózní (2Tm 3,5). Takoví lidé chodí do shromáždění, modlí se, každý den čtou z Bible, nevynechají žádné celonoční postní

modlitby, dávají desátky atd. V srdci však stále budou mít touhu, aby je lidé obdivovali, budou žít pro sebe, milovat peníze, budou mít zálibu v pomlouvání atd. Takoví lidé nejsou duchovní, ale religiózní. Mají formu zbožnosti, ale bez její moci. Zde je několik ilustrací:

Pokud máš větší zájem navštěvovat shromáždění, než křižovat své tělo (Ga 5,24), nejsi duchovní, ale religiózní. Pokud máš větší zájem o denní čtení z Bible, než udržet po celý den svůj jazyk pod kontrolou, nejsi duchovní, ale religiózní. Pokud máš větší zájem o posty a modlitby, než o svobodu od lásky k penězům, nejsi duchovní, ale religiózní. Pokud máš větší zájem evangelizovat, než se posvěcovat, nejsi duchovní, ale religiózní.

Všechny takové aktivity religiózních lidí uvedené výše, jsou dobré. Záleží ale na tom, čemu dáváme přednost. Správné uspořádání hodnot svědčí, zda je člověk spirituální.

Religiózní lidé se zajímají o psané Slovo „literu zákona“ a dosahují spravedlnosti ze zákona. Duchovní lidé se ale více zajímají o Slovo, které se stalo tělem a krví, a tak docházejí Boží spravedlnosti a získávají podíl na Boží přirozenosti.

Religiózní lidé často ospravedlňují své činy tím, že se odvolávají na slova nebo skutky některých Božích mužů. Duchovní lidé se nikdy nesnaží ospravedlňovat před lidmi. Religiózní lidé se více zajímají o to, co si o nich myslí druzí, než o to, co si o nich myslí Bůh. Religiózní lidé jsou schopni si léta pamatovat a připomínat si, jak je kdysi někdo ze starších pochválil. Duchovní lidé naproti tomu svědectví od druhých, po vzoru Ježíše, nepřijímají (J 5,34). Je jim jasné, že nikdo z lidí nemůže vědět o porušení, které u sebe vidí, a proto chválu od lidí považují za bezcennou.

Religiózní lidé jsou zákoničtí a jsou pod zákonem. Bohu se chtějí líbit, ale v mezích nutného minima. Proto kalkulují přesně 10% z příjmu a neochotně je pak Bohu obětují. Ve starozákonní době zašli Izraelité díky tomuto postoji tak daleko, že Bohu obětovali slepá nebo churavá zvířata (Mal 1,8). Se stejným postojem lze ale přistupovat i k novozákonním příkazům. Když se bude sestra snažit co nejušporněji naplnit literu zákona, který ji ukládá, aby byla poddaná svému muži a aby ve shromáždění měla zakrytou hlavu, zakryje si slávu svých vlasů co nejméně. Lidé, kteří touží být „spirituální“, ale mají minimalistické smýšlení, nikdy nebudou ochotni opustit všechno. Takoví lidé se budou vždycky snažit, co nejvíce omezit seznam věcí tohoto světa, kterých se mají zříci. Lidé s takovým postojem nikdy nebudou duchovní. Budou vždycky jen a jen religiózní.

Ježíšův postoj byl zcela opačný. Nikdy nepátral po tom, jak splnit co nejméně s tím, aby to Otec ještě přijal. Naopak, vždy usiloval pochopit, v čem tkví plná míra, aby mohl Otci darovat všechno. Proto vždy usiloval pochopit smysl a ducha každého Božího příkazu. Proto věděl, že nestačí se pouze vyvarovat cizoložství v těle, což je to minimum požadované zákonem, ale došel k závěru, že duchem a smyslem tohoto přikázání je, že člověk nemá (chtivě) toužit ve svém srdci. Podobně došel k závěru, že není rozdíl mezi hněvem a vraždou. Takto uvažoval o všech věcech, a proto rozuměl duchu každého přikázání.

Skutečně zamilovanou nevěstu by nenapadlo ozdobit se pro svého ženicha v den svatby co nejméně. Naopak, hledá, co by ještě mohla udělat, aby se svému ženichovi líbila co nejvíce. Takový postoj má i Nevěsta Kristova. Právě v tom tkví zásadní rozdíl mezi tím, jak uvažuje služka či otrokyně, a jak nevěsta. Ti, kdo jsou pod zákonem, jsou v otroctví. Nádeník, který pracuje za mzdu, je „vypočítavý“. Počítá, kolik hodin odpracoval, a pracuje-li přesčas, očekává příplatek. Naproti tomu syn (či manželka) pracují z lásky, nehledí na čas, protože nepracují pro vidinu odměny. Takový je rozdíl mezi religiozitou a spiritualitou.

Postoj srdce, které se ptá: „*Co můžu od Pána získat?*“ povede k religiozitě. Zatímco postoj: „*Jak mohu být svým pozemským životem Bohu prospěšný?*“ povede k pravé spiritualitě. Potom se stane samozřejmostí, že půjdeme druhou míli, kde žádají jen jednu.

Adam s Evou se přepásali fíkovými listy. To je pro religiozitu příznačné – něco zakrýt, vypadat lépe před lidmi i před Bohem. Ježíš proklel fíkovník pokrytý fíkovými listy (Mk 11,13; 14,21), neboť na veškeré religiozité spočívá prokletí. Bůh náboženství nenávidí. Proto dal Adamovi jiný oděv – kožené suknice. Ty symbolizovaly pravou spiritualitu, Boží přirozenost, kterou nám dává On sám a kterou člověk svými silami nedocílí. Když Ježíš přišel k fíkovníku, nebyl čas fíků. Z toho můžeme usoudit, že ve starozákonní době ještě nebyl čas ovoce Ducha. Zákonický systém, který vedl člověka do otroctví, je nyní zrušen. Bůh ustanovil, aby platil jen na určitý čas, aby člověku ukázal jeho bídu. Zákon nebyl dán jako prostředek posvěcení. Židům 8,7 vysvětluje, že zákon nebyl bez vady, neboť člověka nemohl učinit duchovním, pouze religiózním. Má-li se člověk stát duchovním, musí vstoupit do Nové smlouvy.

Bůh ustanovil zákon, aby viděl, zda se člověk spokojí pouze s vnější spravedlností, jejíž odměnou je chvála od lidí, nebo zda bude usilovat o víc. Většinou věřících stačí vnější spravedlnost, a proto jim vyhovuje zákon i suknice z fíkového listí – lidské náboženství. Evangelium je Boží moc ke spasení; proklíná fíkové listy, aby uschly, a přináší nám pravé posvěcení, které Bůh pro člověka zamýšlel.

Chceme-li přijmout pravé evangelium, musíme nejprve činit radikální pokání. Slovem „radikální“ mám na mysli „začít u kořene a postupovat k větvím“. Právě to je radikální pokání. Jan Křtítel přišel a ohlašoval Ježíše poselstvím pokání. Řekl, že Ježíš již přiložil sekeru ke kořeni stromů. Každý hřích má kořen. Pokud činíme pokání pouze z ovoce hříchu, není to radikální pokání. Vysvětlím to na příkladu: kořenem hříchu pomluvy je špatný postoj k bratrovi. Radikální pokání bude jednat s kořenem hříchu - špatným postojem k bratrovi, nikoli pouze s jeho projevy, tou konkrétní pomluvou. Činíme-li pokání tak, že jednáme jen s jednotlivými vnějšími projevy, je to stejné, jako bychom ze špatného stromu odstraňovali vždy jen jednotlivé shnilé plody. Písmo neříká, že Ježíš přichází s „trhačem ovoce“, aby odstranil špatné plody. Říká, ale že Jeho sekera je přiložena ke kořeni stromu. Chce nalézt dobré ovoce, ne pouhé listy. Najde-li pouze listy (pokud mu to dovolíme), vysloví kletbu, listy uschnou, a my můžeme začít nést ovoce. Špatné postoje jako sobectví nebo láska k penězům apod., plodí celou řadu dalších hříchů. Duchovní člověk soudí kořen hříchu v Božím světle a nespokojí se s pouhým odstraňováním ovoce hříchu, aby udělal dojem na lidi.

Náboženské lidi je snadné oklamat. Manžel, který má k manželce špatný postoj, se dokáže půl roku ovládat, aby neřekl, co ji zraňuje. Jednoho dne pak náhle hněvivě vybuchne. Klame sám sebe, když si myslí, že půl roku vítězil, a pak jen na jediný malý okamžik zhřešil, když se nedokázal ovládnout. Celého půl roku shromažďoval dynamit a pak stačila malá jiskra a celá ta nahromaděná nálož explodovala. Po celou tu dobu žil v hříchu, jen se to navenek neprojevovalo. Nebyla to tedy manželčina jiskra, co způsobilo explozi, ale manželův dynamit, který v sobě hromadil půl roku.

Pokud nevedeme zápas to, abychom se v postojích k druhým lidem „uchovávali v Boží lásce“ (Ju 21), hřešíme, i kdybychom navenek měli od lidí dobré svědectví. Většina věřících nerozsuzuje, a tak nám mohou považovat za duchovní. Pokud dáme na úsudek takových lidí, jednáme stejně bláhově, jako kdybychom si nechali ohodnotit své hudební nadání někým, kdo nemá sluch.

Chceme-li být vysvobozeni z religiozity, musíme činit pokání radikálně: hřích musíme nazvat „hříchem“. Hněv nazvěte jeho pravým jménem - „vražda“ (Mt 5,21n). Pokud takto neodhalujeme

každým svůj hřích, jsi odsouzen k životu v religiozitě. Nikdy se nestaneš opravdu duchovním. Religiózní člověk může jednat velice správně, pokud jde o věci vnější spravedlnosti. Farizeové dokonce odváděli desátky z máty, kopru a kmínu. Vnější spravedlnost by nepřekročili ani o milimetr, a přesto se od lásky, milosrdenství a dobrotivosti vzdálili na míle. Tak to může být i dnes s těmi, kdo usilují o vlastní spravedlnost. Navenek je možné být 100% spravedlivý, a přitom naprosto minout cestu lásky. Musíme se mít na pozoru, abychom z ní nesešli ani o milimetr. To je cesta spirituality.

Do pekla se dostane více lidí kvůli falešnému náboženství, než kvůli vnější světskosti. Proto musíme být opatrní a rozlišovat *religiozitu* a *spiritualitu*. Naše viditelné skutky, pokud nejsou motivovány vřelou láskou k Pánu, i když se mohou jevit jako dobré, mohou být jen formální. Jsou to mrtvé skutky, když za nimi nestojí moc lásky. Písmo nás vyzývá, abychom činili pokání z mrtvých skutků, to jest z formálních náboženských skutků, které nevyvěrají z upřímné oddanosti Kristu (Žd 6,1; 2K 11,3).

Bůh miluje radostného dárce nejen, pokud jde o peníze, ale především pokud jde o poslušnost. Když se nám poslušnost vůči Bohu stane břemenem, je jasné, že jsme sešli z úzké cesty spirituality a jdeme širokou cestou religiozity. Vše, co dáváme Bohu v Nové smlouvě, musíme dávat z lásky, radostně a dobrovolně. V opačném případě se staneme zákoníční, a jsme zpět ve Staré smlouvě, s duchem a postojem otroka, nikoli syna.

Juda ve své epištole píše o třech neduchovních, religiozích mužích. Byli to Kain, Balaám a Korach (Ju 11). Podívejme se blíže na jednoho po druhém.

Kain nepopíral Boha. Byl hluboce religiozní a obětem přikládal velikou váhu (Gn 4,3). I Ábel přinášel oběti Bohu. Mezi Kainem a Ábelem a jejich oběťmi byl rozdíl jako mezi nebem a peklem, takový je totiž rozdíl mezi spiritualitou a religiozitou. Kain a Ábel představují dvě cesty – náboženskou a duchovní. Kain je typem člověka, který Bohu obětuje vnější věci – peníze, službu, čas, atd. Ábel, naproti tomu, když zabil *svého* beránka a položil ho na oltář, položil tam symbolicky *sám sebe*.

Náboženští lidé dovedou dávat dary, modlit se a dělat mnoho dobrých skutků, ale nechápou, co znamená darovat sám sebe. Mohou přesně platit své desátky, když ale přijde pokušení, svou tělesnost neumrtvují. To je rozdíl mezi Starou a Novou smlouvou. Do Staré smlouvy můžete vstoupit, aniž byste zemřeli sobě. Ježíš nepřišel, aby dával Bohu desátky, nýbrž aby sám sebe vydal v oběť, kterou Bůh přijímá a v níž má zalíbení. Kain a Ábel představují širokou a úzkou cestu, jimiž člověk přichází k Bohu – cestu religiozity a cestu spirituality. Služebníkem můžeš být, aniž bys zemřel sobě. Synem se ale jinak nestaneš.

Bůh na Ábelovu oběť odpověděl ohněm z nebe. Na Kainovu oběť ale oheň sestoupil. Bude-li člověk soustavně a vytrvale, den co den, umírat sobě, na jeho život a službu sestoupí oheň z nebe. To je ten jedinečný křest v Duchu Svatém a ohni, o kterém Jan Křtitel řekl, že jím Ježíš bude křtít ty, které vytne od kořene. Věřící bratr, který pouze dělá správné věci navenek, může sice žít pěkně, ale bude mu chybět oheň a pomazání Ducha svatého. Na druhé straně, Satanův padělek „křtu“, který působí pouze emocionální vzrušení (dnes většinová zkušenost), je bezcenné smetí ve srovnání se skutečným křtem v Duchu Svatém a ohni, který Ježíš sesílá na své učedníky, kteří se vydali cestou kříže.

Další religiozní člověk byl Balaám. Byl to prorok, který chtěl sloužit Bohu a zároveň toužil vydělávat peníze a setkávat se významnými osobnostmi tohoto světa (Nu 22). Usiloval o pocy a

peníze skrze Boha. Dnes je mnoho takových falešných proroků jako byl Balaám. Z pohledu litery, se jejich učení jeví jako správné. Věřící, kteří nerozsuzují, nemohou ale rozpoznat, že je motivuje duch Balaáma (milování peněz, cti a slávy). To jsou ti, o kterých Pavel ve Fp 2,21 píše, že hledají jen své vlastní zájmy. Někteří lidé ve sboru v Pergamu žili podle Balaáмова učení (Zj 2,14). Není rozdíl, když někdo v církvi hledá čest a slávu nebo peníze. Je to totéž. Jsou to jen dva různé projevy ducha Balaáмова.

I Korach byl religiózní člověk. Pocházel z kněžského rodu Lévi (Nu 16). Se službou, kterou mu Pán přidělil, byl nespokojen. Toužil být významný jako Mojžíš. Tato světská ctižádost (zahalená do nábožnosti) ho nakonec přivedla do zkázy. Spolu s ním se vzbouřili Dátan a Abiram i se svými rodinami. Ti jsou jediní, o kom je doloženo, že zaživa sestoupili do pekla (Nu 16,32n). Tak vážný je před Bohem hřích vzpoury proti autoritě, kterou Bůh ustanovil.

Dnešní starší, kazatelé a pastoři jsou většinou samozvaní. Vzepít se jim tedy nemusí být tak vážné. V některých případech to může být dokonce i nutné. Avšak vzpoura proti tomu, koho ustanovil Bůh, by znamenala vážný Boží soud. Udělat něco takového by duchovního člověka nenapadlo ani ve snu. Religiózního ano. S náboženskostí se totiž pojí duchovní bláznovství.

Korach představuje ty, kdo v církvi soupeří s druhými. Je-li ti zatěžko uznávat bratra, který žije v bázni před Bohem a vážit si ho, znamená to, že v sobě máš něco z ducha Korachova. Pokud takového člověka dokonce kritizuješ, jsi plný ducha Korachova. Dopřáváš-li sluchu druhým, když ho kritizují, jsi jako těch 250, kteří se přidali ke Korachovi, a kteří byli odsouzeni spolu s ním.

Nemůžeme být duchovní, pokud nebudeme rozsuzovat mezi religiozitou a spiritualitou. Je to velice nutné zvláště v této hodině, neboť tato potřeba se týká poslední doby, kdy, jak je psáno, mnozí budou mít formu zbožnosti, avšak bez její moci (což je slovo kříže). Duch výslovně praví, že v posledních časech mnoho křesťanů opustí cestu zbožnosti, kterou Bůh určil a přidrží se nejruznějších náboženských ustanovení – budou se vyhýbat manželství, určitým pokrmům apod.

Je ale i mnoho jiných padělků, které člověk vynalezl, jako vyznávání hříchů na veřejnosti (aby se člověk „pokořil“) nebo neuzívání předepsaných léků, (aby se posílil ve „víře“) apod. To vše jsou démonické nauky, které mají za cíl odvést křesťany od pravého tajemství zbožnosti (čti 1Tm 3,16 až 4,5).

Jediná cesta k opravdové spiritualitě je vydávat denně své tělo na smrt v obět' jako Ježíš (Ř 8,36; 2K 4,10nn). Jakákoli jiná cesta je padělek.

KAPITOLA 5

DUCH NOVÉ SMLOUVY

Ve Starém zákoně, ihned za Desaterem (Ex 20), nacházíme úžasné ustanovení, které dal Bůh Izraelitům, a které výstižně popisuje rozdíl mezi Starou a Novou smlouvou. Zde v Exodu 21,1-6 čteme, že Hebrej, který se dostal do otroctví, měl sloužit 6 let, a pak svému pánu mohl začít sloužit dobrovolně, pokud v tom nalezne zalíbení a uspokojení (Ex 21,5). To byl Boží dodatek k Zákonu, který prorocky vykresluje ducha Nové smlouvy, jež měla přijít.

Šest let nucené služby odpovídá službě Bohu na základě zákona. Sedmý rok odpovídá sobotnímu odpočinku, který Bůh nařídil svému lidu (Žd 4,9). V době platnosti Zákona, kdy lidé odpracovali šest dnů, měli sedmý den odpočívat. Když však Bůh stvořil Adama, první den jej nejprve nechal

odpočívát a teprve pak měl šest dnů pracovat, neboť sedmý Boží den byl Adamův první. To mělo člověka naučit, že nejprve má prožít společenství lásky a obecnství s Bohem a teprve pak může započít práci pro Pána. V opačném pořadí by byla práce zákonická, bezcenná.

Fakt, že žijeme v novozákonní *době*, ještě neznamená, že žijeme v *duchu* Nové smlouvy. Člověk může chápat co je „vítězství nad hříchem“, a přesto se v životě řídit zákonickými principy. V listu Římanům 7,1-6 vidíme, že člověk, který prožil Římanům 6 (evangelium vítězství) může být ještě stále v poutech zákonictví. Mnozí, kdo začali žít bezúhonně a morálně, žijí stále podle principů zákona.

Žít ve vnější spravedlnosti je možné, i když máme špatné motivy. Ve starozákonní době museli Izraelité dodržovat Zákon, avšak Zákon nemohl soudit jejich motivy. Většina dodržovala zákony ze strachu před trestem, ostatní v naději na odměnu. Tyto motivy jsou v rozporu s duchem Nové smlouvy. V Nové smlouvě je duch více než litera (Ř 7,6). Můžeme dodržet všechna přikázání, a přesto být napomenuti: „Ale to mám proti tobě, že má přikázání nedodržuješ z lásky ke mně jako dříve. Čiň pokání.“(parafráze Zj 2,4). Ve starozákonní době nebylo zločinem, když motivem nebyla láska. V Nové smlouvě je to ale tak vážná věc, že kdyby správce sboru v Efesu nečinil pokání, mohl ztratit své pomazání. Uvědomujeme si, že dodržet přikázání se nepočítá, pokud máme nesprávný motiv?

Když se očistíme od poskvrny těla, máme dobré svědectví od lidí. Svědectví od Boha budeme mít ale jedině tehdy, když se očistíme i od poskvrny ducha. Tím přivádíme k cíli své posvěcení, jak se o tom píše v 2.Korintským 7,1. Existuje „nepravost při přinášení svatých obětí“ (Ex 28,38). Co jiného by mohlo být v úsilí o spravedlnost onou nepravostí, než nesprávné motivy?

Za touto nepravostí je ale mnohem vážnější zlo, a sice hledání lidské slávy. Když usilujeme o lidskou slávu (zvláště v církvi), dbáme na to, aby se náš život navenek jevil v pořádku. Právě to je zdrojem zákonictví, a musíme to zlo rychle odhalit, jinak nás zahubí.

V podobenství o deseti družičkách (Mt 25,1-13) vidíme, že žádná z nich nebyla „nevěstka“. Všechny byly panny. Všechny se očistily od poskvrny těla. Všechny měly dobré svědectví před lidmi. Lamy jim hořely, a lidé viděli jejich dobré skutky a chválili je (srov. Mt 5,16). Lidé netušili, že některé z nich v sobě nemají život. Ačkoli se očím těch, kteří nedovedou duchovně rozsužovat, zdálo, že všechny jsou duchovní, Bůh viděl, že pouze v pěti z nich je skutečnost, pravda (Ž 51,8). Ty zbylé byly zákonické; zachovávaly literu zákona a stačilo jim svědectví od lidí. Ani v nejmenším je nenapadlo, že by mohly být zanechány, až nastane vytržení. Ženich jim řekl: „Neznám vás.“ Neoznačil je za „činitele nepravosti“, jako jinou skupinu věřících (viz Mt 7,23), neboť nečinily nepravost. Neměly však ducha Kristova, proto jim Pán řekl: „Nemám obecnství s vaším duchem. I když navenek, formálně žijete správně, máte ducha zákonictví. Jste novozákonní farizeové.“ Takový smysl mohla mít Jeho slova: „Neznám vás.“

Je možné dodržovat literu přikázání Nové smlouvy, a přesto nemít ducha Kristova. Když nám například někdo udělá něco zlého, můžeme poslechnout slovo, které říká, že za zlo máme odplácet dobrem. Můžeme za ním jít a dát mu drahý dar, abychom mu ukázali svou lásku a podle příkazu mu prokázali dobro. Když se s ním ale setkáme, v duchu říkáme slova, jež nevyslovíme nahlas: „Tak jsem tu, já, ten veliký svatý, abych ti prokázal dobro, ty zlý hříšník.“ V takové situaci, i kdybychom za ten dar utratili opravdu spoustu peněz a podstoupili bolestnou cestu, abychom vykonali tento „dobrý“ skutek, naše oběť stejně nebude Bohu vůni příjemnou, protože jsme Bohu v oběť nevydali sebe (viz Ef 5,2).

Zamysleme se nad jinou situací. Bratr může sedět tiše, aniž by otevřel ústa, a jeho manželka se rozčiluje a zlobí se na něj. Vnějšímu pozorovateli se může zdát, že manžel je „svatý“, a manželka „hříšná“. Přesto, Bůh, který váží ducha člověka, o nich má jiné mínění. Neboť nevyřčená slova, která její manžel říká v duchu, mohou být: „Pane, děkuji ti, žes mi na rozdíl od méj manželky dal vítězství nad hněvem.“ Ani neuvědomuje, že jeho poražená manželka může v tu chvíli být Bohu přijatelnější než on, samospravedlivý farizeus. A skutečně, nevěstky a zloději předcházejí farizeje do Božího království. Rozčilování je samozřejmě pro křesťana nepatřičné. Farizejství ale také. Musíme se očistit od poskvrny (kvasu) farizeů, kterou se náš duch znečistil v podobných situacích. Právě to znamená jít cestou spasení.

V podobenství o marnotratném synu vidíme postoj Krista a farizeje jasně vykreslený v osobě otce a staršího syna. Otec se radoval, když uviděl svého mladšího syna, že činí pokání a vrací se domů, i když ještě možná nezačal vítězit nad hříchem. Farizejský starší syn, ale nebyl schopen svého mladšího bratra uvítat tak jako otec. Kdyby mohl, byl by ho přivítal po svém a dal mu místo mezi služebníky, kde by musel strávit nejméně rok, než by se prokázalo, zda bylo jeho pokání opravdové nebo ne.

Ducha farizejství v našem těle nejsnáze identifikujeme podle toho, jaký postoj máme vůči někomu, kdo nám ublížil. I když se za svou chybu omluví, dáme mu na nějakou dobu „místo mezi služebníky“, abychom zjistili, zda je jeho pokání opravdové. Ježíš ale řekl, že i když proti nám někdo zhřeší 7x za den (tj. za 12 hodin), a vždycky přijde a činí pokání, máme mu odpustit a jeho pokání nezpochybňovat (Lk 17,4). Jeho čestné slovo nám musí postačit. Pokání možná nebude opravdové, ale to už je na Bohu, a ne na nás. Do srdce vidí jen Bůh.

V den soudu zjistíme, že to, *proč* jsme něco konali, bylo mnohem důležitější, než *co* jsme konali (1K 4,5). Starší bratr nebyl nikdy neposlušný, jediný příkaz svého Otce nepřestoupil (Lk15,29). Přesto, na konci příběhu ho nacházíme venku, mimo dům svého otce (církve), protože měl ducha zákonictví. Byl sice „pannou“, ale neměl v nádobce olej. Jeho motiv se nakonec přece jen ukázal. Sloužil otcí pro naději na odměnu, vždyť řekl: „Nikdy jsem nezanedbal jediný tvůj příkaz, ale tys mi nikdy nedal ...!“

Ježíš své učedníky varoval před takovým postojem. Když se od něj odvrátil bohatý mladík, Petr se ho zeptal: „Hle, my jsme opustili všechno, a šli jsme za tebou. Co za to pak dostaneme?“ (Mt 19,27) Ježíš mu odpověděl podobenstvím o pánu, který najímal dělníky na svou vinici. Najal pět skupin. Čtyři z nich na základě smlouvy. Poslední skupině žádnou smlouvu nepředložil (Mt 20,1-16) - to je jádrem podobenství. První skupina pracovala za dohodnutou mzdu jeden denár na den (v. 2). Také druhá, třetí i čtvrtá skupina pracovala za mzdu, jejíž výši nestanovil (v. 3-5). Tyto čtyři skupiny dělníků představují ty, kteří dodržují příkazy i ty, kdo slouží Bohu a obětují vnější věci a tajně doufají, že dostanou odměnu – například tělesnou radost z toho, že usednou na trůn v tisíciletém království nebo že budou smět nosit královskou korunu nebo že se stanou (což vypadá jako zbožná touha) Nevěstou Kristovou. Všichni takoví křesťané ale vlastně pracují pro odměnu v duchu Staré smlouvy.

Jediná odměna, po které touží skutečně duchovní člověk, je mít větší podíl na svaté a láskyplné Boží přirozenosti a na užším společenství s Ním. To je „koruna“, kterou očekává a zároveň i odměna, se kterou přichází Ježíš (Zj 22,12). A tato odměna bude přímo úměrná věrnosti, s jakou člověk koná své spasení a očisťuje se nejen od poskvrny těla, ale také od poskvrny ducha, zvláště od farizejství ve svém nitru. Proto se po vzkříšení bude lišit velikost slávy jedněch od druhých, tak jako se jedna od druhé liší sláva hvězd (1K 15,41n). Neboť spravedlivý Bůh odmění každou „pannu“ spravedlivě - podle toho, co viděl On sám a ne podle toho, co viděli lidé (2K 5,10).

Dělníci poslední skupiny v uvedeném podobenství vyšli na vinici, bez toho, že by měli smlouvu, příslib nebo naději na odměnu (Mt 20,7). Jednali v duchu Nové smlouvy. Byli proto odměněni jako první a dostali (proporcionálně) mnohem více než ostatní (viz Mt 20,16). Dělníci první skupiny jednali naprosto stejně, jako farizejský starší bratr marnotratného syna – byli samospravedliví, zákoničtí a očekávali odměnu.

V Nové smlouvě je Ježíš naším Vůdcem a Příkladem, který následujeme. Když dodržoval Otcovy příkazy, nedělal to proto, aby získal odměnou významné postavení cti a slávy v tomto životě nebo na věčnosti; tím méně ze strachu z trestu. Čteme, že smrt na kříži podstoupil proto, že myslel na radost, která mu byla předložena – nejvyšší radost ze společenství s Otcem. V Otcově přítomnosti je plnost radosti (Ž 16,11). Ježíš po všechny dny svého života vyhledával společenství s Otcem. Proto přinášel s hlasitým křikem a slzami modlitby a prosby Tomu, který ho mohl uchránit před „smrtí“ – tj. přerušeni společenství s Otcem (Žd 5,7). Po celých 33 let pozemského života se chránil před „smrtí“. Nakonec, když v Getsemane viděl, že na kříži (až bude muset snášet bolest pro *naše hříchy*) bude jeho společenství s Otcem na 3 hodiny přerušeno, volal znovu a hledal, zda není jiné cesty. Jiné cesty však nebylo. Spočítal tedy náklad, cenu, kterou měl zaplatit a z lásky k nám šel na kříž a zaplatil cenu nejvyšší.

Jedině pokud máme podíl na duchu Kristově, jenž horlivě touží po společenství s Otcem, můžeme být osvobozeni od zákonictví, které cedí komára a polyká velblouda. Žádná technika nebo metoda nemůže přinést svobodu. Existuje jen jediná cesta. Popisuje ji 2.Korintským 3,18. Pavel nejprve v celé kapitole ukazuje kontrast mezi Starou a Novou smlouvou (v. 6-17) a nakonec říká, že Duch svatý přišel, aby nám ukázal Ježíšovu slávu v zrcadle Božího Slova a proměňoval nás do Jeho podoby.

Duch svatý nám především touží ukázat, jak žil Ježíš na této zemi. Ačkoli se narodil pod Zákonem (Ga 4,4), když přemýšlel o příkazech Zákona, viděl v nich více, než kterýkoli jiný Izraelita. V předchozí kapitole jsme si řekli, že Ježíš chápal, že příkaz „Nezcižoložíš“ v podstatě znamená, že člověk ve svém srdci nemá dychtit po cizí ženě a analogicky, že příkaz „Nezabiješ“ v podstatě znamená, že člověk ve svém srdci nemá dávat místo hněvu. Ježíš byl po celou dobu svého pozemského života v nitru naplněn bytostnou touhou poslouchat Otce naprosto ve všem, ne pouze dodržet literu Zákona. Díky takovému postoji, i když se narodil pod Zákonem (Ga 4,4), nastolil Novou smlouvu. A právě Jeho nám v Písmu Duch svatý zjevuje.

Následovat Ježíše Jeho cestou, znamená přemýšlet nad Písmem stejně, jako to dělal On. Pak nalezneme v Božích příkazech více než druží.

Slova, která Ježíš mluvil, jsou duch a život (J 6,63). Proto mu mnozí nerozuměli v době, kdy žil na zemi, a proto mu mnozí nerozumí ani dnes. Bůh dává světlo těm, kdo milují pravdu. Ostatní nechávají, aby byli svedeni. To je smyslem slov z 2.Tesalonickým 2,1-12. Když přemýšlíme o Božím slově a milujeme pravdu celým srdcem, nebudeme na sebe hledět s uspokojením, že jsme dodrželi literu Zákona, ale budeme častěji soudit sami sebe, že jsme se nedrželi pravého Ducha.

Z Desatera se dalo splnit devět přikázání. Splnit desáté, které se týká závisti/žádostivosti, jež působí v lidském nitru, bylo zcela nemožné. Zákon nemohl člověka usvědčit, že má ve svém srdci závist/žádostivost, a proto ho nemohl odsoudit, i kdyby se tak skutečně provinil. Proto Pavel říká, že ačkoli z hlediska spravedlnosti požadované Zákonem je bezúhonný, přesto uznává, že není schopen naplnit Desatero (srov. Fp 3,6 s Ř 7,7-10). Pavel byl jedním z mála lidí, kteří to upřímně doznali. Proto ho Bůh mohl vést dál do Nové smlouvy.

Desáté přikázání Bůh připojil, aby otestoval lidskou upřímnost. Kdo bude upřímný a dozná, že v tomto bodě selhal, toho Bůh povede dál. Pouze takovým lidem se může stát Zákon „vychovatel“. Přivede je ke Kristu a uvede je do Nové smlouvy (Ga 3,24). Ti, kdo tento hřích v nitru skrývají, zůstanou ve Staré smlouvě. To je hlavní důvod, proč dnes tolik křesťanů prohrává. Nejsou dost upřímní, aby si přiznali svá selhání v nitru. Stačí jim chvála od lidí. Nemilují pravdu o sobě. Proto Bůh dovoluje, aby byli svedeni.

Bůh si nikdy nepřál, aby člověk žil podle pravidel a ustanovení. Zákon neměl za úkol nás dovést k životu, ale jak jsme si řekli, měl nám ukázat naši slabost a vyzkoušet naši upřímnost. Kristus přišel a odstranil Zákon tím, že ustavil Novou smlouvu (Žd 8,7n.13).

Když Bůh uvedl Adama do zahrady Eden, řekl mu, aby nejedl ze stromu poznání dobrého a zlého. Jinými slovy, člověk neměl žít jako by podle příručky „dobra a zla“ - vyhýbat se všemu, co je označeno za „zlé“ a dělat vše, co je označeno za „dobré“. V tomto se právě křesťanství zásadně liší od falešného křesťanství i ode všech ostatních náboženství.

Bůh naopak chtěl, aby člověk jedl ze stromu života, aby se nechal vést Božím svatým Duchem, který mu řekne, co je Bohu milé a co ne (viz 1K 6,12 a 10,13). Žít podle poznání dobrého a zlého znamená žít podle Zákona. Nebudeme-li rozumět *co je smyslem (duchem) Zákona*, můžeme se dostat do otroctví.

Když budeme dodržovat ustanovení, můžeme docílit toho, že náš život bude navenek spravedlivý („panenský“). Avšak jediným způsobem, jak získat olej do své nádoby, je očistit se od vnitřní poskvrny ducha, kterou nikdo z lidí nevidí.

Když Pavel psal novozákonní pravdy křesťanům do Efesu, věděl, že samotná slova jim zjevení dát nemohou. Modlil se tedy, aby jim Duch svatý osvětlil jejich vnitřní zrak (Ef 1,17n).

Takto se musíme modlit i za sebe.

KAPITOLA 6

NOVÁ SMLOUVA – PARTNERSTVÍ S JEŽÍŠEM

Boha nikdy nikdo neviděl, Ježíš ale přišel, aby Boha představil jako Otce (J 1,18). Ježíš zjevil, že Boží jméno je „*Otec*“ (J 17,6). V tomto Jménu (a ve všem, co je za ním a co je jeho obsahem) mají učedníci nacházet svou jistotu (J 17,11n).

Ve starozákonní době Bůh přebýval za neproniknutelnou oponou ve Stanu setkávání. Nikdo přesně nevěděl, jaký Bůh vlastně je. Farizeové Boha lidu představovali jako nemilosrdného a náročného tyрана. Když přišel Ježíš, roztrhl oponu a ukázal, že Ten, kdo za oponou přebývá, je náš milující Otec. Satan začal ale jednat a opět se snažil vytvořit falešnou představu o Bohu jak věřícím, tak nevěřícím. Úkolem dnešní církve je dělat to, co dělal Ježíš – zjevovat milujícího Otce a být nezkrasleným obrazem Božím. To je ale možné jen tehdy, když Boha poznáme jako Otce a vstoupíme do plnosti požehnání Nové smlouvy. Písmo Boha nazývá Bohem veškeré milosti (1Pt 5,10). „Milost“ znamená „pomoc v pravý čas“ - tehdy, kdy ji potřebujeme (Žd 4,16). Z toho vidíme, že Bůh nám chce pomáhat vždycky. *Vždycky bude naším Zastáncem proti ďáblu*. Proto Ježíš řekl, že Duch svatý je „Pomocí“ (J 14,16).

Zákon byl dán skrze Mojžíše a jeho cílem bylo odhalit hřích (Ř 7,13). Měl lidem ukázat, že jsou bezmocní v boji proti hříchu (Ga 3,24). Zákon člověku nepomáhal přemáhat hřích. Nemohl člověka dovést k vnitřní čistotě. Bůh vždycky toužil po vnitřní čistotě člověka (Ž 51,8). Prostřednictvím Zákona jí ale nikdo nemohl dosáhnout. Nyní však Ježíš ustavuje lepší Smlouvu. V čem lepší? Zákon znal pouhá přikázání, avšak nyní, když jsme pod milostí, Bůh dává nejen přikázání, nýbrž spolu s ním nám dává i řešení: Příklad, který máme následovat - Ježíše s jeho pozemským životem a také Přímluvce-Utěšitele-Pomoc (Ducha svatého), a tak nás uschopňuje zachovávat Jeho přikázání. V tom spočívá rozdíl mezi Starou a Novou smlouvou. Satan okrádá většinu křesťanů o povzbuzení, když zatemňuje to, že Ježíš přišel v lidském těle, že byl člověk jako my a proto nám je Příkladem. Okrádá lidi i o moc Pomocníka, Ducha svatého tím, že falšuje nebo popírá křest v Duchu svatém. Mnozí v dnešní době přijímají falešný „křest v Duchu“, který jim nedává moc bojovat proti žádostem těla, ani smělost vzepřít se ďáblu. Jak úžasné dílo podvodu se Satanu zdařilo.

Kdo je pod Zákonem, snaží se Bohu líbit a selhává. Jsme-li pod milostí, Bůh sám v nás působí, abychom nejen chtěli, ale i dělali, co se Jemu líbí (Fp 2,12n). Ti, kdo se *snaží* Bohu líbit, nevyhnutelně selhávají, i když jsou upřímní, neboť jsou stále pod zákonem. Usilují dodržovat přikázání a jsou unavení a obtíženi břemeny. Právě ty znavené a obtížené Ježíš zve, aby k němu přišli a odložili vše, co je tíží a vzali na sebe Jeho jho, které netlačí a Jeho břemeno, které je netíží (Mt 11,28-30). Jho je symbolem partnerství v manželství i v podnikání. Ježíš nás zve, abychom se stali Jeho partnery. V tomto partnerství kapitál vkládá On a zisk se připisuje nám.

Pro divy, které Ježíš konal, užívá Jan slovo „znamení“ (J 2,11). Každý div přináší určité poselství. Všechny zázraky zapsané v Janově evangeliu obsahují poselství, že Ježíš s námi chce vstoupit do partnerství.

Na svatbě v Káni Ježíš nepotřeboval, aby služebníci nanosili vodu. Víno přece mohl stvořit v prázdných nádobách. To by ale nebyla partnerská součinnost, po které touží, nýbrž představení jednoho muže. Sluhové se na zázraku měli podílet. Dostali za úkol naplnit nádoby vodou – to bylo to snazší, Ježíš pak udělal to těžší - proměnil vodu, kterou nanosili, ve víno (J 2,1-11).

Stejný princip vidíme při nasycení pěti tisíců. Ježíš mohl udělat jídlo z ničeho, ale neudělal to. Zavolal si chlapce, ten mu dal svou svačinu a v partnerství s tímto chlapcem nasýtil pět tisíc mužů (J 6,1-13). Chlapec udělal, co bylo v jeho silách a Ježíš to pak doplnil.

Slepého od narození Ježíš požádal, aby udělal, co bylo v jeho silách (J 9,1-7). Měl jít a umýt se v rybníku Siloe. Ježíš pak udělal to těžší - otevřel mu oči.

Princip partnerství vidíme také při vzkříšení Lazara. Jeho přátelé udělali to snazší – odvalili kámen, který zakrýval hrob. Ježíš pak přistoupil a udělal to těžší – vzkřísil ho z mrtvých. Potom opět dostali příležitost Lazarovi přátelé, aby udělali, co bylo v jejich silách – rozvázat plátna a uvolnit ho (J 11,38-44).

Jednu noc po Ježíšově vzkříšení lovili učeďníci ryby. Za celou noc však nenalovili nic (J 21,3). Poznáváme v tom člověka, který je pod Zákonem a namáhá se, leč marně. V tom přichází Ježíš. Loď jim mohl rybami naplnit i bez toho, že by rozhodili síť. Když Bůh dokázal, aby se ryby nahromadily do sítě vedle Petrovy lodi, mohl je rovnou přimět, aby mu do lodi samy naskákaly. To by ale nebylo partnerství podle Božích představ. Rybáři museli splnit svůj díl - vhodit síť do vody. Tím naplnili partnerství s Ježíšem. Člověk udělá to snadné a Ježíš to nesnadné. Když na Jeho slovo hodili síť do vody, „došli poslušnosti víry“, jak o tom píše Pavel v Římanům 1,5.

To je evangelium Nové smlouvy, které hlásali apoštolové. Kdo toto evangelium nechápe, má tendenci sklouznout do jednoho extrému, jímž je zákonictví (namáhá se celou noc, znovu a znovu, člun je ale stále prázdný, a on prohrává), nebo do druhého extrému, falešné milosti (nenamáhá se vůbec a také prohrává).

Mnoho upřímných lidí je unaveno a obtíženo, padají pod břemena příkazů, které si sami stanovili. Podobně jako faraón nutil izraelské otroky bičem, aby vyráběli více cihel, tak i ďábel, který se vydává za „kazatele spravedlnosti“ (2K 11,14-15) švihá mnohé upřímné věřící tím, že je obviňuje: „Málo si čteš Bibli. Málo se modlíš. Málo se postíš. Málo vydáváš svědectví“ atd. Mnozí kazatelé, když ve svých kázáních obviňují Boží lid, stávají se nevědomky Satanovými pomocníky. Všechno to obviňování a odsuzování je důsledkem toho, že neznají a nechápou pravou podstatu evangelia Nové smlouvy.

Ježíš je Pastýř. Jde vpředu, a tak vede své stádo. Nežene je před sebou pomocí biče jako nájemce nebo nádeník. Všichni kazatelé, kteří stádo švihají bičem, jsou nájemci, ne pastýři. Praví pastýři jsou ti, kdo stádo vedou svým příkladem. Mnozí lidé se dostali pod otrokářský bič, protože naslouchají hlasu nájemců.

Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět spasil (J 3,17). Ti, kdo druhým vysluhují odsouzení, nepřicházejí od Boha. Boží služebníci vždycky vedou ke spáse.

Ježíš chce být naším partnerem v celém našem životě. Když Petr přišel za Ježíšem, že mají zaplatit chrámovou daň, Ježíš mu řekl, aby hodil udič do moře a vytáhl rybu, která se první chytne. V jejích ústech měl Petr podle Ježíšových slov najít peníz, který měl postačit na zaplacení daně za Něj i za Petra. „Dej jim za mě i za sebe“ byla Ježíšova slova, která řekl Petrovi (Mt 17,27). Zamysleme se, co znamená to „za mě i za sebe“. Je to opět partnerství! Ježíš nám chce pomáhat i s placením daní, které máme odvádět. Povolává nás, abychom od těch nejmenších maličkostí zde na zemi až po věci, které přetrvávají na věčnost, žili v partnerství s Ním, kde platí: „Ty a Já“.

Ježíš řekl, že když na sebe vezmeme jho Jeho partnerství, nalezneme odpočinutí svým duším (Mt 11,28-30). To je odpočinutí, do kterého máme vstoupit tím, že odpočineme od svých (vlastních) skutků (Žd 4,10n).

Není snadné přestat s vlastními skutky, když náš život má takovou sílu. Proto Bůh řídí okolnosti tak, aby nás zlomil. Dopouští, aby nám selhaly plány a aby se zhroutilo to, na co spoléháme, naše záměry a cíle aby vzaly za své a my abychom padali do téhož hříchu znovu a znovu. Tím nás učí, abychom ustali od svých vlastních skutků a začali konat ty Jeho.

Starozákonní den sobotního odpočinku je předobrazem odpočinutí Božího lidu v Nové smlouvě (Žd 4,9n). To je odpočinutí v Bohu, do kterého máme vstoupit, pokud máme začít dělat něco, co má skutečně věčnou hodnotu.

Adam byl stvořen šestého dne. Den, který následoval, Bůh posvětil a vyhlásil svatým dnem odpočinku. Tento v pořadí sedmý den, byl pro Adama první. Zákon, který byl dán o 2500 let později, prikazoval „Šest dní budeš pracovat, ale sedmého dne odpočineš“. Adamovi ale Bůh ustanovil k odpočinku první den, aby to první, s čím se setká, bylo společenství s Ním. Teprve potom měl šest dní pracovat. To je milost. Pod milostí je „odpočinutí“ to první, s čím se setkáme. Než můžeme začít Pánu sloužit, musíme nejprve vejít do odpočinutí. Každý den našeho pozemského života pak může být „dnem odpočinutí ve společenství s Bohem“. To je Boží záměr pro nás.

Když farizeové Ježíšovi oponovali otázkou, proč Mojžíš dovolil rozvod, odpověděl jim, že to ustanovení bylo zavedeno kvůli tvrdosti srdce, a to jen na čas (Mt 19,8). Řekl jim, že to ustanovení nezjevuje dokonalou Boží vůli a že tomu tak od počátku nebylo. Ne všechny věci v Zákoně dokonale vyjadřují Boží vůli. Některá ustanovení jsou pouze Božími ústupky. Nyní však platí Nová smlouva a Bůh touží, abychom žili v Jeho dokonalé vůli – tak, jak měl člověk žít „od počátku“ (Mt 19,8). A tak nyní my, stejně jako Adam, máme nejprve vstoupit do Božího odpočinutí. Náš život má být neustálé sobotní odpočinutí v Bohu.

Pouze když vstoupíme do tohoto odpočínutí, můžeme o Božích přikázáních radostně dosvědčit, že netíží (1J 5,3). Pokud má někdo Boží přikázání za přítěž a poselství o zapírání sebe a poslušnosti všem Božím příkazům pokládá za nesvobodu, je jasné, že takový člověk na sebe dosud Ježíšovo jho nevzal. Dosud se namáhá ve svém vlastním jhu a je pod Zákonem.

V nádvoří Stanu setkávání a dokonce i ve Svatyni se odehrávalo mnoho aktivit. Za oponou, v Nejsvětější svatyni už ale nejsou žádné aktivity, jen společenství. Z tohoto společenství pak pramení služba Bohu. V tom je rozdíl mezi starozákonní bohoslužbou a novozákonní službou Ducha. Jasně to ilustruje příběh Marie a Marty, který je zapsán v Lk 10,38-42. Marie byla (obrazně řečeno) v Nejsvětější svatyni v odpočínutí ve společenství s Pánem. Marta byla znavená službou „pro Pána“ v nádvoří Stanu setkávání. Ježíš jí ale řekl, že potřebné je to, co koná Marie.

Ježíš roztrhl oponu, a proto smíme směle vstoupit až do Nejsvětější svatyně a přebývat ve společenství s Otcem a jeho Synem, Ježíšem Kristem po všechny dny svého života. Kéž je nám dáno pochopit, že Bůh na prvním místě nežádá, abychom Mu sloužili, četli si z Bible, postili se, modlili se apod., ale že ze všeho nejvíc touží po *společenství s námi*.

Bůh stvořil Adama ke Svému obrazu, podle Své podoby – ne proto, aby měl v Edenu zahradníka, ale proto, že toužil mít partnera, se kterým by mohli být ve společenství. Bůh nás nezachránil od hříchu, aby mu měl kdo sloužit, ale proto, abychom s Ním mohli sdílet společenství. Díky nepochopení této věci jsou dnes mnozí věřící znaveni a obtíženi, stejně jako Marta.

Apóstol Jan ve svých 95 letech, když s Bohem chodil už asi 65 let, napsal dopis inspirovaný Duchem Svatým, v němž píše o „*společenství*“ (1J 1,3). Jan během svého života viděl církve i jejich správce, jejichž první láska ochladla (Zj 2,4). Podle jména (a se všemi svými křesťanskými aktivitami) žíví, ale v Božích očích mrtví (Zj 3,1). Jan došel k závěru, že je nejpotřebnější vést křesťany do radosti společenství s Otcem a jeho Synem, Ježíšem Kristem, do Nejsvětější svatyně za roztrženou oponu.

Svou radost lidé nalézají v nejrůznějších aktivitách. Někteří ve sportu, jiní v hudbě, další ve své profesi a někteří v křesťanské práci. Avšak ta nejčistší radost na světě je být ve společenství s Otcem (1J 1,4). Žalmista říká „ve tvé přítomnosti je plnost radosti“ (Ž 16,11). „Radost, jež se před ním nacházela“ dodávala Ježíši sílu denně na sebe brát kříž (Žd 12,2). Společenství s Otcem bylo pro Ježíše tím nejvýznamnějším. Ve srovnání s tímto společenstvím bylo vše ostatní na tomto světě naprosto nepodstatné. Ježíš věděl, že když bude trpět smrtelnou bolest věčného zahynutí v pekle za ztracené lidstvo v mukách na Golgotě, bude Mu společenství s Otcem odepřeno (Mt 27,45). Věděl, že Ho Otec bude muset opustit a že společenství, které měli od věčnosti, bude na 3 hodiny zcela přerušeno. Toho se děsil tak, že Mu v Getsemane z čela kanuly krůpěje krve. Kalich, o kterém v modlitbě mluvil, aby od něho byl odňat, je-li to možné, bylo přerušení společenství s Otcem.

Kéž bychom to jen mohli uvidět a plně chápat! Jak lehkovážně říkáme či zpíváme, že následujeme (nebo chceme následovat) Ježíše. Pravé následování Ježíše však znamená, že společenství s Otcem nám bude drahé jako Jemu. Hřích se nám pak stane nadmíru hříšný, neboť přerušuje společenství s Otcem. Nebudeme si pak omlouvat nebo tolerovat postoj nelásky vůči druhému člověku, protože nám brání ve společenství s Otcem.

Kéž nám Pán dá zjevení, abychom jasně viděli, v čem spočívá pravé křesťanství: v nepřerušném, trvalém společenství s milujícím Otcem v nebesích.

KAPITOLA 7

JEŽÍŠ - POKOUŠENÝ JAKO MY

Tajemství zbožnosti tkví v tom, že Ježíš přišel v těle, žil na zemi jako člověk a že během svého pozemského života zakoušel stejná pokušení jako my, avšak nikdy nezhřešil; jediným skutkem, slovem, myšlenkou, postojem, ani motivem (1Tm 3,16; Žd 4,15).

Jestliže jen ti, kdo začali vést zbožný život, dovedou spolu žít jako jedno tělo Kristovo bez hádek a soupeření, můžeme pak dále prohlásit, že místní církev se může stát vyjádřením těla Kristova, jen pokud Pána Ježíše takto vidí její jednotliví členové. Církev má být pilířem a oporou této pravdy (1Tm 3,15n).

Pokoušení a hřích není jedno a totéž. Dobře to vysvětluje Jakub 1,14n. Zhřešíme, když pokušení přijmeme. Z Matouše 4 víme, že Ježíš byl pokoušen, ale žádnou z nabídek nepřijal. Proto nikdy nezhřešil a srdce si uchoval čisté.

Ježíš byl počat z Ducha svatého. Neměl tedy toho „starého člověka“, se kterým jsme se narodili my. My máme tělo hříchu, Ježíš tělo hříchu neměl. Náš Pán přišel „v těle, jako má hříšný člověk“ (Ř 8,3) a Bible říká, že „*byl pokoušen ve všem jako my*“ (Žd 4,15). Nemusíme tomu přijít na kloub, jako nepřicházíme na kloub tajemství, jak se Bůh mohl stát člověkem. Stačí, když v to věříme. Ježíš se na rozdíl od Adama podřídil svému Otci v každé situaci a v každém pokušení.

Boží Slovo o Ježíši říká, že se „*naučil poslušnosti a tak dosáhl dokonalosti*“ (Žd 5,7-9). Termín „naučil se“ předpokládá, že se musel nejprve učit. Tento verš říká, že když Ježíš žil na zemi jako člověk, učil se poslušnosti. Otce poslouchal v každé záležitosti a jako člověk vzdělání *ukončil*. Tak se stal naším „*Předběžcem*“, abychom se mohli vydat v jeho šlépějích, mohli přemáhat pokušení a poslouchat Boha jako On (Žd 6,20).

Když zápasíme s pokušením, Pán s námi má soucit, protože jako člověk byl také pokoušen (Žd 2,18; 4,15; 12,2-4). Čistotu, kterou Ježíš měl jako člověk, neměl bezpracně, ale získal jí usilovným zápasem. S žádným pokušením nebojoval stále znovu, ale zdolával jedno po druhém. Tak během svého pozemského života postupně zdolal všechna pokušení, se kterými se setkáváme i my.

Každý z nás žil mnoho let v hříchu. Tělo hříchu je jako krabice s vykrmenými jedovatými hady. Ti mohou mít jména - nečistota, hněv, zášť, svár, hořkost, láska k penězům, sobectví, pýcha atd. Když jsme pokoušeni, hadi vystrkují hlavu otvorem v krabici. Během života než jsme se obrátili, jsme je dobře krmili a nyní jsou zdraví a silní. Některé jsme krmili více, jiné méně, a proto jsou některé naše žádosti silnější než ostatní.

Nyní jsme však spolu s Kristem zemřeli. Hady jsou sice stále živí a zdraví, ale co se nyní naprosto změnilo, je náš vztah k nim. Nyní máme podíl na Boží přirozenosti, jak je psáno: „*ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali své tělo s jeho vášněmi a sklony*“ (Ga 5,24). Dnes, na rozdíl od doby před obrácením, když se dostaví pokušení a had vystrčí hlavu, klepneme ho a on zaleze zpátky. Při dalším pokušení had opět vystrčí hlavu a my ho zase pohotově klepneme. Tím postupně slábneme a slábneme. Jsme-li věrní v každém pokušení a místo abychom ho nakrmili, klepneme ho pokaždé po hlavě, brzy si všimneme, že pokušení slábneme. Kdyby tělo hříchu mohlo být „*zastřeleno*“ nebo „*oběšeno*“, smrt by nastala okamžitě. Tělo hříchu se ale musí ukřižovat. Při ukřižování se umírá pomalu, ale jistě. Radujme se, když na nás přicházejí nejrůznější pokušení (Jk 1,2), protože tak máme příležitost hada klepnout a oslabit ho, což by bez pokušení bylo nemožné.

Můžeme si to ukázat na oblasti nečistých myšlenek. Jsme-li v této oblasti věrní, brzy zjistíme, že smrt se po nějaké době přece dostaví. Pokud jsme před obrácením hada nečistoty léta dobře krmili, může jeho smrt nastat až po několika letech. Jsme-li ale věrní, smrt se dostaví dříve. Následkem toho bude nečistých snů ubývat. Nečisté sny budou spíše raritou. Pokud však nečisté sny začnou

nabývat na intenzitě, znamená to, že opět začínáme mít nevěrnou mysl. Tímto testem si ověříme věrnost své mysli. Nečistý sen není vědomý hřích, a proto se člověk nemusí cítit vinen (Ř 7,25; 8,1). 1.Janova 1,7 říká, že chodíme-li ve světle, krev Ježíše nás očišťuje od každého hřichu.

Naprostá věrnost přinese naprosté vítězství. Být naprosto věrný v sexuálních otázkách znamená, že ani nebudeme obdivovat hezký obličej opačného pohlaví, a to ani v případě, že s tímto obdivem nebudeme spojovat sexuální myšlenky. Příslloví 6,25 nás nabádá k věrnosti slovy „nedychti v srdci po její kráse“. Nečistých snů se obyčejně nezbavuje mnoho lidí, neboť těch, kdo jsou naprosto věrní, je velmi málo.

Podvědomí jej velkou měrou ovlivňováno tím, čím se zabývá naše mysl v bdělém stavu. Neovlivňuje ho pokušení, které se nám mihne myslí, ale to, jak na ně reagujeme. Když svému podvědomí vyšleme signál, že hřešit už nechceme v myšlenkách ani v postojích, že hřích nenávidíme a žijeme před Boží tváří, sladí se s naší touhou po čistotě (Ž 51,8). Co sdělujete svému nitru, nezjistíte z toho, co si o vaší čistotě myslí ostatní spoluvěřící, ale z toho, co se vám zdává.

Ti, kdo neusilují o naprostou čistotu, nebudou moci nikdy pochopit, o čem zde mluvíme. Ti, kdo berou nečisté sny na lehkou váhu, si nepřipouštějí, že jejich sny nepřímou vypovídají o jejich nevěrnosti v bdělém stavu. Takoví věřící budou považovat to, o čem mluvíme, za přehnané a nereálné, protože mají tělesnou mysl, a duchovní věci jsou jim bláznovstvím.

Dobrou zprávou je, že ať byl váš myšlenkový svět dosud jakkoli nečistý, může být beze zbytku očištěn, pokud budete věrně usilovat o to, abyste žili, jako žil Ježíš. Odměnou vám bude očištění i vašich snů. Bude to vyžadovat určitý čas. Jak dlouho to bude trvat, ale závisí na tom, jak jste tělo živili před svým obrácením. Budete-li věrní, uhne i ten nejsilnější had.

Ježíš k sobě zve *unavené a obtížené*. Máte-li již dost života porážek, jste způsobilí, abyste k Němu přišli pro vítězství. Na světě je mnoho těch, kteří jsou znechucení a unavení z *druhých* a mají už dost toho, jak se k nim lidé chovají. Někteří křesťané jsou znechucení a unavení kompromisy a světskostí své *denominace*. To ale není ta správná způsobilost pro vítězství. Ježíš zve ty, kteří jsou znechucení a unavení *ze sebe*, ne z druhých. Takové On zve.

Přijít k Němu mohou pouze ti, kteří žízní po vítězství (Mt 11,28; J 7,37). Ti, kteří pláčou kdykoli v myšlenkách zhřeší a kteří se trápí nad svými skrytými hříchy, pochopí tuto Boží pravdu velice rychle. Ostatní to budou považovat za sektářství – neboť duchovním věcem nelze porozumět přirozeným chápáním, ale jen skrze zjevení od Boha. To dává Bůh srdcím těch, kteří se trápí kvůli svým hříchům, o kterých nikdo z lidí neví. Bůh zjevuje svá tajemství (včetně tajemství zbožného života) pouze těm, kdo se Ho bojí (Ž 25,14). „Odpočinutí“, které Ježíš zaslíbil těm, kdo jsou znechucení a unavení svými prohrami, je odpočinutí v naprostém vítězství nad hříchem.

Židům 4 tento odpočinek přirovná k obsazování Kanaánu. Obři byli jeden po druhém po dlouhou dobu postupně pobíjeni (viz Nu 13,33; Dt 33,27-29, Jz 10,8). Pokoj a mír tak přichází do každé oblasti, kterou pro Pána zabereme. Kananejci obrazně představují žádosti těla. Ti, kteří se dali vidět, představují vědomý hřích. Ti, kteří se skrývali v houštinách a jeskyních země, představují nevědomý hřích.

Židům 4 také hovoří o dni sobotního odpočinku Božího lidu, který Bůh připravil pro svůj lid. Po šesti dnech práce měli vejít do Božího odpočinku. Bůh dovoluje, abychom se i my namáhali ve své vlastní síle po „šest dní“, abychom selhávali, padali a prohrávali vždy znovu a znovu, až konečně ztratíme důvěru v sebe. Pak, když vstoupíme do Božího sobotního odpočinku, do života v moci Ducha svatého, „odpočineme od svých skutků“ (Žd 4,10). Svě srdce nemůžeme posvětit vlastním úsilím (ani umrtvováním těla). To může učinit pouze Duch svatý tím, že nás učiní spoluúčastníky Boží přirozenosti. Budeme-li věrní můžeme v tomto odpočinutí setrvat po celý život. Nebudeme-li věrní, vrátíme se zpět ke svým „*pracovním výkonům*“.

Boží vůle není, abychom se ve svém životě zaměřili na jeden konkrétní hřích a snažili se nad ním zvítězit. Bůh chce, abychom pobili „všechny kanaánské obry“. Na každém stupni růstu, tělesného i duchovního, přicházejí nová pokušení. Čtyřleté dítě je pokoušeno ke vzteku, ne k sexu. To přijde později, v letech dospívání. Boží vůle není, aby v sexuální oblasti člověk celá léta prohrával a stále jen doufal, že snad jednou zvítězí. Může zvítězit brzy, pokud nemá rozpolcené, polovičaté srdce. Smrt může vstoupit i do této oblasti a vládu pak převezme Boží přirozenost.

Římanům 6 vysvětluje pořadí životních vítězství. Víme-li, že jsme zemřeli spolu s Kristem (v. 6) přijímáme to vírou, i kdybychom to nechápali) považujeme se za mrtvé hříchu (v. 11) a vydáváme poslušně své údy Bohu za nástroje spravedlnosti (v. 13-18). Důsledkem je rostoucí posvěcení a završením je věčný život - (jinak řečeno) podíl na Boží přirozenosti (v. 22). Naším končným cílem je *získat podíl* na Boží přirozenosti. Jediným počátkem je, když vírou přijmeme, že jsme na kříži zemřeli spolu s Kristem a na základě toho se důsledně považujeme za mrtvé hříchu.

Jak tomu bylo v Ježíšově životě? Byl pokoušen ve všech věcech, jako my. Nebojoval se stejným pokušením stále znovu. Jestliže byl Ježíš pokoušen jako my, musel být pokoušen i v sexuální oblasti. Díky své naprosté věrnosti s ním ale musel skoncovat již v době svého dospívání. Když vstoupil do své veřejné služby, žádné potíže v této oblasti již neměl. Ženy mu mohly otírat nohy svými vlasy a Jeho to nechalo naprosto v klidu. Kdo není v boji s takovým pokušením věrný, nemůže to pochopit.

Když Satan pokoušel Ježíše na konci čtyřicetidenního pokoušení na poušti, věděl, že pokoušet Ježíše sexuálně nebo skrze peníze nemá smysl, protože v tom zvítězil dávno. Poslední tři pokušení na poušti byla takového druhu, že jejich lest budeme moci dohlédnout, až budeme věrní jako Ježíš.

Škola pokušení je jako každá jiná. Všichni musíme začít první třídou. I náš Pán měl určitě nejprve ta nejzákladnější pokušení. V každé třídě strávil vždy nejkratší možný čas k jejímu absolvování. Když ve 33 letech zemřel na kříži, mohl říci: „Je dokonáno“. Přemohl každé pokušení. Prošel úspěšně každou jednotlivou zkouškou. Tím se stal dokonalým a své lidské vzdělání úspěšně ukončil (Žd 5,8n).

Chtít, aby člověk, který není věrný v první třídě školy pokušení (ohledně nečistých myšlenek, hněvu, lhaní, apod.) pochopil, jakým pokušením procházel Ježíš ve své závěrečné obhajobě, je absurdní a troufalé. Pochopíš, budeš-li věrný. (Ježíš to potvrzuje u J 7,17). Pokud jsi ale ve chvílích, kdy na tebe přicházejí pokušení nevěrný, bez ohledu na to, kolik knih o pokušení přečteš nebo kolik si o tom poslechněš vyučování, nepochopíš nic. Boží tajemství nepoznáš z knih ani poslechem kázání. Svá tajemství sděluje Bůh pouze osobně - slovy, která vycházejí z Jeho úst.

Někteří lidé učí, že Ježíš sice nehřešil, ale že přišel v *hříšném* těle, že měl „v těle hřích“. *To je kacířství*. Před Bohem nemůže stát nikdo, kdo má hřích, nebo má tělo hříchu, neboť Bůh je Svatý, a hřích se k Němu nepřiblíží. Pokud by měl Ježíš ve svém těle hřích, *nemohl by mít se svým Otcem společenství* a to ani jediný den během svého pozemského života. *To je nejspolehlivějším důkazem, že Ježíš nemohl mít tělo hříchu*. Bůh s námi (kdo máme ve svém těle hřích) může mít společenství jedině proto, že *jsme oděni spravedlností toho, v němž hřích není, totiž Krista*.

Další lidé učí, že Ježíš mohl hřešit *nevědomě*. *To je také blud*. Ve Starém zákoně, měl člověk přinést oběť i za *nevědomý* hřích, jakmile si ho uvědomil (Lv 4,2.13.27n). I *nevědomý* hřích tedy musel být usmířen. V Nové smlouvě krev Ježíše očišťuje od *nevědomého* hříchu již v okamžiku, kdy se ho dopustíme (1J 1,7), pokud ohledně *vědomého* hříchu chodíme ve světle. Tak zůstáváme ve společenství s Otcem. Kdyby Ježíš měl jen jediný *nevědomý* hřích, neexistoval způsob, jak by sám mohl být očištěn. *To je nejjasnější důkaz toho, že Ježíš nikdy nezhřešil - ani nevědomě*.

Nevědomý hřích je důsledkem toho, že jsme po mnoho let žili v sobectví a pýše. Ježíš takto nežil. Nečisté sny nemohl mít. Vždyť víme, že všechny jeho myšlenky byly vždy jen čisté. Nebyl v Něm žádný hřích – ani vědomý, ani nevědomý.

My, na rozdíl od Něho, nevědomě hřešíme, protože naše někdejší postoje, zvyky a jednání pokřivily naši duši sobectvím a domýšlivostí. Nyní je tu ale Duch svatý, aby narovnal, co bylo pokřiveno.

Ti, kdo ve svém životě docházejí vítězství nad hříchem, musejí být pečliví a čestní. Naneštěstí je mnoho těch, kdo do určité míry vítězí, ale když jednají nebo mluví nekristovsky, omlouvají si to jako pouhé „chyby“ nebo „skutky těla“. Kdyby se ale zamysleli nad tím, proč vykonali skutek těla, zjistili by, že pravou příčinou je jejich domýšlivost a sobectví. Satan je oklamal a Bůh to na ně dopouští, protože nemilují pravdu o sobě (2Te 2,10n) ačkoli jinak ve vnějších věcech mohou být velice spravedliví a v církvi mohou mít dobré svědectví. Světlo v jejich životě se však nerozjasňuje (Př 4,12), protože své nekristovské skutky stále jen omlouvají. Musíme žít v pokoře a v upřímnosti, abychom tak neskončili.

Bůh nepožaduje, abychom byli ihned jako Ježíš. On ví, že je to nemožné, protože být jako On zahrnuje celou osobnost. Jako On budeme až při Jeho příchodu. Pro dnešek Bůh požaduje, abychom žili, jako žil Ježíš (srov. 1J 2,6 a 3,2). Žít tímto způsobem je otázka vůle a týká se pouze oblasti našeho vědomého života. V tom můžeme Ježíše následovat.

Dobrá zpráva evangelia spočívá v tom, že Ježíš se stal člověkem a byl pokoušen ve všech věcech jako my a zvítězil. I my můžeme zvítězit, jako zvítězil On (Zj 3,21). Nyní už nemusíme dále vědomě hřešit.

Haleluja za tak slavné evangelium!

KAPITOLA 8

PRAVÁ SPIRITUALITA - HLEDÁNÍ BOŽÍCH VĚCÍ

„Bojím se ale, abyste se v mysli nenechali svést od upřímné a čisté oddanosti Kristu...vždyť sám Satan se vydává za anděla světla i jeho služebníci se vydávají za služebníky spravedlnosti“ (2K 11,3,14n).

Izrael však, který usiloval o spravedlnost podle zákona, k cíli zákona nedospěl (Ř 9,31).

Farizeové v Izraeli usilovali o spravedlnost, ale nechali se oklamat Satanem. To je varováním i pro všechny, kdo usilují o spravedlnost dnes. Bylo by domýšlivé myslet si, že nás oklamat nemůže. Ochránit nás může jen to, když budeme chodit ve světle a milovat pravdu zapsanou v Božím slově, zjevenou v Ježíšově pozemském životě (2Te 2,10n).

Jestliže Boží slovo nebudeme používat jako Průvodce, neochrání nás ani sebevětší upřímnost. Petr byl velice upřímný, a přesto se stal Satanovými ústy, když na Ježíše naléhal, aby se vyhnul cestě kříže (Mt 16,21-23). Když Ježíš poprvé řekl svým učedníkům o kříži, nedovedli pochopit, že by Boží cesta mohla být právě taková. Byli uvyklí, že starozákonní evangelium slibovalo Božímu lidu prosperitu, zdraví, mnoho dětí a další pozemská požehnání. Trpět a zemřít? To bylo v příkrém rozporu se starozákonním evangeliem.

Stará smlouva se soustředila na osobní požehnání v pozemských věcech. Evangelium Nové smlouvy se zaměřuje na Boží záměry a požehnání v nebeských věcech. Když Jan Křtitelem přišel, aby připravil cestu novozákonnímu evangeliu, volal: „Čiňte pokání (obrat' se), neboť se přiblížilo království nebeské“ (jako protiklad království pozemského nebo požehnání v pozemských věcech) viz Mt 3,2. Když skončil čas Jana Křtitele, Ježíš kázal: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království“ (jako protiklad království osobního požehnání) viz Mk 1,14n. Ježíš kázal, že ode dnů Jana Křtitele se káže království nebeské a Boží (Mt 11,12; Lk 16,16). Říkal, že

království se ujímají ti, kdo užívají násilí. Láska k sobě, láska k pozemskému pohodlí, láska ke cti, láska k bohatství atd. je v našem těle zakořeněná tak pevně a hluboko, že Boží království mohou obdržet pouze ti, kdo jsou odhodlaní násilně zakročit proti všem těm láskám v našem těle.

Když Petr Ježíšovi radil, aby šel cestou nejmenšího odporu, byl napomenut slovy: „Jdi mi z cesty, Satane! Jsí mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“ (Mt 16,23). Když žijeme zaměřeni na své vlastní zájmy, stáváme se kamenem úrazu Ježíši i Božímu království. Jsme oklamání Satanem.

Základem spasení od hříchu, je osvobození od „hledání svých věcí“. Lucifer „hledal svých věcí“, a tak vešel do světa hříchů. Ježíš nikdy „nehledal svých věcí“, a tím přinesl spásu. Spravedlnost, která člověku nebrání, aby nadále „hledal svých věcí“, je falešná. S takovou spravedlností se přesto můžeme setkat u mnoha skupin, které hlásají posvěcení. Člověk v podstatě myslí „ekonomicky“. Z nebe chce to nejlepší, ale za co nejnižší cenu. Má sklon přizpůsobovat si teologii, aby neohrožovala jeho pohodlí a nebránila mu hledat vlastní zájmy.

Možná, že se vám daří přemáhat hněv, nečistotu a hořkost, a možná že jste splatili dluhy z dřívějšího života, ale nadále se věnujete „hledání svých věcí“ – osobnímu pohodlí a prospěchu pro sebe nebo pro manželku (1K 7,33 to nazývá „zabývání se věcmi tohoto světa“!), toužíte po uznání (ne nutně ve světě, možná v církvi, a zvláště od bratří starších) nebo hledáte děláte kariéru v zaměstnání, protože jste ambiciózní.

Člověk může vědět o tajemství zbožnosti, rozumět mu, může ho dokonce umět i vysvětlit, a přitom ve svém osobním životě nemusí vidět, v čem tkví tajemství nepravosti.

Zdrojem veškeré nepravosti je „hledání svých věcí“. Mezi touhami našeho těla, nás právě ona může oklamat nejsnáze. Člověk si může myslet, že je duchovní, když přemohl pár vnějších hříchů, i když ve svém rozhodování a jednání zatím stále naplno „hledá svých věcí“. K takovému oklamání dochází, když „spravedlnost“ káže Satan. Tak totiž působí *tajemství nepravosti*.

V dnešní době nemáme nedostatek biblických vědomostí a je docela možné, že někteří z nás by dovedli vysvětlit učení Nové smlouvy lépe než sám Pavel (který měl zjevení jako první). Přesto, pokud jde o vysvobození z hledání svých věcí, jsme daleko za Pavlem.

Pravost, ryzost Božího muže se nepozná podle učení, které zastává, ale spíše podle toho, zda hledá (nebo nehledá) svých věcí. Pavel ve Filipským 2,19-21 říká, že většina jeho spolupracovníků stále ještě hledá svých věcí, a proto je nemůže vyslat do Filip. Timoteus byl světlou výjimkou. Pavlovi spolupracovníci měli bezpochyby naprosto správné biblické učení, přesto však hledali svých věcí. Možná si připadali spravedliví a duchovně zralí. Pavel však věděl, že jejich „spravedlnost“ je mělká. Tento problém přetrvává u mnoha lidí dodnes.

Všichni opravdoví velcí Boží lidé napříč staletími křesťanské historie měli jednu věc společnou: „nehledali svých věcí“. Božími lidmi nejsou proto, že zastávali správné učení, ale proto, že „nehledali svých věcí“. Někteří možná neznali pravdu plně jako my dnes, ale jejich zbožnost se projevovala tím, že nesobecky hledali Boží království podle míry světla, jaké se jim v jejich době dostalo.

Pokud dnes máme v některých otázkách více světla, než mnoho zbožných lidí v minulosti, pak musíme mít na paměti, že komu je více dáno, od toho se bude více požadovat. Byli bychom tedy ve velkém nebezpečí, pokud bychom se domnívali, že spravedlnost spočívá pouze v překonání hněvu, skoncování se sexuálními hříchy apod. V jiných náboženstvích totiž existuje mnoho oddaných mužů, kteří tyto hříchy navenek překonali. Jeden známý náboženský vůdce prý prohlásoval, že se nikým nenechá vyprovokovat k hněvu. To však není spravedlnost Kristova, ale potlačení emocí! I mnoho indických poustevníků tvrdí, že nemají lásku k materiálním věcem. Ti zahanbí mnoho „věřících“.

Na hříchy těla můžeme pohlížet jako na Filištíny, kteří stáli proti Izraeli spolu se svým velitelem Goliášem. Hřích „hledání vlastních věcí“ je jako obr Goliáš. Kdyby David pobíjel filišťácké pěšáky (jednoho po druhém), nikdy by nezvítězili nebo by jim to trvalo mnoho let. Vidíme ale, že jakmile David zabil obra Goliáše, všichni ostatní Filišťáni uprchli (1S 17,51). A v tom to je klíč k úspěchu. Máme-li dosáhnout skutečného vítězství, musíme jednat nejprve s obrem „hledání svých věcí“, a tím se vyřeší mnoho jiných hříchů.

Ježíš přišel, aby přiložil sekeru ke kořeni stromu. Ten má mnoho plodů – lhaní, krádeže, žádosti, hněv, hořkost atd. Všechny ty plody rostou z jednoho společného kořene – „hledání svých věcí“. A právě zde musíme použít sekeru, jinak budeme oklamáni.

Když se před druhými nerozčilujeme a dovedeme se uhlazeně vyjadřovat náboženskými termíny, můžeme si myslet, že žijeme svatě. Mysl, čas a energii ale často věnujeme vyhledávání, výběru a nákupu novějších a novějších vymožeností pro svůj domov, abychom potěšili manželku, děti nebo abychom si dopřáli pohodlí, jaké považujeme za odpovídající střední třídě. Žít tímto způsobem a myslet si, že jsme svatí, je ten největší sebeklam.

Pavel se obával, že by Korint'ané mohli být svedeni od prosté oddanosti Kristu. Existuje reálné nebezpečí, že bychom mohli být více oddaní manželce, než Kristu. Největší příkázání v Zákoně neříká, budeš milovat svého bližního jako sám sebe, ale: „budeš milovat Pána, svého Boha celým svým srdcem, celou svou duší, a celou svou myslí“ (Mt 22,37). Budeme-li Ho mít v našem životě na prvním místě, budeme schopni milovat své bližní (včetně manželky) jak se patří.

Mnozí křesťané, kteří usilují o spravedlnost, připomínají kyvadlo. Když zjistí, že jsou v omylu, vychýlí se do opačného extrému, a jdou od zdi ke zdi. Strmé útesy jsou po obou krajnicích úzké cesty a Satanu je jedno, zda sklouznete napravo nebo nalevo.

Chvála buď ale Bohu za službu Ducha Svatého! „Opouštíš-li Boží cestu a scházíš-li z ní (vpravo nebo vlevo), uslyšíš za sebou Hlas: "Tam ne! Zde je cesta, jděte tudy." (parafráze Iz 30,21). To je hlavní poslání prorocké služby v církvi; nechat k nám ten Hlas promlouvat, aby nás udržoval právě uprostřed úzké cesty. Prorocká služba v církvi a psané slovo Boží jsou prostředky, které Bůh používá, aby nás vedl středem úzké cesty, která vede k životu.

Křesťanství, které klade důraz na vnější aktivity, dovoluje zanedbávat rodinu. Když tuto nevyváženost odhalíme, mohli bychom sklouznout do opačného extrému a myslet si, že křesťanství znamená především milovat svou manželku, děti a ty křesťany, kteří mluví naším „jazykem“ a žijí v našem „ghettu“. Musíme proto žít skutečně v lásce jak v rodině, tak ve sboru a současně přemáhat hřích ve svém osobním životě. Naše oddanost Kristu se musí projevat i v tom, že usilujeme vyvyšovat Boží království, i když nás to bude něco stát a budeme muset něco obětovat. Vnitřní čistota a vnější oběť se vzájemně nevylučují, vždyť v Ježíšově životě se projevovalo obojí.

Apoštol Pavel se mohl usadit v Tarsu a jako křesťanský podnikatel si mohl žít pohodlně a svatě. Zachoval se ale jinak. Jeho oddanost Kristu ho pohltila natolik, že Pánu obětoval všechno.

Před dvěma sty lety dva z Moravských bratří zaslechli o otrocké kolonii na ostrově v Západní Indii a rozhodli se prodat se tam do otroctví na zbytek života, aby tamním otrokům mohli kázat evangelium. Dva jiní slyšeli o kolonii malomocných v Africe, odkud se nikdy nikdo nesměl vrátit, aby se nemoc nešířila. Přihlásili se jako dobrovolníci a odjeli, aby v té kolonii strávili zbytek života a těm, kdo tam žili, mohli zvěstovat Krista.

Nevíme přesně, jaké učení zastávali. Jedno ale víme jistě: „nehledali svých věcí“ a Pánu obětovali všechno.

Naše dnešní malicherná sebezapření blednou bezvýznamností vedle toho, čeho se pro Pána vzdali tito muži. Na věčnosti se s takovými lidmi setkáme a zjistíme, že Nevěsta Kristova jsou lidé, kteří

mají Kristův charakter – „nehledají svých věcí“. Myslet si, že Kristovou Nevěstou jsme na základě toho, že zastáváme nějaké učení, je nebezpečné. Nevěstou se nestáváme díky učení, ale díky tomu, že nehledáme své věci, ale Boží.

Jak mělký je náš život ve srovnání s takovými lidmi. Jak monumentální pýchou trpíme, když si myslíme, že následujeme Ježíše lépe, než oni, jen proto, že známe pravdu lépe. Co jsme obětovali službě Bohu, kolik peněz, kolik pohodlí, kolik požitků nebo zdraví? Možná jen velmi málo, nebo vůbec nic. To by nás mělo vést k pokoře a k přemýšlení. Možná jsme se vyhnuli životu oběti pro svou pohodlnost.

Každý křesťan, který čte anglicky, by si měl přečíst životopisy lidí, jako byli Hudson Taylor, C.T. Studd, David Brainerd, William Carey, William Booth, Jim Elliot atd., a porovnat se s nimi. Duch svatý používá mnohé příklady v Žd 11 i příklad apoštola Pavla v 2K 11, aby povzbudil naši víru. Používá i příběhy hrdinů současnosti, aby na nás apeloval, abychom opustili životní styl, který se točí okolo nás samotných, našich rodin, našeho pohodlí a materiálního křesťanství a začali žít v oddanosti Kristu.

V Ježíšových dnech byli lidé, kteří ve jménu náboženství v chrámě prodávali ovce a holubice a provozovali směnárny. Ježíš je vyhnal. Zbožnost se pro ně stala prostředkem zisku. Kdykoli se zbožnost stane prostředkem našeho zisku – peněžního příjmu, pohodlí, snadnějšího života atd. můžeme si být jistí, že jsme na nesprávné cestě, i kdybychom byli přesvědčeni, že následujeme spravedlnost. Pro Ježíše zbožnost znamenala zřít se všeho, co tento svět považuje za vzácné. Tuto cenu zaplatíme i my, pokud skutečně věříme celým srdcem. (Přečti si např. Mt 19,29 a ujisti se, že ses vzdal všeho, co zde Ježíš uvádí.)

Ježíš říká, že nemůžeme získat drahocennou perlu, pokud se nezřekneme všeho (Mt 13,46; Lk 14,33). Pavel se zřekl všeho, aby získal Krista (Fp 3,8). Pokud se nám podařilo „získat Krista“, a nemuseli jsme se ničeho zřít, pak jsme přijali „jiného“ Krista. Pavel měl o korintské křesťany strach, aby nezačali následovat „jiného Ježíše“, který nevyžaduje, aby pro něho opustili všechno (2K 11,4). Můžeme také klamat sami sebe, když si význam slova „opustit všechno“ teologicky zdůvodníme tak obratně, že nám to umožní nezřít se fakticky zhola ničeho. Pokud v této věci nejdem za pravdou celým srdcem, budeme svedeni duchem klamu. A Bůh dovolí, abychom byli svedeni.

Pouhým obdivem k svatým Božím mužům se nestaneme duchovní. Když žil Ježíš na zemi, obdivovalo Ho mnoho lidí. Tím se ale nestali duchovní. Bylo také mnoho těch, kdo v Něho uvěřili, ale ani jim se nesvěřoval (J 2,24n), neboť věděl, kdo z nich věří celým srdcem, a kdo je polovičatý. A ví to i dnes o nás.

Přestaňme se slabomyslně radovat nad malými Filištiny, které jsme tu a tam pobili, jestliže náš Goliáš stojí stále rovně a zpříma. Kámen z praku musíme namířit přímo na našeho nepřítele, obra „hledání svých věcí“. To jemu musíme setnout hlavu, máme-li skutečně zvítězit. Ježíš řekl, že máme nenávidět svůj život - „hledání svých věcí“ (J 12,25).

Chodíme-li ve světle a toužíme-li odhalovat svou soběstřednost, která poskvřňuje většinu našich činů i rozhodnutí a budeme-li sami sebe soudit nestranně, pak kousek po kousku budeme toho obra přemáhat a připravovat ho o život.

Ježíš jednou Petrovi řekl, že svou církev zbuduje na té skále. Brzy na to jej ale pokáral, když vyslovil Satanovy myšlenky (Mt 16,18-23). Církev, na kterou se vztahuje zaslíbení, že ji brány pekla nepřemohou, buduje z těch, kdo hledají Boží věci, ne svoje vlastní. Nebuduje ji z těch, kteří intelektuálně souhlasí s biblickým učením a místo svého obra vyhladili jen pár zakrslých Filištinů.

KAPITOLA 9

POSVĚCENÍ A SPOLEČENSTVÍ

Slovo společenství je výraz, který najdeme pouze v Novém zákoně. Společenství, o kterém se mluví v Novém zákoně, má svůj vzor ve společenství, které měl Ježíš s Otcem během svého pozemského života. Modlil se, aby takové společenství měli i Jeho učedníci.

Ačkoli ve Staré smlouvě lidé mohli dosáhnout značného posvěcení, jeden s druhým nemohli vejít do společenství. Zbožní muži Staré smlouvy, např. Mojžíš, Eliáš, Daniel, Jan Křtitel, abychom vyjmenovali alespoň některé, svou svatostí předčili většinu dnešních věřících. Důvodem je, že většina dnešních věřících do Nové smlouvy vlastně ještě nevstoupila.

Nová smlouva vede Ježíšovy učedníky k vnitřnímu posvěcení, a to je vede do vzájemného společenství. Když čteme o velkých lidech víry v Židům 11, můžeme si všimnout, že byli osamělí. V době Staré smlouvy tomu tak prostě bylo. V Nové smlouvě však vidíme, že Ježíš vysílá své učedníky po dvou. To bylo něco nového. Ježíš nás vede nejen k vnitřnímu posvěcení, ale zároveň do společenství s druhými.

Když věřící člověk začne vnitřně vítězit nad hříchem, a přesto nevchází do společenství s druhými, jeho posvěcení trpí zásadním nedostatkem. Posvěcení bez společenství je klam. Mnozí dnes cestují po světě, kážou posvěcení, ale jsou osamělí, jako ti svatí ze Staré smlouvy. Stále ještě žijí ve Staré smlouvě. Tam, kde bydlí, je o nich známo, že se nepodílejí na budování žádného společenství – to platí o všech bez rozdílu.

U apoštolů v prvním století tomu tak nebylo. Čteme, že Petr a Jan spolu chodili již záhy po Letnicích. Ochrnutému u chrámové brány Petr řekl, aby se na *ně* (Petra a Jana) podíval (Sk 3,4). Petr a Jan pracovali v týmu. Čteme, že v den Letnic, ačkoli promluvil pouze Petr, povstalo spolu s ním všech jedenáct (Sk 2,14). Ve Skutcích 2 až 4 vidíme společenství.

Co se týče temperamentu, byli Petr a Jan naprosto odlišní. Petr byl rychlý a zbrklý – unáhleně prolašoval, že Pána nikdy nezapře, rychle se vrhnul do vody, jakmile zjistil, že Pán je na břehu Galilejského moře (J 21) atd. Jan byl naproti tomu tichý a rozvážný, rád rozjímал o samotě a míval vidění nebeských věcí (jako na ostrově Patmos). V církvi Bůh vždycky dává dohromady dva lidi, kteří jsou (po lidsku viděno) nesourodí, aby mohl v rozmanitosti zjevit jednotu, jež je mnohem krásnější a slavnější, než jakou mohou dosáhnout dva, kteří jsou stejní.

Ve Skutcích 13,2 čteme, že když vedoucí církve v Antiochii hledali Boží vedení, konali službu Pánu a postili se. Duch svatý jim řekl, aby oddělili Saula a Barnabáše k dílu, ke kterému je povolal. Povšimněte si, že na rozdíl od starozákonní doby, Duch svatý do služby povolává opět dva, nikoli jednotlivce. Již platí Nová smlouva, v níž nemá místo individualismus ve službě ani v úřadě. K tomu, aby mohlo dojít k vyjádření těla Kristova, jsou zapotřebí nejméně dva.

I v tomto případě Duch povolal dva muže, kteří měli rozdílnou povahu, aby pracovali společně. Pavel byl přísný, nekompromisní člověk, který nikomu netoleroval žádnou polovičatost. Ve Skutcích 15,36-39 čteme, že Pavel a Barnabáš měli neshodu ohledně účasti Marka na jejich druhé misijní cestě. Pavel ho nechtěl vzít s sebou, protože nevytrval a na jejich předchozí cestě je opustil. Barnabáš, říkalo se mu tak, protože měl výjimečný dar povzbuzovat – Sk 4,36) chtěl, aby Markovi dali ještě jednu příležitost. Pavel i Barnabáš se drželi svých názorů tak pevně, že se rozešli. Oba měli silnou vůli a nebyli ještě natolik zralí, aby byli ochotni v moudrosti, která sestupuje shůry jeden druhému ustoupit a nechat se přesvědčit (Jk 3,17).

Ani apoštolové nebyli okamžitě svatí. I oni museli růst jako my všichni a nechat na sebe víc a víc působit světlo. Pavel, Barnabáš i Marek, jak se dovídáme z 2.Timoteovi 4,11 nakonec přece jen vstoupili do společenství slávy.

Pavel a Barnabáš měli odlišné povahy. Duch svatý je spojil, oni však spolu nedovedli vyjít. I dnes je mnoho věřících ve stejné situaci. U nezralých věřících se to ještě tolerovat dá, ale co říci, když takové jednání vidíme u těch, kdo jsou věřící více než deset let? To je, mírně řečeno, smutné.

Pavel zdůrazňoval „pravdu“, Barnabáš „milost“. Kdyby viděli, že se vzájemně potřebují a vážili by si proto jeden druhého, mohla se na nich zjevit Boží sláva plná milosti a pravdy (J 1,14). *Společně mohli dosáhnout toho, čeho jako jednotlivci dosáhnout nemohli.* Proto je Duch svatý povolal do společné služby. Pokud by církev neměla jiné dary k službě, než jaké měl v mládí Pavel, byli by všichni nekompromisně vytěsněni a zůstal by jen on. Kdyby naopak v církvi byly pouze dary k službě, jako měl mladý Barnabáš, byla by bez opory jako tělo bez páteře, plná kompromisních a polovičatých lidí. Pavel s Barnabášem měli budovat církev společně. Satanu se ale podařilo jim to zakrýt, jak o tom čteme ve Skutcích 15. Díky Bohu to však později přece jen uviděli.

Když Barnabáš Pavla opustil, přivedl Duch svatý Pavlovi nového společníka. Dozvídáme se o něm hned po událostech popsanych ve Skutcích 15, a to ve Sk 16,1 – byl to Timoteus. Duch svatý nechtěl, aby Pavel sloužil osaměle. Připravil mu nového společníka. I on měl velmi odlišnou povahu. Byl plachý, uzavřený a nesmělý – dnes by se řeklo introvert. Pavel byl jeho opakem. Ačkoli jejich povahy byly odlišné, v oddanosti Pánu, v zaujetí celým srdcem pro Boží věc a ve svobodě od „hledání svých věcí“ byli však naprosto stejní (Fp 2,19-21). Pavel dozrál. Timotea si vážil nad jiné společníky. Měli sice odlišné povahy, ale jejich společenství bylo úžasné. Duch Svatý tak záměry, které měl s Pavlem, nakonec uskutečnil.

Je pošelil imitovat službu někoho jiného, protože tím člověk ochuzuje tělo Kristovo o vlastní službu, ke které je povoláván. Takového bláznovství se dopouští mnoho mladých. Obdivují službu některého z Božích mužů a snaží se ho napodobovat, aniž by sami k takové službě měli povolání. Tonou pak v moři tělesného a duševního jednání. V Židům 11,29 čteme, že Izraelité prošli Rudým mořem jako po suchu, protože Bůh je k tomu povolal. Když se pokusili učinit totéž Egypťané, utonuli. To necht' je varováním pro každého, kdo se snaží imitovat úřad nebo službu někoho jiného.

Podívejme se na několik příkladů: je jen málo těch, kdo by byli jako Jeremiáš povolání vyvracet a podvracet, ničit a bořit (Jr 1,10). Kdo nemá to povolání a snažil by se to napodobovat, mohl by zmařit nejen svou jedinečnou službu, kterou dostal od Boha, ale i sám sebe. Z téhož důvodu nás Bůh varuje, abychom se nechtěli všichni stát učiteli (Jk 3,1). Ti, kdo jsou Bohem v církvi výslovně povoláni za učitele (1K 12,29; Ef 4,11) obdrží milost, aby tu službu konali vítězně. Ostatní, kteří je napodobují, nejenže sami utonou, ale v moři zmatku a nepravé nauky mohou utopit i další.

Nová smlouva buduje lidi do těla Kristova. Stará smlouva neznala žádné „tělo“, neboť Duch svatý ještě v lidu nepřebýval. Tehdy nebylo možné mít společenství. Ve Staré smlouvě nemohli lidé jednat jinak než „pozemsky“, a proto nemohli mít společenství. V Nové smlouvě můžeme jednat „duchovně/nebesky“, protože máme výsadu získávat podíl na Boží přirozenosti (2Pt 1,4). Tím Bůh slavně umožňuje společenství, abychom mohli budovat tělo.

Když v dnešní době lidé nejsou schopni mít vzájemné společenství je zřejmé, že jsou ještě stále tělesní, „pozemští“, jsou jako nemluvnata. Pavel korintské křesťany napomínal slovy: „Copak nejste tělesní a nechodíte po lidských cestách?“ (1K 3,3). Tělesní lidé se snaží scházet se sobě podobnými. Malajci se budou scházet spolu a utvoří tak svou vlastní církev, Anglo-Indové utvoří jinou a Tamilové další. Z těch jsou pak ale kluby, a ne církev Ježíše Krista.

Bůh chce, aby tělo tvořili lidé nejrůznějšího původu, bydliště, temperamentu, lidé nejrůznějších národností, intelektuálních schopností, sociálních a majetkových poměrů, aby si tak ve vzájemném

společenství mohli obrušovat své ostré hrany. Tím současně poroste i posvěcení celého společenství.

V Židům 12,14 se píše, abychom usilovali o společenství („o pokoj se všemi“) a o posvěcení. Tyto dvě věci od sebe v Nové smlouvě nelze oddělovat. Jsou jako dvě nohy, na kterých pevně stojíme. Chceme-li jít vpřed, vykročíme jednou nohou. Hned pak ale musí následovat krok tou druhou. Stejně je tomu v případě posvěcení a společenství. Často se setkáme s věřícími, kteří se nadchnou pro posvěcení, ale po společenství netouží. Jsou jako ochrnutí na jednu nohu, když se snaží poskakovat po jedné „po noze posvěcení“. Snaží se očistit od poskvrny mysli, slov, skutků a snad i postojů a motivů. Zdá se ale, že nechápou, jak důležité je vzájemné společenství těla a jeho prohlubování. Lze říci, že jejich úsilí o svatost je jen sobecká touha, která je v posledku nedovede ke správnému cíli – neboť svatost (posvěcení) bez společenství je klam. Na to nesmíme nikdy zapomenout.

Jsou i opačné případy, kdy lidé vyhledávají společenství, avšak úsilí o posvěcení v osobním životě jim chybí. Společenství bez posvěcení je také klam.

Obě tyto nohy, díky nimž stojíme, musí být silné, máme-li jít řádně vpřed. V předchozím verši (Žd 12,12n) čteme, že máme posilovat, co je zemdlené nebo ochablé, aby se to uzdravilo. Pro každého z nás je přínosné, když prosí, aby mu Bůh dal světlo, aby byl schopen rozsuzovat a soudit sám sebe podle pravdy.

Mezi sebou máme mít takovou jednotu, jako měl Ježíš s Otcem během svého pozemského života. Byla to jednotu v Duchu. Otec, Syn i Duch svatý zastávají v našem vykoupení odlišné úlohy. Otec poslal Syna. Syn přijal tělo a zemřel na kříži za naše hříchy. Duch svatý v nás nyní působí, abychom se připodobňovali Synu. Služba každého z nich je naprosto jasně vymezena. Přesto, všichni tři dohromady působí jako jedno. A přesně tak má fungovat i církev.

Bůh ve své svrchovanosti dal každému členu v těle Kristově zvláštní úkol (1K 12,7n). Můžeme říci, že Bůh každému člověku vymezil oblast působnosti. Jedni mají tuto oblast širší, jiní užší (Mt 25,15). Boha můžeš najít jen v oblasti, kterou ti vymezil (Sk 17,26n). Když budeš dělat, co ti nepřísluší, tj. působit mimo svou vymezenou oblast, můžeš se zničit. Petr říká, že nemáme trpět za to, že děláme, co se nesluší (co nám nepřísluší), ale že máme soudit sami sebe a trpět tak ve svém vlastním těle (1P 4,15.17.1).

To, jak některý bratr vychovává své děti nebo za co utrácí své peníze, není naše věc. Je to mimo oblast, kterou nám Bůh určil. Bůh nám nesvěřil autoritu v oblasti, kterou vymezil někomu jinému. Proto si máme všimnout pouze svých postojů a svého učení (1Tm 4,16).

Když jsme ještě byli ve světě, sami jsme si vymezili svou oblast. Byla tak široká, že pojala názory na mnoho lidí i mnoho věcí. Nyní ale musíme být opatrní, abychom zůstávali jen v rámci oblasti, kterou nám vymezil Bůh. Ve většině případů je to oblast, která zahrnuje jen jedinou osobu - tebe! Pokud jsi otec rodiny, bude tvoje oblast zahrnovat i celou tvou rodinu. Pokud jsi starším sboru, oblast tvé zodpovědnosti bude zahrnovat ty, kdo jsou ve tvém sboru. Ale jinak téměř ve všech ostatních případech, má každý soudit pouze sám sebe.

Když přestupujeme hranice osobní oblasti, ničíme společenství a naše vlastní posvěcení se nemůže rozvíjet.

Písmo nás vyzývá, abychom se „poddávali jeden druhému v bázni Kristově“ (Ef 5,21). Z toho vyplývá, že bázeň Kristova nám brání vstupovat do oblasti někoho jiného. Budeme setrvávat ve vzájemném společenství a nebudeme se všetečně zabývat tím, co nám nepřísluší.

Mnoho věřících trpí zvědavostí. Je to hřích, který sice není tak zjevný, je to nicméně hřích smrtelný. Je jedním z ranných projevů všetečnosti ve věcech druhých lidí. Děti jsou obyčejně zvědavé a (za dveřmi) poslouchají cizí rozhovory. Pavel říká: „když jsem však dospěl, dětinské

věci jsem opustil“ (1K 13,11). Mnozí ale tento dětinský zlovyk neodkládají ani v dospělosti. Zvědavost je nakonec dovede k ještě horšímu zlovyku - k pomlouvání. Ti, kdo mají tento zlovyk (většinou to jsou staré ženy), zjistí, že nedovedou žít v poslušnosti a vést zbožný život (viz 1Tm 4,7). Jinou Satanovou cestou, jak uspokojovat zlou zvědavost těla je prohlížet si nahá těla druhých lidí prostřednictvím pornografie.

I Ježíš byl pokoušen ke zvědavosti jako my. On ale pevně odmítal přestoupit oblast, kterou mu Jeho Otec svěřil. Proto nikdy za celý svůj pozemský život (asi 33 a půl roku) nezhřešil. Když si uvědomíme, jak jsme slabí, pokud jde o zvědavost, můžeme začít tušit, jak velikým úspěchem bylo Ježíšovo vítězství už jen v této samotné oblasti. Hořet zvědavostí kdo se s kým oženil nebo kdo s kým bude mít dítě, je zábava bezbožných lidí. Žádný bratr ani sestra věřící a milující Boha celým srdcem se nebude takovými věcmi zabývat.

Překračování hranic můžeme vidět u některých starších sboru, manželů nebo rodičů vůči těm, kdo jim byli svěřeni. Nikdy žádným způsobem nesmíme děti zastrašovat nebo silně naléhat na manželku nebo na druhé ve sboru. Zde se hodí slova, která pronesl Elihu: „Nelekej se mě tedy a neměj strach, nebudu na tebe silně naléhat“ (Jb 33,7)

Každý z nás si musí dát pozor, aby se ti, kdo jsou svěřeni pod jeho autoritu (děti, manželka, služebnictvo, členové sboru atd.), nikdy necítili zastrašování, ohrožování nebo pod tlakem. Když máme nad druhými moc, je velice snadné překročit hranice. Tím se ničí společenství.

Manžel může ovládat svou ženu, když potlačuje její osobnost. To je bláznovství. Bůh učinil muže a ženu, aby nebyli stejní, a aby tak jeden druhému byli přínosem. Jako muž můžeš na nějakou věc pohlížet z určitého úhlu, zatímco tvoje žena to vidí jinak. Je to, jako bys měl dvě fotografie téže budovy. Jednu ze severu a druhou z jihu. Když položíš obě fotografie vedle sebe, mohou vypadat rozdílně, ale jedině tak můžeš získat ucelený pohled, jak budova vypadá. Kdybys nutil svou manželku, aby fotografovala všechny budovy ze stejné strany jako ty, potlačoval bys tím její osobnost a choval by ses jako blázen. Ten, kdo v takovém případě bude ochuzen, jsi ty. Pokud bys jí dovolil, aby byla sama sebou, mohl bys získat také pohled z jiné strany, a to by znásobilo tvé porozumění dané věci a učinilo by tě to moudřejším. V tomto se mnoho manželů musí očistit od své pošetilosti.

Posvěcení a společenství patří neoddělitelně k sobě.

V každém vztahu, ať je to mezi manžely, bratry nebo sestrami, když vykročíme vpřed „nohou posvěcení“, další krok musíme udělat „nohou společenství“.

Ti, kdo chodí v Božím světle (1J 1,7) používají obě nohy. Získají tak více světla, aby viděli zlo, které je v jejich těle. Když soudí sami sebe a očisťují se, zjistí, že společenství s těmi, kteří také jdou stejnou cestou, se stává slavnější a slavnější. Tak bude církev do světa kolem vyzařovat slávu Kristovu.

KAPITOLA 10

PŘEMÁHAT DUCHA ANTIKRISTOVA

Žijeme v době krátce před zjevením Antikrista na světové scéně. Než se tento vrcholný představitel Satana na zemi objeví, musí se světová situace postupně vyvíjet tak, aby měl připravenou cestu, která stoupá vzhůru k vrcholu hory. Budování této cesty bylo zahájeno již v prvním století, neboť Jan v 1J 2,18 píše: „Drazí, je tu poslední hodina. Slyšeli jste, že přijde Antikrist? Teď se objevila spousta antikristů, a tak víme, že je poslední hodina.“ Duch svatý tehdy Janovi zjevil, že odbila 11. hodina – to bylo kolem roku 100 po Kristu.

Nyní žijeme v posledních vteřinách poslední hodiny. Události dozrály a jsme téměř u samého vrcholu hory. Máme žít jako ti, kdo rozumějí, v jakém čase žijí (Mt16,3).

Antikristova vláda bude politická, ekonomická a náboženská. Podívejme se zde jen na stránku náboženskou. Prostřednictvím falešných náboženství se ďáblu daří prosazovat záměry snáze než skrze ateistické vlády. A prostřednictvím falešného křesťanství se mu to daří ještě lépe, než skrze falešná náboženství. Proto se již v prvním století antikristové usadili v křesťanských církvích, jak o tom píše apoštol Jan. Tehdy však díky tomu, že apoštolové kázali pravdu v moci, byli vypuzeni. Vždyť Jan říká „Odešli od nás“ (1J 2,19).

V dnešním křesťanství se duch antikrista vyskytuje hojně. Musíme být schopni ho jasně identifikovat, neboť jedině tak ho budeme moci vyhnat ze svého těla a potom i ze svých církví.

Charakteristické znaky Antikrista jsou stručně popsány v 2Te 2,3-12:

- 1) Je nazván člověkem hříchu [*bezzákonnosti, nepravosti, bezbožnosti*] (v. 3).
- 2) Povyšuje se a touží být jako Bůh (v. 4).
- 3) Lže a svádí [*klame, podvádí*] (v. 9n).

Podle těchto znaků poznáme antikristy, kteří se dnes usadili v našich církvích, jako kdysi v době Janově.

Hřích

Antikrist je zván člověkem hříchu. Jeho duch se v křesťanství projevuje lhostejností k hříchu [*bezzákonnosti, nepravosti, bezbožnosti*]. V poslední generaci před Kristovým příchodem bude kázání proti hříchu nepopulární. Hojně se bude kázat sociální rovnost a solidarita, péče o chudé a ngramotné, pomoc obětem povodní nebo zemětřesení atd. To vše je v zásadě dobré, ale na hříchy jako chamtivost, lačnost po penězích či majetku, nečisté myšlenky, neodpuštění, hněv, nactiutrhaní nebo pomlouvání atd. (o kterých mluví Ježíš v Matouši 5-7) nebude v kázání poukazovat téměř nikdo. „Tajemství bezzákonnosti [*bezbožnosti, nepravosti*]“ (2Te 2,7) působí v podobě *falešné milosti*, která lidem dává pocit jistoty ohledně věčnosti, na základě toho, že „přijali Krista“, avšak bez ohledu na to, že nadále žijí v hříchu. Taková kázání jen lechtají sluch [klamavě upokojují], a k tomu se přikloní mnozí věřící (2Tm 4,3n).

Zjevení 13 popisuje vládu Antikrista. Čteme, že svým následovníkům dá na vybranou, zda se k němu přiznají veřejně nebo v skrytu. Jeho znamení mohou přijmout na čelo, pokud mu chtějí sloužit zjevně, nebo na pravou ruku, pokud si budou chtít uchovat pověst věřících v křesťanském sboru, a přesto mít výhody z toho, že přijali znamení „šelmy“ (Zj 13,16n). Ti, kdo následují Ježíše, o kterých se hovoří v následující kapitole, žádnou takovou volbu nedostávají. Jejich znamení je na čele (Zj 14,1).

V době Antikrista nebude možné nakupovat ani základní potraviny, pokud člověk nepřijme znamení šelmy. K tomuto vrcholu jsme ještě nedospěli, ale blížíme se. V Indii je těžké získat zaměstnání v řadě vzdělávacích institucí, pokud si člověk neznečistí pravou ruku úplatkem (jedno ze znamení šelmy). V některých továrnách, jsou diskriminováni dělníci horší prací, pokud se neúčastní každoročních oslav svátku „Ayudha Puja“ [*Indická bohyně; svátky se slaví veselím, zpěvy, tanci, cukrovím, lahůdkami, blízcí si dávají dárky a přejí si hodně štěstí a radosti*]. Mnozí takzvaní věřící se při tomto svátku dopouštějí kompromisu, ale v neděli jdou do shromáždění vzdát úctu Bohu, aby dali najevo svou „zbožnost“. Jak je možné, že se to děje? Je to tím, že ve sboru nikdo neví o jejich nepravosti a hříchu, který praktikují přes týden. Znamení šelmy mají na ruce, proto není vidět. Své skutky omlouvají slovy, že člověk *musí něco* obětovat, pokud chce vyjít s ostatními. Myslí si, že poklona Satanu je omluvitelná, pokud ji učiní v skrytu a s opatrností, aby neztratili dobré svědectví u lidí. Dnes jsou dokonce i ve sborech novozákonního typu starší,

kteří v skrytu touto cestou přijali znamení šelmy na pravou ruku. V těchto sborech pak vládne duch Antikristův. Proto je v mnohých církvích tolik soupeření, sporů a tak mrtvo.

Pouze ti, kdo k hříchu v jakékoli formě zastávají radikální postoj a kdo usilují nenávidět hřích jako Ježíš (Žd 1,9), mohou mít moc hřích odhalit a vyhnat ho ze sboru.

Povyšování se

Lucifer se stal Satanem, když zatoužil povýšit se a být jako Bůh, aby mohl přijímat poklony ostatních andělů. Touha být uctíván je dnes patrná všude – v politice, obchodě [kultuře, sportu] i v náboženství. Falešná náboženství mívají svého „bohočlověka“, kterému se jeho stoupenci klanějí.

I do křesťanství se vtírají takoví, kteří se touží vyvýšit nad ostatní prostřednictvím titulů jako „Ctihodný otec“, „Ctihodný doktor“ nebo „Pastor“ – stejně jako někdejší židovští *Rabíni*, které za to Ježíš pokáral. Podstata veškerého takového titulování tkví v satanské touze být v úctě. Je za tím týž duch, v jakém přijde Antikrist, který „se povýší... a bude se vydávat za Boha“ (2Te 2,4).

Touha po cti a slávě se projevuje rovněž v mnoha dalších méně nápadných věcech, jako např. v posílání informačních listů, které obsahují různé statistiky a fotografie (zpravidla vůdců, kteří kážou nebo se modlí) atd.

Touhu po cti a slávě můžeme vidět také v tom, jak se někteří snaží, aby byli zvoleni do staršovstva a mohli cestovat po světě jako známí kazatelé, aby mohli druhým radit co a jak by měli dělat (i když o to nejsou požádáni), aby mohli hodnotit a soudit práci druhých co by „*samozvaní cenzoři*“ (Jk 3,1 *podle Amplified Bible*). Jak se snaží o úžasně vypracovaná kázání pro lidskou slávu, aby ukázali, že jsou lepší kazatelé než druzí. Jak imitují dary nebo úřady slavných. Jak se ospravedlňují, když padnou do hříchu (Lk16,15) a jak jednají v dalších věcech, ve kterých se snaží na druhé udělat dojem.

Je potřeba vědět, že všechny takové touhy těla a mnohé ještě horší, které u sebe teprve odhalíme, musíme co nejpřísněji a se vši vážností soudit, abychom od nich mohli být osvobozeni. Pak teprve obdržíme moc a sílu, abychom mohli vyhnat z naší církve Antikristova ducha.

Obelhávání

Antikrist oklame svět lživými znameními a zázraky a veškerým klamem nepravosti (2Te 2,9n).

Satan je otec lži (J 8,44). Boží dítě, které mluví lež, dává Satanu k dispozici svůj jazyk jako dělohu ke zplození lži. Lež je hřích, ve kterém je expert kdekdo. „...Od narození bloudí, kdo mluví lež“ (Ž 58,4). Lež má mnoho forem; polopravdy, jednostranně popisované události nebo příhody (ve snaze se ospravedlnit), vylepšované výsledky (ve zprávách o činnosti), smyšlené příčiny či důsledky událostí (jako např. ty, které čteme v mnoha křesťanských životopisech, které prostí věřící přijímají bez rozsuzování), předstíraná bolest či nemoc ve snaze vzbudit u druhých lítost a soucit, předstíraná štědrost nebo vnitřní čistota (tam kde není), chlubení se výsledky modliteb, postu či vyhánění démonů, ve snaze vzbudit dojem, že jsme v tom sběhlí. Možností, jak lhát, jsou stovky.

Pokud nad tebou hřích vítězí, ale jsi upřímný a rmoutíš tím, máš velikou naději. Pokud říkáš, že nad hříchem vítězíš nebo takovým dojmem v kázání působíš, avšak v soukromí se necháš hříchem přemáhat, pak si buď jist, že se na tebe vztahují Ježíšova slova: „Pokrytci, jak byste mohli uniknout pekelnému trestu?“ (Mt 23,33) i kdybys o sobě tvrdil, že jsi pokřtěný Duchem.

Lhaní nemůžeme ze svého života vykořenit, pokud proti němu radikálně nezakročíme, kdykoli si uvědomíme, že lžeme. Je mnoho těch, kteří umí mluvit jazykem posvěcení, ale proti své lži nezakročí. Duch Antikrista nad nimi má stále moc, protože se usilují ospravedlňovat před lidmi a Boha, který jednoho dne přivede každou tajnou věc na světlo soudu, se nebojí. Naše sbory musí

být místem, kde lháři všeho druhu musejí být nekompromisně odhaleni skrze kázání Slova. Tímto způsobem byli vyhnáni antikristové ve dnech Janových a pouze tímto způsobem budou vyhnáni z církve i dnes.

Oklamání

Řekli jsme, že Antikrist bude klamat lidi skrze lživá znamení a zázraky. Divy a zázraky mají obrovský potenciál lidi oklamat. V Indii máme mnoho příkladů, kdy vůdci pohanských náboženství dělali zázraky satanskou mocí a svedli k následování mnohé.

Divy, zázraky a nadpřirozená uzdravení jsou součástí výbavy, kterou dal Bůh církvi, aby mohla na zemi naplnit své poslání. Ježíš, Petr a Pavel dělali zázraky, o jakých se dnes neslyší. Bylo to díky jejich víře. Události zapsané ve Skutcích apoštolů jsou trvalým napomenutím malé víře, kterou máme my dnes. Církev bez darů Ducha je jako člověk, který sice žije, ale nevidí, neslyší, je němý a ochrnutý, neboť 1K 12 přirovnává dary k očím, uším, rukám atd. Nechceme být jako nevěřící věřící, kteří říkají, že doba zázraků pominula. Ta doba pro ně skutečně skončila pro jejich nevěru - ne však pro ty, kdo věří.

To ale v žádném případě neznamená, že každého, kdo dělá zázraky ve jménu Ježíše, máme slepě následovat. Je mnoho těch, kdo dělají zázraky, ale Pán je v poslední den odmítne a vykáže ven (Mt 7,22n). Proč je tedy Bůh nechá, aby v Ježíšově jménu dělali zázraky? Jasnou odpověď dává Dt 13,1-5. Bůh to dovoluje, aby vyzkoušel, zda se necháme oklamat divy a zázraky, nebo zda se budeme řídit příkazy Písma. Je proto důležité se ujistit, že duchovní vůdce, kterého následujete, nepatří mezi ty, které Pán v poslední den vykáže ven. (Pozorně čti Zj 13,13n a všimni si, jak falešný prorok – který vypadá *jako* beránek (Zj 13,11), jako učedník Ježíše – svádí lidi skrze divy a zázraky).

Jak se chránit před klamem? Ochráníme se tak, že u křesťana, který činí divy a zázraky, budeme zkoumat, zda nevykazuje některou ze tří charakteristik Antikrista, o kterých jsme mluvili. Položte si následující otázky.

1. Vede svým životem a svojí službou lidi k osvobození z moci hříchu nebo pouze k odpuštění hříchů?
2. Je pokorný a zapírá sám sebe jako Ježíš nebo apoštolové? Nebo se rád předvádí a snaží se vás uvádět do závislosti na sobě, na svých radách, svých prorocích, abyste nebyli napojeni přímo na Krista, jako svou Hlavu? Má ducha služebníka, nebo šéfa, který řídí všechny okolo?
3. Našli jste v jeho životě poctivost a upřímnost – je bezelstný a čestný – zvláště v otázce peněz? (Dávejte si pozor na ty, kdo mají vždy zájem o vaše desátky a dary.)

Ježíš, Petr i Pavel v tomto testu uspěli. O mnohých, kteří slouží slovem a uzdravováním dnes to však neplatí.

Satan poskvrnil křesťanství duchem Antikrista. Kéž Bůh vzbudí mnoho takových, kdo budou mít apoštolské zmocnění vyhnat tohoto ducha z církve v naší zemi.

KAPITOLA 11

VÍTĚZSTVÍ SKRZE CHVÁLU

Jako Ježíšovi učedníci jsme povoláni, abychom žili z víry. Hlavním ovocem víry je chvála a díkyvzdání. „Tehdy uvěřili jeho slovům a do zpěvu se dali k jeho chvále“ (Ž 116,12). Izraelité, o

nichž se zde hovoří, Boha chválili, až když viděli, že Egypťané utonuli v Rudém moři. Chodili viděním, a proto Bohu uvěřili a chválili Ho, až když se stalo.

My však chodíme vírou a Božím výrokům věříme dříve, než spatříme, jak nepřátelé tonou v moři. Boha můžeme chválit, i když nepřátelé stojí před námi. Věříme, že Bůh bude jednat, jak sám chce a v čase, který sám stanovil. Proto my, kdo žijeme v Nové smlouvě, můžeme v důvěře Bohu děkovat vždycky a v každé situaci.

V Židům 2,12n je napsáno, že uprostřed shromáždění církve Ježíš opěvuje Boha, našeho Otce, vždyť v Něj „skládá svou důvěru“. Důvěra a chvála jsou dvě strany téže mince. Víra bez chvály a díky je falešná, mrtvá. Jako Ježíšovi mladší bratři (neboť tak nás sám nazývá v Žd 2,11n), máme následovat příkladu našeho staršího bratra v tom, jak vzdává chválu Otci v soukromí i „ve shromáždění církve“.

Bůh je veliký Král. Trůn, na kterém sedí, není ze zlata nebo stříbra. Takový trůn by pro Něho byl příliš laciný. „Ty jsi ten Svätý, jenž trůní na chválách tvého lidu“, říká žalmista (Ž 22,4). Trůn, na kterém Bůh sedí jako Král, tvoří chvála. Proto jsou nebesa trvale plná chvály. Andělé neustále chválí Boha. To je trůn, na kterém Bůh vládne v nebesích. Když Duch svätý přijde a naplní naše srdce, přinese do něj nebe, a pak i my můžeme uchystat trůn chvály pro našeho Boha, aby vládl v našich srdcích, v našich rodinách a v našich církvích.

Proto je tak důležité, abychom uváděli ve skutek své spasení od všeho reptání a pochybování, neboť Bůh (Duch svätý) pracuje v našich srdcích, aby připravil trůn pro Otce (viz Fp 2,12-14). Bůh také pracuje na tom, aby nám všechny vnější okolnosti napomáhaly k dobrému. Pokud věříme slovu v Římanům 8,28, nemáme proč si stěžovat.

V církvi Boha nemůžeme skutečně chválit, pokud si doma nebo v práci na něco stěžujeme. Skutečná chvála může povstat pouze skrze ukřižovaný život. Je důležité, že tento jediný verš v Bibli, který odhaluje, že Bůh vládne z trůnu chval svého lidu, je obsažen v žalmu, který detailně popisuje ukřižování (Ž 22,3). Žalm začíná Ježíšovým voláním na kříži, mluví o tom, že mu jsou probodeny ruce a nohy (v. 16); a pak, uprostřed, o nás Ježíš mluví jako o mladších bratrech a zve nás, abychom se k němu připojili a připravili Otci trůn chvály (v. 22n). Spolu s ním ukřižování světu a svým touhám, zpíváme chválu Otci. V tomto kontextu vidíme, že uctívání a chvály, jak se dnes praktikují v církvích, kde slovo kříže přestalo být ústředním tématem, jsou prázdné. Někteří, když vidí tuto prázdnotu, docházejí k závěru, že v Novém zákoně není pro chvály a uctívání místo. To je ale sejití z cesty na opačné straně!

Trůn chvály Otci připravujeme na kříži – když jsme ukřižováni spolu s Kristem. Žalm 118 je dalším žalmem, který mluví o kříži a o Kristu (v. 11-14. 22). Klademe se na oltář, jímž je kříž (v. 27) a když jsme ukřižováni, vzdáváme Pánu chválu (v. 28n) a říkáme: „To, co se dnes stalo, učinil Hospodin, (jásejme) radujme se a veselme se z toho!“ (v. 24)

Ježíš, jako naše Hlava, byl pomazán, aby nám dal „olej radosti místo truchlení a oděv chvály místo ducha skleslosti a beznaděje“ (Iz 61,1nn). Pokud žiješ v područí ducha deprese, můžeš si být jist, že je to práce Satana. Ježíš přišel, aby toho ducha z tvého života navždy vyhnal a dal ti oděv chvály. Boží vůlí pro nás není, abychom měli depresi, špatné nálady nebo byli sklíčení. Ježíš nikdy neměl deprese, nebýval sklíčený ani nemíval špatné nálady. Nás vyzývá, abychom žili jako On (1J 2,6). To je ale možné jen pokud na sebe bereme svůj kříž každý den jako On.

V Žalmu 8,3 čteme, že ústy nemluvnat a kojenců se Bůh mocně postavil proti svým nepřítelům. Ježíš citoval tento verš ve chvíli, když Ho vrchní kněží kárali, že děti v chrámě křikem chválí Boha (Mt 21,15n). Vrchní kněží stejně jako mnozí dnes měli pocit, že v Božím domě nemá nikdo volat ani pozvedat hlas k chvále a uctívání. Měli představu, že lidé v Boží přítomnosti mají mít důstojně protažené obličej a být tiše. Ježíš byl ale nadšený, když slyšel ty děti hlasitě volat a snad mu to připomnělo nebeský domov, kde nebeští andělé chválí Boha hlasem mocným jako dunění

hromu. Satan a jeho hordy nemohli zůstat v nebesích, protože nemohou vystát hlasité, vděčné a radostné provolávání chvály Bohu v čistotě srdce. Takové chvály nemohou Satan a jeho hordy vystát ani v žádné církvi na zemi. Proto se tomu budou snažit zabránit pomocí dvou hlavních metod: odejmout chválám ryze [čistotu, upřímnost, svatost] nebo hlasitou chválu všeobecně zakázat. Když se porozhlédneme po křesťanských denominacích, vidíme, že Satan uspěl téměř všude jednou či druhou metodou.

Proč Satan nesnese, když někdo upřímně chválí Boha? Ježíš citoval Žalm 8,3 a místo slova „síla“, které je v tomto žalmu použito, použil slovo „chvála“ (Mt 21,16). Chvála je tedy tou silou, která vyhání nepřítele (Ž 8,3).

Provolávání chvály, které nevyvěrá z posvěceného života, je jen prázdný rámus, který nemá žádnou duchovní moc. V Exodu 32 čteme, že Izraelité si odlili zlaté tele, klaněli se mu, obětovali mu a dokonce prohlašovali, že je to „Hospodin, (Jahve)“ (v. 5), tancovali před ním a pokřikovali mu chválu jako svému „Bohu, jenž je vyvedl z Egypta“ tak silným hlasem, že je Mojžíš a Jozue slyšeli na míle daleko (v. 17-19). Ve skutečnosti ale těmito svými charismatickými chvalami uctívali Satana! Věčný Bůh byl tehdy uprostřed těchto chval přítomen do téže míry jako dnes, když lidé opět tancují a pokřikují prý „ve jménu Ježíše“.

Chvála může být mocná, jen když vychází z ukřižovaného, posvěceného života.

U Lukáše 19,37n, když celé množství Ježíšových učedníků začalo radostně volat a chválit Boha mocným hlasem, farizeové byli popuzeni a žádali Ježíše, aby řekl učedníkům, ať jsou tiše. Ježíš jim odpověděl, že kdyby oni zmlkli, křičelo by kamení (v. 40). Na tom vidíme, jak se na hlasité chvály díval Ježíš, a jak farizeové. A jak je to ve vaší církvi? Jste následovníci Ježíše nebo farizeů? Ve shromáždění se neodvážíme hlasitě provolávat chválu Bohu, protože se bojíme lidí (zvláště křesťanských vůdců). Když určitá skupina následuje náboženskou tradici, která hlasitou chválu nedovoluje, potom tuto tradici v této skupině slepě následuje každý. My ale, pokud se máme stát Ježíšovými učedníky a ujmout se království, musíme nekompromisně zakročit proti takové tradici (Mt 11,12).

Před svým příchodem na zem byl Ježíš v přítomnosti svého Otce, kde žil v chvále a uctívání. Když přišel na zem, musel být mezi náboženskými lidmi se zasmušilými, ponurými a kysele protáhlými tvářemi. Musela to pro něj být obrovská změna! Nadchlo Ho tedy, když viděl někoho, kdo měl v sobě něco z té nebeské atmosféry upřímných chval.

V knize Zjevení, kde je mnoho „sedmiček“ nacházíme i sedm pasáží, kde jsou nám poodhaleny záblesky nebeské chvály. Pokud máte trpělivost projít ty pasáže, výrazně to změní váš pohled na nebeské chvály. Ty pasáže jsou ve Zj 4,8-11; 5,8-14; 7,9-12; 11,15-18; 14,1-4; 15,1-4 a 19,1-6. V každém z těchto letmých průzorů do našeho „věčného“ domova spatříme radostné chvály, které zní jako dunění hromu (19,6). Chválí Boha pro jeho svatost, svrchovanost, soudy atd. Nezaznívá tam jediné slovo nespokojenosti, není tam jediný anděl, který by měl zasmušilou a kysele protaženou tvář. Pokud se neaklimatizujeme na takový život již nyní, zažijeme v Boží přítomnosti, kde uslyšíme volat znovu a znovu „Haleluja“ a „Amen“, kulturní šok. Povšimněte si, že slova *haleluja* a *amen* nepoužívají jako citoslovce. Když říkají „Haleluja“, vždy také říkají *proč* haleluja (viz Zj 19,1n. 6). To je odůvodněné, smysluplné uctívání a chvála v kráse svatosti. To nám chce Duch svatý zprostředkovat v našich životech i v našich církvích.

Dozvídáme se, že těch 144 tisíc se tu novou píseň učilo již na zemi (Zj 14,1-4). Starou písničku nespokojenosti a stěžování si na lidi a okolnosti zpívá na zemi kdekdo. Je jen nemnoho těch, kteří následují Beránka kamkoli jde (v. 4). Ti na sebe berou svůj kříž každý den a naučili se mít svůj život v nenávisti (Lk 14,26), a proto přestali se stýskáním a stěžováním si. Mají důvěru v Boží svrchovanost (Ř 8,28) a naučili se být vděční za všech okolností (1Te 5,18), vždycky za všechno děkovat (Ef 5,20) a vzdávat díky za všechny lidi (1Tm 2,1). Ve všech zkouškách, kterými na zemi

procházeli, nesli na svém těle Kristovo umrtvování a učili se tu novou píseň chval a děkovaní Bohu za všechny okolnosti a za všechny lidi. Proto v poslední den stojí na hoře Sion spolu s Beránkem.

Nestačí chválit Boha ve svém srdci. My máme Bohu přinášet oběť chvály svých rtů (která vychází z ukřižovaného života). Přinášet takovou oběť je jedna z mála věcí, o nichž je v Novém zákoně řečeno, že je máme dělat ustavičně (Žd 13,15). Ježíš řekl: „Čím srdce přetéká, to ústa mluví“ (Mt 12,34). Když Boha nechválíme ústy, je to tím, že naše srdce nebylo zcela naplněno chválou. A „vyznání ústy pak vede k vysvobození (ke spáse)“ (Ř 10,10).

V Žalmu 50,23 čteme „Kdo přináší oběť díků, ten mě ctí; kdo svoje cesty napraví, tomu ukážu své vysvobození (spásu)“.

Chvála je ovocem víry a proto když Boha začneme chválit, může nás vysvobodit z mnoha situací. Modlitba sama nás v těch situacích nevysvobodí. Musíme se modlit, dokud nedostaneme v srdci ujištění Ducha, že naše modlitba byla vyslyšena. Tak se v nás zrodí víra a my „věříme, že jsme dostali, co nám Bůh zaslíbil“, i když odpověď ještě nevidíme. Jedině tak platí, co řekl Ježíš, že můžeme mít vše, o co jsme v modlitbě prosili (Mk 11,24). Jak poznáme, že se nám v srdci zrodila víra? Když si uvědomíme, že přestáváme Boha prosit a začínáme mu děkovat. To je nejspolehlivějším důkazem víry. Když napravujeme svou cestu, připravujeme cestu Bohu, aby nám mohl ukázat svou záchranu.

Ve 2.Paralipomenon 20 nacházíme názorný příklad. Vidíme zde krále Jošafata obklíčeného velkým zástupem nepřátel (v. 2). Jošafat udělal to nejmoudřejší, co může udělat každý, kdo je sevřen nejrůznějšími těžkostmi. Postil se, modlil se a hledal Boží tvář. Jeho modlitbu můžeme najít ve v. 6-12. Povšimněme si zde sedmi kroků.

- 1) Chválí Boha za Jeho svrchovanost (v. 6).
- 2) Připomíná si, co pro něj Bůh v minulosti udělal (v. 7).
- 3) Připomíná Bohu Jeho zaslíbení zapsané ve Slově (v. 9).
- 4) Připomíná Bohu, že jsou Jeho dědictví (v. 11)
- 5) Vyznává Bohu, že vlastními silami situaci nezvládnou (v. 12).
- 6) Přiznává Bohu, že si neví rady (v. 12).
- 7) Říká Bohu, že na Něj spoléhají (v. 12)

To je vzor i pro naše modlitby. Bůh mu odpověděl, že bude jednat. Jošafat Bohu důvěřoval a do čela vojska postavil zpěváky, aby hlasitě chválili Boha. Touto obětí chvály před obličejem svých nepřátel Jošafat udělal Hospodinu cestu, aby jim mohl ukázat svou záchranu. A Bůh to udělal: nepřátele důkladně rozprášil (v. 22).

V knize Jonáš vidíme další příklad. Jonáš byl tři dny a tři noci v břiše ryby a během té doby se ani nemodlil (Jon 1,17). „Pak“ (to znamená po třech dnech a třech nocích) se Jonáš začíná modlit (2,1). Možná se první tři dny Jonáš snažil dostat ze žaludku ryby do jejích úst – počínal si přesně jako my, když se snažíme pomoci si z problému sami. Když všechno lidské úsilí selže, pak teprve většina lidí začíná hledat Boha. I Jonáš začíná hledat Boha, až když všechno jeho největší úsilí selhalo.

A Bůh čeká, až nám dojdou síly. Jonáš se pak modlí a modlí. Stále se však nic neděje, dokud nezačne přinášet „oběť díků“, když jako zábleskem pochopí, že vysvobození přichází jedině od Boha (2,10). Když Jonáš začal Boha chválit, ačkoli stále vězel uvnitř svého nevyřešeného problému, udělal tím Bohu cestu, aby mu mohl ukázat svou záchranu. V tom okamžiku (jak čteme ve 2,11) Bůh přikázal a ryba ho vyvrhla na pevninu.

Jak dlouho ještě hodláme vězet v břicho ryby (ve svém problému), než pochopíme, že za vším je Bůh a přineseme Mu oběť díky? Bůh nemůže jednat, když Mu nedůvěřujeme, když Ho nectíme děkováním za všechny věci a nenapravujeme tak svou cestu, aby nás mohl zachránit (Ž 50,23).

Jeden příklad ze Skutků 16. Čteme, že Pavel a Silas byli uvězněni za kázání evangelia. O půlnoci, místo aby spali (nebo si stěžovali či naříkali), se modlili a zpívali děkovnou píseň Bohu. Na nic nereptali. Věřili v dokonalou Boží svrchovanost a chválili Boha. V ten okamžik Bůh otevřel dveře vězení. Stalo se to, protože Pavel a Silas obětí chvály a díky, která vzešla z jejich úst, připravili Bohu cestu.

Náš Pán má v ruce klíč k ústům každé ryby i každého vězení (Zj 3,7) a když otevře, nikdo nemůže zavřít. A do té doby než otevře, je každý lidský pokus pomoci si vlastními silami odsouzen k nezdaru. Je snadné Bohu děkovat, když se všechno děje podle našich přání a plánů. Když ale věci jdou jinak, než jak chceme, pak nastává čas, kdy máme příležitost *napravit svou cestu a přinést Bohu oběť díky*, neboť děkovat Bohu v takové situaci nás něco stojí. Bohu tím připravíme cestu, aby nám mohl ukázat svou záchranu.

Žalm 149,5 nás vyzývá, abychom jákali k slávě Bohu na svém lůžku (což je místo, kde si lidé obyčejně dělají starosti) a říká, že takovou chválou můžeme svazovat moci temnosti (Ž 149,8) a vykonat nad nimi soud, jak je psáno (Ř 16,20). To je privilegium, které mají všechny Boží děti (Ž 149,9).

Učme se tu novou píseň - totiž chválit Boha a děkovat Mu vždycky, za všech okolností, za všechno a za všechny lidi po celý ten čas, dokud zde na zemi ještě budeme ponecháni, abychom touto písní uctívali Boha a zakoušeli jeho vysvobození po všechny dny svého života. Amen.

KAPITOLA 12 PROČ KŘESŤANÉ PADAJÍ

Proč křesťané padají do hříchu?

Než se touto otázkou začneme zabývat, musíme si nejprve vyjasnit, jaký je rozdíl mezi pokušením a hříchem. Jakub 1,14n říká, že každý, kdo je pokoušen, je váben svou vlastní žádostivostí. Hřích je v srdci počat, když mysl k pokušení přivolí. Tím se zrodí hřích.

Jakmile pochopíme, že náš starý člověk (mysl toužící hřešit) byl ukřižován spolu s Kristem (Ř 6,6), vírou odkládáme starého člověka i s jeho skutky a už se *nedopouštíme hříchu* vědomě, jsme zrozeni z Boha (1J 3,9). Pokušení budou přicházet i nadále, ale naše mysl (nový člověk) již není s tělem zajedno.

Přestali jsme (*vědomě*) hřešit, můžeme však upadnout do hříchu („do určitého provinění“ Ga 6,1). *Hřešit a upadnout do hříchu* není totéž.

Starý člověk byl ukřižován (Ř 6,6), avšak naše „tělo“ je stále naživu a svádí nás. My jsme se rozhodli být věrní Kristu, svému ženichu a nemáme v úmyslu povolovat žádostem těla. *Necizoložíme*, to bychom byli cizoložníci (Jk 4,4), nevěstkou (Zj 17,5), a ne nevěstou Kristovou. Žena může otěhotnět, i když se neoddala cizímu muži dobrovolně, byla-li přinucena. V takovém případě je to s její počestností jinak, než kdyby vědomě cizoložila. Na tom do určité míry můžeme vidět rozdíl mezi tím, když někdo nechťe *upadne* do hříchu (přemožen touhou těla) a tím, když *hřeší* (vědomě volí to, o čem ví, že je zlé a oddává se tomu vědomě a nevzpírá se tomu).

Upadnout do hříchu sice není z morálního hlediska totéž, jako hřešit vědomě, důsledky jsou však stejné – došlo k početí a je tu hřích. Nový zákon zaslubuje, že Ježíš nás může ochránit i před pádem (Ju 24). Vítězný život znamená, že jsme uchráněni dokonce i před upadnutím do hříchu.

Pokud již nehřešíte vědomě, ale přesto opakovaně padáte do hříchu, můžete v následujících odstavcích najít důvod, proč tomu tak je.

1. Nedostatek bázně před Bohem

Bázeň před Hospodinem je počátek [*anglicky: Abeceda*] moudrosti (Př 9,10). To je první lekce ve škole moudrosti. Pokud se nenaučíme Abecedu, nemůžeme postoupit do vyššího ročníku. Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo, protože Bůh sám zlo nenávidí (Př 8,13). Když známe Boží povolání „Svatí buďte, neboť já jsem svatý“ a necháme se jím uchvátit, budeme hřích nenávidět.

Pro mnohé křesťany je velice snadné překonávat hříchy (jako např. hněv, nečisté myšlenky, atd.) v přítomnosti jiných křesťanů, protože se bojí ostudy. O samotě v těchto věcech ale hřeší. To, že ve stejné oblasti o samotě padají, zatímco před ostatními ne, není proto, že by nedokázali tyto hříchy překonat, ale proto, že mají větší strach z lidí, než z Boha. Co si o nich myslí lidé, je pro ně důležitější, než to, co si o nich myslí Bůh. Takoví křesťané by nad sebou měli naříkat a činit pokání z toho, že ctí stvoření a slouží mu raději nežli Stvořiteli (Ř 1,25). Měli by volat k Bohu celým srdcem, aby je naučil Svě bázni. Jestliže budeš plakat a volat k Bohu a hledat Boží bázeň, jako bys hledal skrytý poklad, Boží zaslíbení se naplní. Bůh tě naučí Svě bázni (Př 2,3nn; Mt 5,6). Bůh se dává nalézt pouze těm, kdo Ho hledají celým srdcem (Jr 29,13). Jen ti, kdo pláčou nad svými pády, budou potěšeni (posílení a naleznou pomoc Mt 5,4) od Utěšitele.

Musíme se naučit žít před Boží tváří a na ostatní nehledět.

Důvod, proč nám Bůh dal sféru soukromí – naši mysl – spočívá v tom, že může testovat, zda se Ho bojíme nebo ne. Pokud se staráme jen o to, co o nás řeknou druzí, nebude nás tížit, že hřešíme v mysli. Tak od sebe Bůh odděluje ty, kdo prahou po naprostém vítězství a ty, kterým stačí pouhé vnější vítězství před lidmi. Pokud se trápíme nad hříchy v mysli, o kterých nikdo neví stejně, jako nad těmi zjevnými, vstoupíme do vítězství velice rychle.

2. Nedostatek víry

Veškerý duchovní růst u křesťana je závislý na víře. Spravedlivý bude žít z víry (Ř 1,17) a jeho cesta bude jako lampa, která svítí silněji a silněji (Př 4,18).

Je možné, že jsme uvěřili, že jsou nám odpuštěny hříchy, že jsme odložili starého člověka a přestali jsme hřešit. Možná ale nevěříme v to, že Ježíš je schopen nás ochránit i před pády. Při pohledu na „ty obry, kteří obývají zaslíbenou zem“ (hříchy v našem těle), můžeme být plní nevěry stejně jako Izraelci v Kádeši (Nu 13) a nevejít tak do zaslíbené země vítězství.

Jedním z nejdůležitějších zákonů Božího království je, že se nám stane podle naší víry. Bůh nikomu nestraní, ale odměňuje ty, kdo Ho hledají (Žd 11,6). Proto někteří vstupují do vítězného života (jako Jozue a Káleb, kteří vstoupili do Kanaánu), zatímco mnoho jiných zůstává v porážce. Cesta k životu je úzká a málokdo ji nalézá, neboť málokdo se bojí Boha a důvěřuje Mu. Ježíš nemohl udělat „mnoho mocných činů“ ve městě, kde vyrostl pro jejich nevěru. On je velmi toužil uzdravit, ale bránila Mu v tom jejich nevěra (Mt 13,58). A tak je tomu i dnes. Ježíš pro nás toužil udělat velké věci, ale my Ho omezujeme nedostatkem své víry.

Víra srdcem je víc, než víra intelektuální. Víra, že Ježíš má moc uchránit před pádem je kvalitativně něco zcela jiného než víra, že Ježíš má moc před pádem uchránit mě. To první je duševní víra, takovou víru má i Satan. To druhé je víra duchovní, která dosahuje vítězství.

Boží zaslíbení říká „Hřích už nad vámi nebude více panovat“ (Ř 6,14). Věř tomu. A kdybys padl, vzpomeň si, že to slovo zaslíbení platí stále. Zůstává pevné a neměnné. Povstaň, vyznej svou naději v Boží slovo a jdi usilovně dál, dokud se z naděje jednoho dne nestane víra a tehdy dosáhneš vítězství.

3. Neznalost slabosti těla

Tělo je naprosto neschopné činit Boží vůli. Zcela srozumitelně to vystihl Ježíš u Matouše 26,41. Pavel o tom věděl, když napsal: „ve mně (to jest v mé tělesnosti) není nic dobrého“ (Ř 7,18). Ten, kdo si to skutečně uvědomuje, bude činit toto: před pokušením bude utíkat a bude se vroucně modlit, aby mu Bůh pomohl obstát. Člověk, který je v pokušení a nedělá to obojí, dokazuje, že ještě plně nepochopil, co je slabost těla a nepřiznal si ji.

Ježíš nás učil modlit se „neuvod' nás v pokušení“ (Mt 6,37). My se tuto modlitbu modlíme celým srdcem, protože víme, že tělo je slabé. Dokonce tak výjimečného Božího muže, jakým byl Timoteus, Pavel vybízel, aby utíkal od mladických žádostí a od lásky k penězům (2Tm 2,22; 1Tm 6,10n). Mohli bychom si pomyslet, že když Timoteus byl v křesťanském životě tak pokročilý, nemohl mít v těchto věcech pokušení. Pavel však věděl, že to možné je, a proto mu psal, aby před tím utíkal. Ten, kdo si uvědomuje, že tělo je slabé, bude se ochotně řídit jeho radou.

Kdo si přiznává, že je sláb, bude volat o milost, aby mu Bůh pomohl překonat slabost těla. Všichni jsme slabí, ale ne všichni si to uvědomujeme. Slabý člověk, který o slabosti ví, bude utíkat před nebezpečím, jakmile ho zpozoruje. Kdo má o sobě vysoké mínění a domnívá se, že je silný, o pomoc nevolá, a proto padá.

Pokora znamená přiznat si slabost těla. A proto utíkejme před pokušením a volejme o pomoc. Jen takoví lidé obdrží Boží milost, neboť je psáno, že „pokorným dává milost“ (1Pt 5,5).

4. Neochota trpět

Hřích přináší potěšení – avšak klamavé a krátkodobé (Žd 3,13; 11,25). Protějškem potěšení je utrpení. Odpírat tělu, odepřít mu hříšné potěšení mu působí utrpení. Písmo nám říká, že když se vyzbrojíme tímto postojem, skončíme s hříchem a po zbytek svého života v pozemském těle můžeme činit Boží vůli (1Pt 4,1n). Trpět v těle neznamena působit si tělesnou bolest. Takto s hříchem nikdy nikdo neskoncoval. Jde o utrpení, které působíme tělu tím, že nepovolíme jeho žádostem. Když odmítáme činit to, co se líbí tělu, jako to dělal Ježíš, který nebral ohled sám na sebe (Ř 15,3), získáváme podíl na Jeho utrpení.

Petr říká, že rozhodnutí „trpět v těle“, je naší zbrojí pro den boje. Zbroj ale musíme mít dříve, než boj nastane. Začít se shánět po zbroji, když už je pokušení zde, není nic platné, protože pak ji člověk obvykle nemá k dispozici v pravý čas. Proto se musíme vyzbrojit dříve, než k boji dojde. Člověk, který nemá tuto zbroj („rozhodnutí raději trpět, když zapru sám sebe, než mít sebemenší potěšení, i kdyby to byla ‚jen‘ hříšná myšlenka“), v okamžiku pokušení odstupuje od víry a padá (Žd 10,38).

„Být poslušný až k smrti“ jako Ježíš (Fp 2,8) znamená být odhodlán raději zemřít, než zhřešit. To je zbroj, která nám v den boje dá sílu a ochrání nás.

Když milujeme materiální věci a přijdeme o něco z toho, co je nám drahé tím, že nám to někdo zničí, ztratí nebo odcizí, můžeme snadno ztratit vnitřní pokoj a upadnout do hříchu. Pokud jsme ale rozhodnutí „trpět v těle“, a pokud věříme, že Bůh dělá vše pro naše dobro (Ř 8,28), pak přijmeme dokonce i takovou ztrátu s radostí, neboť víme, že nám všechno napomáhá k dobrému (Žd 10,34).

5. Nedostatek úsilí běžet vpřed

Petr říká, že když v našem křesťanském životě vynaložíme veškeré úsilí na to, abychom („připojili, připojili a připojili“), nikdy nepadneme (1Pt 1,5-10). Mnoho křesťanů padne do hříchu, protože začnou být spokojeni, že dosáhli určitého duchovního růstu (tzv. „usnou na vavřínech“), místo, aby neustále usilovali o dokonalost. Pavel se ve svém životě zaměřil na to usilovně běžet k cíli, aby byl zformován do podoby Ježíše (Fp 3,13n). Tím se ve svém životě ubránil stagnaci i hříchu. Timotea nabádal, aby nejen utíkal před pokušením, ale také aby usiloval o svatost, lásku a laskavost (1Tm 6,11; 2Tm 2,22).

Mnozí přestali hřešit a jsou se sebou spokojeni, i když stále *padají*. Proto nikdy nepřestanou padat.

Nemáme-li přestat s odhalováním zla v těle, musíme se bez ustání soudit v Božím světle ve všech věcech. V nové přirozenosti, která je z Boha, můžeme růst jen tehdy, chodíme-li ve světle.

Ke své víře tak můžeme stále připojovat další ctnosti, jako bratrskou lásku, laskavost atd. Jestliže budeme svou mysl stále naplňovat dobrými myšlenkami (Fp 4,8), hřích do našeho myšlení nebude moci tak snadno vejít. Nezaměstnávaná mysl podlehne pokušení snáze.

6. Nesesazené ego

V životě všech Adamových dětí je pánem jejich vlastní já (jejich duše). Žijí podle svého rozumu a svých pocitů. Při obrácení odložíme hříšné skutky těla, ale většinou si neuvědomujeme, že musíme sesadit z trůnu své já (svou duši, lidské smýšlení, lidský rozum a pocity). Tyto věci považujeme za zcela nevinné a neškodné, a proto mnozí křesťané padají, protože ve svém životě nesesadili z trůnu své já.

Vypjaté emoce při křesťanském shromáždění vedou k mnoha výstřelkům i k hříchům. Žít pod vedením emocí není totéž, jako žít pod vedením Ducha. Je v tom rozdíl jako mezi nebem a zemí. Emocionální vypětí při shromáždění v žádném případě neznamená, že tam působí Duch. Je mnoho lidí, které taková atmosféra pohltí, a přesto pak nadále hřeší. Emoce mohou klamat.

Podobně nás může klamat i náš intelekt. Mnozí křesťané přeceňují intelekt a Boží věci se snaží pochopit lidským rozumem a lidskou logikou. Padají, protože jsou pyšní na svou mrtvou znalost Bible (1K 8,1). To, že padli, nemusí být zjevné, protože pýcha se nezdá tak strašná jako cizoložství, ve skutečnosti je tento pád horší a vede i k mnoha dalším pádům.

Pokořte se proto, sesad'te z trůnu svůj intelekt i pocity a buďte jako malé děti. Žijte prostě, v bezvýhradné poslušnosti Božímu slovu. Mějte v nenávisti svou duši a vše, co z ní pochází, žijte v Duchu a ve všem se plně spolehněte na Boží moudrost a sílu. Jedině tak zachováte svou duši a budete ochráněni, abyste nepadli.

7. Nedocnění společenství

V Nové smlouvě není místo pro samotáře. Starozákonní proroci (jako Eliáš nebo Jan Křtitel) byli osamělí, ale oni žili ve dnech, kdy zde byl jen stín, nikoli skutečné tělo (Ko 2,17). Nyní je zde však tělo Kristovo, a když v něm nacházíme své místo, naše Hlava (Kristus) nás ochrání před pádem. Pavel říká jasně, že chránit se před bludem a růst můžeme pouze tehdy, když se pevně držíme Hlavy (Krista), jsme spojeni s ostatními členy (údy) těla a vzájemně se vyživujeme (Ko 2,19).

Ježíš řekl *o církvi*, že „Brány pekla ji nepřemohou“, (Mt 16,18). Avšak nad křesťany, kteří milují osamělost a chtějí si žít po svém, bude mít Satan jistě převahu. Nestačí však, že do shromáždění chodíme jednou nebo dvakrát týdně. *Společenství* s ostatními údy si musíme vážít a musíme se stát se součástí těla Kristova. Podíl na vítězství toho, kdo je naší Hlavou, můžeme mít jen tehdy,

když najdeme své místo jako fungující údy v těle Kristově. Teprve pak, v okamžiku, kdy tlak zesílí natolik, že na to sami nestačíme, se nám mohou ostatní členové stát posilou (Ka 4,9-12). Vzájemná pomoc v těle Kristově je Boží prostředek ochrany před klamem i před pádem (Žd 3,13). Važ si takového společenství a ušetříš si mnoho bolestí srdce i pochybení.

Vidíme tedy, že neexistuje žádná definitivní zkušenost, která by zaručila, že už nikdy nepadneme. Budeme-li však chodit podle Ducha, poslušni zákona Ducha života, budeme osvobozeni od moci hříchu a budeme tak ochráněni od pádů (Ř 8,2). Pak budeme i my moci provolávat slova apoštola, který řekl: „díky Bohu, který nás stále vodí v Kristově vítězném průvodu“ (2K 2,14).

KAPITOLA 13

MRTVÉ SKUTKY

Nový zákon rozeznává *skutky těla* (Ga 5,19) a *mrtvé skutky* (Žd 6,1).

Ti, kdo si libují *ve skutečích těla*, jako je nemravnost, rozbroje, závist, hněv atd., zajisté nebudou dědici Božího království. Hříšnost takových skutků je natolik zjevná, že pro věřícího nebude snadné hřešit, aniž by ho svědomí neobviňovalo.

Mrtvé skutky nás ale mohou oklamat snáze. Navenek se totiž jeví jako dobré skutky. Vyvěrají však ze zkaženého pramene (neboť v naší tělesnosti nepřebývá dobro) a v Božích očích jsou jako poskvrněné hadry (Ř 7,18; Iz 64,5).

Proto máme činit pokání nejen z hříchu, ale i z mrtvých skutků. Pouze pokud položíme takovýto základ, můžeme se nést k dokonalosti (Žd 6,1).

Věřící dobře vědí, že Ježíšova krev je očišťuje od každého hříchu. Ne už tak známým faktem ale je, že Ježíšova krev musí rovněž očistit naše svědomí od mrtvých skutků, máme-li být schopni sloužit živému Bohu podle Jeho vůle (Žd 9,14).

Základem je správně rozumět tomu, co jsou to ty mrtvé skutky.

1. Skutky konané bez radosti

Bůh miluje radostného dárce (2K 9,7). Miluje toho, kdo radostně koná Jeho vůli. Vychází vstříc tomu, kdo ochotně činí spravedlnost (Iz 64,4). Když Izraelci nesloužili Bohu s radostí, byli trestáni. Museli otročit svým nepřátelům (Dt 28,47n). Boží království je spravedlnost a radost v Duchu svatém (Ř 14,17). Pouze ti, které těší konat Boží vůli, mohou působit radost Božímu srdci.

Vezměme si *dávání desátků*. To bylo ustanoveno ve Staré smlouvě. V Nové smlouvě desátky nepřikázal ani Ježíš, ani Jeho apoštolové. Přesto množství chamtivých pastorů nutí své sbory dávat desátky povinně, buď s příslibem věčné odměny, nebo pod pohrůžkou věčného trestu. Lidé platí, ale bez radosti. To není spontánní dávání, když někdo dává nerad nebo neochotně. Když jsou krabice na desátky plné, pastoři jsou šťastní, Bůh ale ne. Pastoři totiž milují *štědré dárce*, Bůh miluje *ochotné dárce*!

Novozákonní princip není „Dávej, kolik můžeš“, ale „Dávej, kolik můžeš dát *radostně*“. Bůh nechce víc, než to. Ovšem, je psáno: bude vám dáno podle toho, jak dáváte (2K 9,7; Lk 6,38) – ale to je jiná věc. Bůh nechce žádnou práci ani dary, které dáváme neochotně. Co děláme s neochotou a bez radosti, je mrtvý skutek.

2. Skutky konané bez lásky

Láska k Bohu a k lidem jsou dva nosníky, na kterých drží všechna ostatní přikázání (Mt 22,40). Chybí-li tyto nosníky, všechno se zhroutí. Proto byl napomenut představený sboru v Efesu. Jeho skutky už nebyly výsledkem lásky k Bohu a k lidem (Zj 2,2.4). Pokud zachováme Boží přikázání, aniž bychom se srdcem drželi jejich ducha, naše činy se stanou mrtvými skutky. Když nás Pán bude chtít jmenovat pastýřem stáda, nejdříve nás vyzkouší (jako Petra), aby viděl, zda Ho opravdu milujeme (J 21,15nn). Jinak by naše služba byla bezcenná. Žehnat těm, kdo nás proklínají, nestačí, pokud je nemilujeme z celého srdce. Tak bychom se drželi pouhé litery Slova a ne jeho ducha. Podobně, když sloužíme bratrům a sestrám ve sboru, protože se to má, ale ještě stále je kritizujeme (třeba za to, že nám nejsou dost vděční), naše služba se tak stává odpudivou hromádkou mrtvých skutků. Vše, co obětujeme službě Bohu, jsou bezcenné, mrtvé skutky, pokud nevyvěrají z lásky k Němu.

3. Skutky konané bez horlivosti

„Znám tvé skutky...jsi vlažný, nejsi ani studený ani horký, buď horlivý“ (Zj 3,15-19). Skutky konané vlažně jsou mrtvé skutky. Našeho Pána musíme milovat celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou (Mk 12,30). Uctívat a chválit musíme nadšeně celým srdcem, ne neživě a mrtvě. Modlitba potřebuje břemeno a prorokování horlivost. Buďme neustále „vroucího Ducha“ (Ř 12,11). Oheň na oltáři musí hořet ustavičně, nesmí zhasnout (Lv 6,5 nebo 6,13; číslo v. se různí dle překladu Písma). Neustále rozněcujme oheň Ducha, rozhojňujme dary, které nám Bůh dal – nepohrdejme jimi ani je neznevažujme proto, že je někteří zneužívají (2Tm 1,7). Ve většině křesťanských sborů dnes není život, protože jim chybí oheň Ducha. Jsou zralé, aby je Pán vyplivl z úst (Zj 3,16), neboť se jim nedostává horlivosti. Z těchto mrtvých skutků, které máme ve svém životě, musíme činit pokání.

4. Skutky nekonané z víry

Víra bez skutků je mrtvá (Jk 2,26) a skutky konané bez víry jsou mrtvé skutky. Kde chybí víra, je modlitební shromáždění bez života. Pětiminutová „modlitba víry“ má v sobě více života a moci pro naplnění Božích záměrů, než mnohé „celonoční modlitby“. Ježíš se modlil celou noc a musíme to tak dělat i my, když to situace vyžaduje, ale nesmí se z toho stát mrtvý skutek. Víra je také osobní přesvědčení (Ř 14,22). Když něco děláme, a není to z přesvědčení, je to mrtvý skutek. Když některý velký Boží muž něčemu věří a učí to, neznamená to ještě, že to máme dělat také. Přesto je mnoho křesťanů, kteří slepě následují druhé bez osobního přesvědčení, aniž by to sami promysleli a ověřili si to v Písmu. Napodobování vždy přináší smrt. Vírou Izrael prošel mořem. Egypťané je napodobili a utonuli (Žd 11,29). Bylo to zapsáno kvůli nám, jako napomenutí. Nenapodobujte skutky nebo službu druhých. Nemáme napodobovat to, čím se někdo jiný ve své službě odlišuje. I to by bylo mrtvým skutkem. Máme prorokovat úměrně své vlastní víře (Ř 12,6). Bůh chce, aby každý byl sám sebou, neboť chce, abychom tělu Kristovu přinášeli nezaměnitelný prospěch svou osobní jedinečností.

5. Skutky konané pro osobní prospěch a uznání

„Znám tvé skutky, podle jména jsi živ, ale jsi mrtev“ (Zj 3,1).

Zde máme svědectví o člověku, který je duchovně mrtev a kterému stačí, že má *jméno*, jako by žil. Více toužil po chvále od lidí, než od Boha (J 5,44; 12,43). Výsledkem bylo, že to, co vykonal, byly mrtvé skutky. Cokoli děláme s cílem udělat dojem na lidi, jsou také mrtvé skutky. Děláme-li něco ve snaze, aby se to ostatní dozvěděli, jsou to mrtvé skutky (Mt 6,1-18). Živé skutky jsou takové skutky, které konáme v skrytu, pouze před Boží tváří, ve snaze ukrýt je před zraky lidí. Kdykoli máme pocit slávy z toho, co jsme pro Boha udělali, začínáme „uctívat výtvar svých rukou“ (Sk 7,41) a naše skutky se tak okamžitě stanou mrtvými skutky. Na tomto principu byl vystavěn Babylon, jak píše Daniel 4,27.

Jakmile se dostaneme do pokušení zabývat se tím, co si o nás nebo o naší službě myslí druzí, musíme takové myšlenky rychle spláchnout do kanalizace – to je jediné místo, kam patří. Spláchnout musíme i to, co si o nás myslí některý z velkých Božích mužů. Spravedlnost v lidských očích je v Božích očích ohavností (Lk 16,15).

Jedině ten, kdo je takto radikální, může mít naději, že se vymaní z konání mrtvých skutků. Skutek konaný pro Pána za peníze, je mrtvým skutkem. Práce konaná pro peníze, není práce pro Krista. Je to světská práce, i když jí nazýváme „křesťanská“. Nikdo nemůže sloužit Bohu i penězům.

6. Skutky konané pro pouhé utišení svědomí

Pohané jsou puzeni konat dobré skutky jako např. postit se, modlit se, dávat almužny, neboť jejich svědomí je jinak obviňuje (Ř 2,15).

Možná, že i křesťané dělají takové skutky pouze proto, aby usmířili své svědomí. Mnozí čtou denně Bibli a modlí se jen proto, že jim to pomáhá usmířit svědomí. Z téhož důvodu chodí do shromáždění, platí desátky, dávají almužny žebrákům atd. To všechno jsou mrtvé skutky. Jsou kazatelé, kteří těží z této vnitřní nejistoty věřících a nabádají je, aby udělali něco pro ty miliony, které někde hynou „bez Krista“. Říkají „Bud' tu práci podporujte, nebo tam sami jděte“. Někteří pak dávají peníze a jiní opustí zaměstnání a vstoupí do křesťanské práce. Avšak obě skupiny, jelikož nejednaly pod vedením Pána, ale na základě emocí, ve snaze ulevit pocitu viny ve svém svědomí, se pustí do nekonečného běhu v kolotoči mrtvých skutků.

7. Skutky konané ze strachu z Božího soudu

Vyhýbat se hříchu ze strachu před Božím soudem je dobré, ale jistě to není motiv, který měl Ježíš. On se hříchu vyhýbal, protože se chtěl líbit svému Otci. Takový motiv máme mít i my. Kdyby již nebylo žádné odsouzení za to, že člověk chtivě touží po ženách, lže nebo si drží hořkost vůči druhým, užívali bychom si to nebo bychom se těm hříchům vyhýbali ze své nejhlubší potřeby, abychom se líbili Bohu? Na tuto otázku nechť si odpoví každý sám a pak ať pracuje na svém spasení z mrtvých skutků s bázní a třesením. Odpustit druhým pouze proto, že se bojíme, aby na nás Bůh neseslal nějakou nemoc nebo proto, že chceme, aby nám Bůh odpustil, je mrtvý skutek, protože jeho motivem je sobecký strach z Božího soudu. A co řekneme o těch, kteří si každý den čtou Bibli a modlí se jen proto, aby se jim ten den nestalo něco špatného. Takové jednání patří do stejné kategorie, jako ty nejhorší pohanské pověry!

8. Skutky konané pro odměnu

Je pravda, že Ježíš odměnil věrné (Zj 22,12). Konečná touha našeho života by měla být, abychom se líbili Bohu (2K 5,9), abychom od Něho jednou mohli slyšet slova „Správně, služebníku dobrý a věrný...“. Přesto nás Ježíš varuje před sobeckou touhou po osobním prospěchu, i kdyby se týkala nebeské odměny a motivovala nás k obětem a ke službě Bohu.

Když se Petr poměřoval s bohatým mládencem, (který právě Ježíše opustil) zeptal se: "Hle, my jsme opustili všechno a šli jsme za tebou! Co tedy za to dostaneme?" (Mt 19,27), Ježíš odpověděl podobenstvím o dělnících na vinici (Mt 20,1-16). Vidíme, že ti, kdo pracovali za (smluvní) mzdu, dostali mzdu jako poslední, zatímco ti, kdo pracovali bez nároku na mzdu, přišli na řadu jako první (i když vykonali pouhý zlomek toho, co ti první).

Kvantita versus kvalita – tak markantní je rozdíl mezi mrtvými a živými skutky. Skutky vykonané v touze získat lepší konečné ocenění než druzí, stát se součástí nevěsty Kristovy, budou v posledním den odhaleny jako mrtvé skutky.

Když očistíte své myšlenky, druhým budete prokazovat dobro, budete milovat svou manželku, budete se podřizovat svému manželovi – to vše v touze, abyste jednoho dne byli povýšeni, pak je vaše „já“ ještě stále středem vašeho života a všechny vaše skutky jsou soběstředné, mrtvé skutky!

Ti, kdo dostali korunu slávy, ji rychle pokládají Pánu k nohám a říkají „Ty jsi hoden, Pane...“ (Zj 4,10). Od mrtvých skutků můžeme být osvobozeni jedině tak, když se oprostíme od všech jiných motivů než oslavit Boha. Dobré skutky, které jsme vykonali a uchovávané si je v paměti, se stávají mrtvými skutky.

Ježíš nám předložil dva obrazy posledního soudu. V prvním vidíme, jak věřící před Pánem vypočítávají všechny dobré skutky, které během svého pozemského života vykonali: „Pane, prorokovali jsme ve tvém jménu, uzdravovali jsme nemocné ve tvém jménu, atd. (Mt 7,22n). Takové Pán odmítne. Ve druhém vidíme překvapení spravedlivých, když Pán vyhlásí, co dobrého během života na zemi vykonali. „Pane, kdy jsme to učinili?“ diví se (Mt 25, 34-40). Už zapomněli, že něco takového udělali, protože ty skutky nekonali pro odměnu. V tom vidíme ostrý kontrast mezi mrtvými a živými skutky. Do které kategorie patří ty naše?

9. Skutky konané bez Ježíšovy smrti v nás

Živé skutky jsou ty, které jsou projevem Ježíšova života v nás. Člověk v sobě nemůže mít Ježíšův život, aniž by na sebe nejprve nevezl Ježíšovu smrt – každodenní kříž (2K 4,10). Pokud dokážeme zadržet jazyk nebo ovládnout tvář, abychom nedali navenek průchod svému hněvu, ale hněv a podráždění máme v srdci, nemůžeme si myslet, že žijeme vítězný život. To je pouhé potlačení. To je učení jógy, ne Ježíše Krista. Ježíš nám říká, abychom na sebe brali svůj kříž každý den. To je umrtvovat tělo každý den (Ga 5,24). Smrt ukřižováním je na rozdíl od smrti zastřelením nebo oběšením pomalá. Tělesnost nejde zastřelit nebo oběsit. Musí se ukřižovat. Pokud ale věrně udržujeme toho zločince na kříži, smrt se časem dostaví a my jednoho dne skončíme s hříchem – i v hloubi srdce (1Pt 4,1). Živé skutky Ducha potom poplynou jako řeky živé vody z našeho nitra (J 7,38). Náš niterný postoj pak bude v souladu s tím, jak se chováme navenek a jaké skutky konáme. Pak už nebudeme mít důvod ke strojeným úsměvům a podobným projevům vnější zbožnosti.

10. Skutky konané z lidských pohnutek

Marta pracovala pro Pána a jeho doprovod nesobecky a obětavě. Její dobré skutky jsou ale ukázkovým příkladem mrtvých skutků (Lk 10,38-42). Obsluhovala je, protože cítila, že je to tak správně. Nejdůležitější u služebníka je, aby poslušně konal to, co mu jeho pán přikáže – ne co sám touží dělat (1K 4,2). V tom byla moudřejší Marie, protože seděla u Ježíšových nohou, aby nejprve slyšela, co Pán chce, a mohla to pak vykonat. Židům 4,10.12 říká, že Boží slovo odděluje duševní od duchovního (lidské od toho, co je Boží); a stejně jako máme přestat hřešit, máme také přestat konat své vlastní skutky. Skutky vykonané z lidských pohnutek jsou mrtvé skutky. Ježíš nikdy nedělal nic z vlastní iniciativy (J 5,30). Bůh nehledá ty, kdo mají skvělé nápady, jak konat Jeho dílo (neboť takoví mohou zplodit jen Izmaela dokonce i dnes). Bůh hledá lidi pokorné, kteří si přiznávají nedostatek moudrosti a schopností (sil) a dají se Bohu k dispozici, aby je mohl použít, jak se Jemu líbí. Bůh nehledá schopné, ale použitelné.

Nyní, když jsme si řekli, co jsou mrtvé skutky, bylo by nebezpečné, kdyby se někteří, kdo jsou na úzké cestě, ulekli, a ve snaze aby nekonali „mrtvé skutky“, by se uchýlili k opačnému extrému „nicnedělání“. To by bylo špatně. Když se ale Bohu poddáváme a žijeme v řádu a kázni - *ne na základě zákona, ale podvolujeme se Jeho výchově*, může Duch svatý konat živé skutky skrze nás.

Očistíme se od každé poskvrny těla i ducha (2K 7,1), aby se naše spravedlivé skutky staly naším svatebním šatem v den svatby Beránkovy (Zj 19,8).

KAPITOLA 14

BOŽÍ POŽEHNÁNÍ, NEBO BOŽÍ UZNÁNÍ

Jsou dva druhy věřících – jedni touží jen po Božím požehnání, druzí touží dojít u Boha *uznání*; mezi nimi je však zásadní rozdíl. Ve Zjevení 7,9-14 čteme o velkém zástupu věřících, tak obrovském, že ho nebylo možné sečíst. Ti dosvědčují, že jejich spasení je Boží dar – je to On, komu za vše vděčí (v. 10); vyprali a vybělili svá roucha v krvi Beránkově (v. 14); jinými slovy – Bůh jim požehnal. To je dobré, o tom není pochyb. Jejich svědectví je ale naprosto odlišné od toho, které má skupina věřících, o kterých se zmiňuje Zjevení 14,1-5.

Čteme zde o malé skupině, jejíž počet je znám. Je jich pouze 144 tisíc – je to málo, když uvážíme, že byli vybráni z miliard těch, kdo žili na zemi. Mají svědectví, že následují Beránka, kamkoli jde, v jejich ústech nebyla nalezena lež (lest či podlost) a neposkvrnili se „ženami“ (ze Zjevení 17 – Babylon a její dcery). Jinými slovy – činili to, co se líbí Bohu.

Všimněte si toho kontrastu. První obdrželi Boží *požehnání*, zatímco druzí došli od Boha *uznání*. Člověk nalézá, co hledá. Pokud se spokojíme s Božím požehnáním, víc nedostaneme. Pokud nás uspokojí pouhé materiální požehnání, proč bychom měli od Boha obdržet požehnání v duchovních věcech?

Většinu věřících uspokojí Boží požehnání – a většinou pouze v materiální oblasti. To je důvod, proč jsou křesťanská knižkupectví zaplavena knihami o tom, jak může člověk přijmout uzdravení z nějaké nemoci, jak zbohatnout skrze dávání desátků apod. Důraz se klade především na tělesné a hmotné blaho – zdraví a prosperitu. To je jasný důkaz, že věřící vedou život zaměřený na sebe a na své touhy, i když v Božím slově čteme, že Ježíš zemřel proto, abychom už nadále nežili sami sobě, ale Jemu (2K 5,15); abychom se již neusilovali líbit sobě, ale jen Bohu. Jinými slovy: Ježíš zemřel, aby nás vysvobodil ze života, jehož středem je naše sobecké „já“ a uvedl nás do života, jehož středem je Bůh.

V tomto čase můžeme prožívat zmatek ohledně toho, jak může Bůh žehnat křesťanské práci, která ve svém kompromisu se světem připouští již téměř cokoli. Znamená to, že Bohu nevdává „přátelství se světem“ a odstoupení od Jeho slova? To ne, takto si to vykládat nemůžeme. Bůh žehná v mnoha věcech či službách, se kterými nemůže plně souhlasit.

Když se Mojžíš neřídil podle slova, které dostal od Boha a udeřil do skály (když k ní měl pouze promluvit), Bůh této neposlušné službě přesto „požehnal“ kvůli těm dvěma miliónům lidí. Se svým neposlušným služebníkem pak ale Bůh jednal přísně (Nu 20,7-12). Bůh tu službu požehnal ne proto, že souhlasil s tím, co jeho služebník udělal, ale proto, že miloval ty dva milióny žíznících lidí. A podobně je tomu i dnes.

Mnoho služeb doprovází Boží požehnání, protože Bůh miluje ty lidi, kteří potřebují spasení, uzdravení atd. Zaručeně však neschvaluje mnohé z toho, co se dnes děje ve jménu Ježíše. Až nadejde čas, Bůh jistě takové kazatele za jejich kompromisy potrestá.

„Jedinou podmínkou“, kterou člověk musí splnit, aby mohl mít Boží požehnání v materiálních věcech, je být *dobry nebo zly!* Ježíš totiž řekl, že Bůh nechává své slunce svítit a sesílá svůj déšť na spravedlivé i nespravedlivé (Mt 5,45). Požehnání v materiálních věcech tedy v žádném ohledu není znamením, že Bůh někoho schvaluje. Dva milióny Izraelců na poušti Boha neposlouchaly do té míry, že se na ně po čtyřicet let hněval (Žd 3,17) a přesto jim dával jídlo a zdraví po celá ta léta – skrze zázraky. Ani zázraky v materiálních věcech jako odpověď na modlitby nejsou znamením, že Bůh někoho uznává nebo že je spokojený s jeho životem.

Naproti tomu, když bylo Ježíši třicet let, dostalo se mu od Boha uznání, protože po celých 30 let svého života věrně přemáhal veškerá pokušení. Středem Jeho života byl Jeho Otec, ne On sám. Nikdy neudělal nic, aby vyhověl sobě. Na sebe nikdy nebral ohled (Ř 15,3). Po křtu o Něm Otec

vydal svědectví: „To je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení“ (Mt 3,17). Neřekl: „To je můj milovaný Syn, jemuž jsem požehnal“. Takové svědectví by mnoho neznamenal. To, co Bůh o Ježíši řekl, znamenalo, že se k Němu přiznal – a to pro Ježíše bylo nade vše. Následovat Ježíše znamená, že i my budeme usilovat o takové svědectví.

Jako Adamovy děti jsme se všichni narodili zaměřeni na sebe. Rosteme, dospíváme a myslíme si, že vše se musí točit okolo nás a podle nás. Když se obrátíme, očekáváme, že Bůh nám bude sloužit a všemožně žehnat. Nejprve k Němu přicházíme, aby nám požehnal odpuštěním. Pak přicházíme, aby nám požehnal uzdravením, aby nám odpověděl na modlitbu materiálním blahobytem, požehnal nám v zaměstnání, v bydlení, v manželství atd. Je ale docela dobře možné, že jsme stále ještě zaměřeni na sebe, i když si myslíme, že jsme hluboce „zbožní“ a myslí si to o nás i druhí. Bůh se pro nás stává jen další osobou na oběžné dráze kolem našeho „Já“ a my se jen snažíme od Něj získat pro sebe co nejvíc. Marnotratný syn se ke svému otci navrátil, aby u něho dostal najíst. A Otec ho přijal i přesto. Bůh nás přijímá, i když přicházíme s naprosto sobeckými motivy. Miluje nás tak, že nás touží přijmout, i když k Němu přicházíme zjevně zaměřeni na sebe. Doufá ale, že rychle dozrajeme a uvědomíme si, že pravá zbožnost je mít podíl na Jeho přirozenosti, která více touží dávat, než dostávat. S valnou většinou svých dětí Bůh ale není nikdy schopen tento záměr dokončit. Žijí i umírají s myslí zaměřenou na sebe, kde je místo pouze pro „mne“, „moje“ a „já, já“ a pro moje materiální a tělesné požehnání.

Být zralý, znamená mít obnovenou mysl, která již není zaměřena na to, co já od Boha dostanu, ale spíše na to, jak mám žít, aby ve mně mohl Bůh nalézt zalíbení a jak mu mohu být užitečný nebo prospěšný. To, co působí tuto proměnu, je obnovení naší mysli (Ř 12,2). Touto obnovou získalo těch 144 tisíc požadovanou způsobilost (Zj 14), aby se směli postavit na hoře Sion spolu s Beránkem.

Pravá zbožnost není pouze získat vítězství nad hněvem, podrážděností, nečistými myšlenkami, láskou k penězům apod., ale hlavně a především přestat žít pro sebe. Jde o to, abychom skoncovali s hledáním svých věcí – jako je zisk, uspokojení, pohodlí, různé výhody, vlastní vůle, práva, pocty a dokonce i vlastní „zbožnost“.

Když učedníci prosili Ježíše, aby je naučil modlit se, učil je modlitbu, ve které nenajdeme ani jednu „mně“, „moje“ ani „já“ (Lk 11,1-4). Svou mysl máme na prvním místě obracet k Otci, Jeho jménu, Jeho království a k Jeho vůli. Sebe a věřící bratry (jejich materiální a duchovní blaho) máme považovat za jedno a vyjadřovat se v množném čísle „nás“, „nás“, „nás“, nikoli jednotném „mě“, „mě“, „mě“. Není těžké se tuto modlitbu naučit „z paměti“ jako papoušek. Aby se však dostala „do hloubi srdce“, vyžaduje to, abychom se skutečně zřekli všeho, Boha učinili středem svého života a přenechali Mu trůn v samém středu svého srdce. Pokud se budeme poctivě a čestně soudit, nejčastěji se ve svých údech setkáme se zákonem sobectví (Ř 7,23), který po celý náš život usiluje o naše vlastní pohodlí, výhody a práva.

Ježíš učil, že máme hledat nejprve Boží království – to znamená, abychom sesadili z trůnu své „Já“ a střed svého života vyhradili Bohu a Jeho zájmům. Ježíš se zřekl nebeských výhod a pohodlí, aby naplnil Boží vůli na zemi. Pavel se zřekl pohodlí a luxusu, kterého si mohl užívat jako křesťanský podnikatel v Tarsu. Místo toho se stal apoštolem, který na cestách vytrpěl pro Pána mnoho těžkostí. Každý z apoštolů dal Bohu to nejvyšší místo ve svém životě a pro Boží království se vzdali všeho, co na zemi měli, na rozdíl od mnohých dnes, kteří připomínají spíše „turisty“.

Svatost, která nám dovoluje hledat vlastní pohodlí a výhody je falešná svatost, i kdybychom přemáhali hněv a nečisté myšlenky. To si mnozí neuvědomili, a proto je Satan svedl. Mnoho křesťanů vyjíždí nebo se stěhuje do cizích zemí za lepším životem, pohodlím a různými výhodami. Mohou ve svém životě mít Boží požehnání, ale ne uznání od Boha, protože nikdo nemůže sloužit Bohu i mamonu (blahobytu, potěšení, pohodlí apod.) Pokud se domníváme, že

Boží požehnání v našem životě a v životě našich dětí je důkazem, že se Bohu líbíme, pak nás Satan skutečně podvedl. Boží požehnání a uznání jsou dvě naprosto rozdílné věci. Potřebujeme, aby na konci našeho pozemského života o nás Bůh mohl vydat svědectví, jakého se dostalo Enochovi, než byl vzat ze země, a sice, že „se líbil Bohu“ (Žd 11,5). Jsou to pouhá tři slova, ale nikdo nemůže mít ohledně svého pozemského života mocnější svědectví. Takové svědectví měl Ježíš i Pavel. Když se o někom řekne, že ve svém životě „měl Boží požehnání“, nemá to žádnou váhu, protože stejné svědectví mohou mít i milióny nevěřících.

Bůh hledá ty, kdo budou hledat Jeho uznání a ne pouze Jeho požehnání.

KAPITOLA 15

JINÝ „JEŽÍŠ“ A JEHO SLUŽBA

Představte si, že jste v Palestině v době Ježíše. Dozvídáte se o člověku jménem Ježíš Nazaretský, který prý uzdravuje nemocné. Dosud jste Ho neviděli na vlastní oči, a proto se zaradujete, když náhle v Jeruzalémě spatříte velký zástup lidí, který přišel na uzdravovací shromáždění, kde má sloužit nějaký Ježíš.

Dostanete se blíž dopředu a zjistíte, že na pódiu spolu s tím Ježíšem sedí Pilát, Herodes, Annáš a Kaifáš. Ježíš jde kupředu a promluví k zástupu, že se tento den mohou všichni cítit poctěni, protože „k nim na shromáždění zavítali dva nejvyšší státní představitelé Palestiny, velectění Herodes a Pilát, kteří laskavě přišli a poctili toto setkání svojí přítomností. A nejen to, dokonce přišli i dva velcí Boží muži, jejich ctihodnosti Annáš a Kaifáš, aby požehnali tomuto shromáždění.“

Po těchto úvodních slovech Ježíš vyzve Heroda a Piláta, aby několika slovy slavnostně zahájili shromáždění. Herodes i Pilát pak ocení Ježíše za to, kolik dobra koná pro obec skrze svou službu a že si za to zaslouží podporu všeho lidu. Annáše a Kaifáše pak Ježíš vyzve, aby také řekli několik slov a zahájili modlitby. I oni Ježíše vysoce ocení a vyzvou lidi ze své denominace, aby celým srdcem podpořili Ježíšovu službu.

Ježíš pak vyzve Jidáše Iškariotského, aby promluvil o finančních potřebách, se kterými se jejich služba potýká. Jidáš říká, že k uspokojení všech potřeb potřebují desetitisíce denárů a upozorní, že asistenti mají k dispozici formuláře pro ty, kteří dají více než 1000 denárů. Prohlásí, že Ježíš slibuje, že se za dárce pomodlí speciální modlitbu (ať jsou věřící nebo nevěřící – vítání jsou všichni bohatí, čím bohatší, tím lépe!). Pak povstane Herodes a přislíbí daňové úlevy pro ty, kteří se připojí ke sbírce na jejich službu. Sbírka se vybere. Ježíš pak pronese krátké kázání, předvede několik divů, kterými ohromí jednodušší lidi a uzdraví pár nemocných. A pak, dříve, než se s ním kdokoli může osobně setkat, spěšně odjede spolu s Herodem, Pilátem, Annášem, Kaifášem a Jidášem Iškariotským (i s taškou plnou peněz) v královském kočáře do arcibiskupského paláce v centru Jeruzaléma, aby společně hodovali.

Akce skončila. Ačkoli jste zcela nově obrácený a máte zatím nepatrné rozeznání a zkušenost, cítíte, že tu něco nehraje. To, co jste viděli, se nějak neslučuje s tím, co vám o Ježíši říkali Matouš, Petr nebo Jan.

Satan je ale blízko a našeptává vám: „Je přece psáno: Nesuďte,...“ (Mt 7,1). Vy ale odpovíte. Také je psáno: „Nevěřte každému vnuknutí (duchu), ale rozsuzujte (zkoumejte, testujte), zda je to od Boha, neboť do světa vyšlo mnoho falešných proroků“ (1J 4,1).

Nakonec dojdete k závěru: „To nemůže být ten Ježíš, o kterém jste slyšeli. Musí to být nějaký „jiný Ježíš“ (2K 11,4).

A máte pravdu. Byl to jiný Ježíš!

Jak jste k tomuto závěru došli? To Pomazání (Zasvěcení), které je ve vás, vás naučí všemu (1J 2,19n.27):

1. Skutečný Ježíš by pro svou službu nehledal podporu u světských lídrů ani doporučení od neobrácených náboženských vůdců, ani by jim nelichotil. Když za Ježíšem přišel člen židovské rady, Ježíš mu řekl: „musíte se znovu narodit“ (J 3,1-10). O králi Herodovi Ježíš řekl, že je „liška“ (Lk 13,31n) a když se setkali osobně, dokonce s ním odmítl hovořit (Lk 23,8n).

2. Pravý Ježíš by nikdy nikoho nežádal o peníze – ani na službu. O svých potřebách říkal pouze svému Otci. Otec pak použil lidi a jednou dokonce rybu, aby naplnil Ježíšovy potřeby (Lk 8,1-3; Mt 17,27).

3. Pravý Ježíš by nikdy nezpeněžil svoje modlitby za jakýkoli finanční obnos. Samařský kouzelník Šimon nabídl Petrovi peníze, aby se za něho modlil a Petr ho za jeho zvrácenost pokáral, neboť Šimon se domníval, že Boží dar se dá získat za peníze (Sk 8,18-23). Jeho nekající následovníci tu byli vždy v hojném počtu a jsou i dnes. Římskokatoličtí papežové (kteří si nárokují nástupnictví toho, jenž pokáral onoho Šimona) si vždycky nechávali platit za své modlitby. Martin Luther se proti takovým nepravostem své doby postavil stejně jako kdysi Petr. Někteří z Lutherových nástupců (z dnešních protestantů) se ale také uchýlili k prodeji „modliteb“ a „proroctví“ a bohužel existuje mnoho takových jako Šimon, kteří jsou jim ochotni platit!

Ježíš řekl, že v posledních dnech nastanou nebezpečné časy, že by mohli být svedeni i vyvolení – zvláště skrze znamení a zázraky (Mt 24,24). Pokud existuje nějaká služba, před kterou by se vyvolení měli mít dnes na pozoru a pečlivě ji zkoumat, pak je to služba „znamení a zázraků“. Ježíš řekl, abychom nevěřili, když někdo řekne, že k nim přišel Ježíš a mluvil k nim (viz Mt 24,26). Vzkříšený Ježíš Kristus (v oslaveném těle) za posledních více než 1900 let od té doby, co vystoupil, nikdy neopustil své místo po Otcově pravici. Pavel a Štěpán ho tam spatřili (Sk 7,53; 9.3). Dokonce ani Jan na ostrově Patmu neviděl Ježíše ve fyzickém těle. Viděl jen symboly, které ho reprezentovaly (Zj 1,13-16). Až Ježíš opustí nebe, nastane jeho druhý příchod na zem.

Proto, když vám někdo řekne, že se někde zjevuje Ježíš, *nevěřte*.

V dnešní době jsou lidé velmi lehkověrní. Nic nesmíme přijímat, aniž bychom to rozsuzovali. Boží Slovo dává jasné světlo všem, kteří po něm v této poslední době touží. Jdeme-li jen za tímto světlem, nikdo nás nesvede.

KAPITOLA 16

ZNAKY SEKTÁŘSTVÍ V CÍRKVI

„Nenechte se připravit o vítěznou odměnu nikým, kdo si libuje ve falešné pokoře a v uctívání andělů...a nedrží se Hlavy, z níž celé tělo, zásobované a propojené klouby a tkáněmi, roste Božím vzrůstem“ (Ko 2,18n).

„Lidé, kteří chodí cestou nedobrou, za vlastní představou, říkají: ‚Zůstaň tam, nechod' blíž, neboť jsem svatější než ty!‘“ (Iz 65,2.5).

„I z vás samotných povstanou lidé, kteří budou mluvit převrácené (scestné) věci (budou překrucovat pravdu), aby strhli učedníky za sebou. Proto bděte (buďte bdělí, mějte se na pozoru)“ (Sk 20,31n).

Být sektářský znamená být oddán Ježíši Kristu a nějaké další osobě nebo učení. Stavíme tak stan setkávání nejen Pánu samotnému, ale i „Eliášovi“ a „Mojžíšovi“. To přivodí oblak, v němž je skryta Boží přítomnost. Boží vůlí je, abychom před očima měli pouze Ježíše a Jeho jediného učinili středem svého života (Mt 17,1-8).

V posledních časech se v křesťanství rozmůže sektářství. Mnozí se uchýlí od pravdy a budou se modlit k „Eliášům“ a „Mojžíšům“, neboť budou uctívat Boží posly, místo aby se drželi Hlavy, to jest Krista a měli s ním úzký osobní vztah.

Je dobré vědět, čím se sektářství vyznačuje, abychom si mohli dávat pozor a uchránit se před ním.

Člověk může být sektářský, aniž by byl členem nebo součástí nějaké sekty nebo kultu – to není totéž.

Možná jste v církvi, která má učení v podstatě v souladu s Písmem a máte zbožné vůdce. Postoje k vašim vůdcům, k vašemu sboru a k lidem odjinud přesto ale mohou vykazovat sektářské znaky. Sektářství se může projevat nesprávným učením, ale i nesprávnými postoji.

Ti, kdo zastávají správné učení a navenek žijí spravedlivě, si často nemusí uvědomovat, že u nich lze najít některé znaky sektářství:

1. Kristus plus někdo další

Primárním znakem sektářství je, že má svého vůdce (bývá to zakladatel skupiny), který se u svých stoupců těší vysoké vážnosti - jeho život považují za dokonalý a jeho výroky za rovnocenné Božímu slovu.

Duch svatý o Židech v Beroji řekl, že jsou „ušlechtilí“, protože každý den zkoumali, zda je Pavlovo učení v souladu s Písmem. Přesto, že Pavel byl velký apoštol, měli zkoumat jeho učení, zda je opravdu podle Písem (Sk 17,11).

Bible říká, že když prorok mluví ve shromáždění, mají ostatní jeho slova „rozsuzovat“ (1K 14,29). Co se tím myslí? Dělat to, co Berojenští – zkoumat, zda to, co prorok říká, je v souladu s Božím slovem. To je nejspolehlivější ochrana proti sektářství.

Sektářští věřící respektují svého vůdce do té míry, že přijímají vše, co učí, aniž by rozsuzovali, zda jeho učení má zdravý biblický základ, a nemají tedy ušlechtilou mysl jako Berojenští.

Po smrti zakladatele sektářské skupiny zaujme vedoucí místo nástupce, kterého členové uznají za hlavu skupiny. Očekává se, že všichni členové uznají nového vůdce za největšího žijícího Božího muže. Takový postoj vede k tomu, že se poddají neomylné autoritě svého vůdce a jeho učení. Ten pak má nade všemi členy skupiny absolutní papežskou moc a jeho slovo je pro ně zákon.

V mnoha sektářských skupinách, má-li vůdce syna, je připravován, aby mohl převzít některou z vedoucích úloh ve skupině. Ostatní členové pak postupně začínají mít syna ve stejné vážnosti jako otce.

2. Bible plus další kniha

Druhým znakem sektářství je, že kromě Bible uznává ještě další knihu (jejímž autorem je obyčejně vůdce skupiny), a kterou ve všech směrech považují za neomylnou jako Bibli.

Mnoho sektářských skupin bude popírat, že by spisům svého zakladatele připisovaly takový význam, ale jejich vztah k té knize prozrazuje, že jí uznávají za rovnocennou Bibli. Svým jednáním prozrazují více než svými slovy.

V raném stupni formování sektářské skupiny může být mnoho upřímnosti a skutečné oddanosti Pánu. V mnoha případech bývá zakladatel zbožný muž. V pozdějším období se ale často stává, že oddaní následovníci systematicky utřídí spisy a učení svého vůdce do uspořádaného systému a jeho slova pro ně mají stejnou autoritu jako Bible.

Osobní názory zakladatele se tak pro ty, kdo ho následují, stávají „Božím“ slovem. Pokud je zakladatel zbožný, nikdy nedopustí, aby za jeho života k něčemu takovému došlo. Pokud to není Boží člověk, bude se domáhat, aby jeho výroky přijímali a uznávali za rovnocenné Božímu slovu.

Členové sektářské skupiny obvykle čtou knihu svého zakladatele stále dokola. Mnozí z nich ji nosí všude s sebou, ať jdou kamkoli. Citují z ní ve shromáždění a těmto citátům přisuzují stejnou autoritou, jako citátům z Bible. Pokud kniha obsahuje výklad nějakého biblického verše nebo vysvětluje některé pasáže, pak se od členů této skupiny očekává, že předkládaný výklad pro ně bude závazný.

Neustálým čtením knihy si oddaný stoupenec postupně vymývá mozek, takže Boží slovo bude vykládat pouze způsobem, jak ho vykládá vůdcova kniha. Jeho mysl se dostane do stavu, kdy ztratí schopnost přijímat jakékoli nové světlo Ducha na mnohá místa Písma, protože kdykoli čte nějaký oddíl, jeho mysl je již nastavena, aby mu rozuměl požadovaným způsobem. Jeho mysl je tak navždy přeprogramována a dostává se mimo dosah Ducha.

Připomíná to způsob, jakým římskokatoličtí kněží učí své stoupence, že Bible se musí vykládat pouze tak, jak ji vykládá římskokatolická teologie.

Jakékoli zpochybňování učení skupiny nebo výkladů jejích vůdců je naprosto nepřijatelné.

3. Exkluzivita společenství

Třetím znakem sektářství je, že své společenství považují za exkluzivní.

Křesťané, kteří myslí sektářsky mají pocit, že obecenství s ostatními znovuzrozenými křesťany, kteří nejsou členy jejich skupiny, není z duchovního hlediska přínosné a pokud ano, pak jen zanedbatelně. Taková skupina vás proto bude zrazovat od kontaktů s křesťany odjinud, leda by to bylo za tím účelem, abyste je přivedli do vaší skupiny. Taková skupina se obvykle považuje za jedinou pravou církev a věří, že všichni, kdo patří ke Kristově nevěstě, k nim nakonec naleznou cestu. Domýšlivost těchto lidí je skutečně nepředstavitelná.

Společenství, které se považuje za exkluzivní, proměňuje mnoho sektářských věřících v náboženskou snobu a zákonickou farizeje. Myslí si, že „mají hlubší porozumění Božímu slovu“ a to v nich buduje domýšlivost, díky které všechny křesťany třídí na „ty, co jsou od nich“ a „ty, co jsou odjinud“. Takto smýšlející lidé si nebvývají vědomi svého farizejství a mají se za skutečně oddané a pokorné následovníky Ježíše! Tak obrovskou moc má lidská mysl klamat sama sebe! Ostatní, kteří nejsou z jejich skupiny, však jejich farizejství vidí zřetelně.

Pravou svatost působí Boží milost (Ř 6,14). Bůh dává milost pouze pokorným (1P 5,5). Skutečná svatost se proto pozná především podle pokory. Kde chybí pokora, je „svatost“, kterou můžete vidět u sektářů pouze vnější spravedlnost ze zákona, kterou docílili vlastním úsilím. Proto se mnozí sektářští věřící rádi chlubí svým „svatým“ životem nebo vztahy v rodině. Kdyby jejich svatost byla výsledkem Boží milosti, neměli by se čím chlubit.

Sektářští věřící obvykle čtou pouze knihy, které napsali vůdci jejich skupiny. Jejich časopisy obvykle obsahují články, které napsali členové jejich skupiny. Skupiny, kde se sektářství projevuje nejsilněji, vás budou důrazně napomínat, abyste se vyvarovali knih jiných křesťanských autorů, protože podle jejich výkladu v křesťanství ode dnů apoštolů, kromě jejich vůdce, žádní zbožní lidé nebyli. Takovou moc klamat má sektářství.

Sektářští věřící budou zpívat pouze písně, které složili lidé z jejich skupiny. Jejich zpěvníky budou obsahovat pouze „jejich“ písně. Jiné písně mají podle nich špatného ducha a jsou tudíž nebezpečné.

Sektářské skupiny tímto způsobem drží své členy spoutané v jakýchsi zámotcích a udržují je v naprosté nevědomosti ohledně toho, co Bůh udělal skrze lidi v jiných stoletích a nebo co dělá v ostatních křesťanských církvích dnes.

Když je člověk izolován od jiných křesťanů, kteří se bojí Boha, snadno ztratí kontakt s realitou a začíná žít ve světě sebeklamu a pýchy.

Pokud se z jakéhokoli důvodu oddělíme, byť jen od jediného Božího dítěte, které náš nebeský Otec přijal, jsme to my a naše skupina, kdo utrpí škodu, neboť Bůh ustanovil, abychom pouze „společně se všemi svatými pochopili lásku Kristovu“ a spolu s nimi dosáhli „plnosti Boží“ (Ef 3,18n).

Nechápejte tato slova jako povzbuzení k ekumenismu či kompromisům. Asi nebudeme schopni spolupracovat s mnohými křesťany, kteří vězí v Babylonském systému. S takovými systémy nesmíme mít nic společného a křesťany musíme povzbuzovat, aby odtud vyšli (Zj 18,4). Své srdce ale musíme mít vždy otevřené pro společenství se všemi učedníky Ježíše, kteří se bojí Boha. Když je náš Pán přijal, co nás opravňuje, abychom je odmítli jen proto, že s námi nesouhlasí nebo k nám nechodí? (Lk 9,49n).

Pavel a Barnabáš jsou dobrým příkladem, že je možné mít společenství s druhými, i když nepracujeme v jednom týmu (Sk 15,36-41). Ohledně jisté věci měli velikou neshodu a neviděli možnost další spolupráce. Nepřerušili ale vzájemné společenství, nezačali se nenávidět ani o sobě nezačali mluvit zle. Pokud by něco takového udělali, stali by se sektářskými. Oni ale jeden druhého milovali, a i když pracovali odděleně, vzájemně se za sebe modlili, což sektářští lidé považují za něco zcela nemožného. Ti dovedou mít společenství pouze s těmi, kteří se jim bez výhrad podrobí.

4. Nenesou břemeno evangelizace

Čtvrtým znakem sektářství je, že nemají na srdci kázat evangelium neobráceným pohanům ve světě.

Mohou existovat sektářské skupiny, které se v omezené míře evangelizací mezi pohany zabývají, ale obecně platí, že většina sektářských křesťanů pracuje pouze mezi jinými křesťany. Nemají zájem kázat evangelium každému stvoření, jak nařídil Ježíš (Mk 16,15). Místo toho se zaměřují na jiné křesťany a z nich se snaží učinit učedníky své vlastní skupiny.

Tím, že v sektářských skupinách jsou velmi úzké vztahy, mnoho věřících nachází v jejich náruči bezpečí. V sektářských skupinách pečuje jeden o druhého, jeden druhému pomáhá, navzájem jsou k sobě velmi dobří a mnoha způsoby si projevují laskavost. Nejistí křesťané, zklamaní křesťanstvím bez lásky, se kterým se někde setkali, a kteří nyní hledají bezpečí a přijetí, ne v Bohu, ale v komunitě věřících, jsou často vtaženi do těchto skupin v naději, že tam najdou lásku a společenství. Nejsou si ale obvykle vědomi nebezpečí, které je v křesťanském životě čeká později díky tomu, že jsou tak uzavřeni.

Sektářští věřící budou věnovat mnoho pozornosti novému „kontaktu“, aby ho začlenili do své skupiny. Vědí, že jakmile se k nim přidá, přijme tento nový rekrut postupně všechno učení včetně učení o „božské autoritě“ jejich vůdce.

Po několika letech v takové skupině většina věřících ani nepomyslí na to, že by tu skupinu mohli opustit. Mají strach, že by zůstali osamělí a izolovaní. Tento strach, spolu s myšlenkou, že by tím „opustili tu pravou církev“, působí, že slabší věřící jsou po celý svůj další život v pasti.

Sektářští křesťané nepodstupují oběti jako zbožní misionáři v průběhu minulých staletí, kteří léta žili v primitivních podmínkách mezi pohany, aby je přivedli ke Kristu. Sektářští lidé práci misionářů většinou zlehčují - přirozeně, protože je nelehké do takové práce vstoupit.

Sektářští kazatelé, pokud už vůbec do pohanských zemí zavítají, jedou na kazatelskou návštěvu. Dávají přednost snadnějšímu způsobu, kdy v pohanských zemích, které navštíví, určí místní zástupce, aby rozvinuli práci jejich skupiny v daném regionu a aby jim organizačně připravili shromáždění, když přijedou na výroční návštěvu. Místním zástupcům za to dávají jako odměnu dárky, nebo je jednou za čas uplatí hrazenou cestou do mateřského sboru, kde je sídlo vedení skupiny.

Kristovi apoštolové nemohli úplatky nabídnout nikomu, protože neměli z čeho. Byli chudí. Proto dokázali v pohanských zemích vykonat takové Boží dílo.

5. Devalvace ospravedlnění z víry

Pátým znakem sektářství je, že snižuje ospravedlnění z víry a učí ospravedlnění skrze skutky.

Písmo říká, že víra se prokazuje skutky (Jk 2,24). Říká ale také, že „tomu, kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který ospravedlňuje bezbožného, je jeho víra počtena za spravedlnost (Ř 4,5).

Nebezpečí, které zde hrozí, není jen v nevyváženosti, ale doslova v kacířství, neboť když se jedna biblická pravda dovede k extrému a ostatní se nezmiňují, může vzniknout kacířství. Dále, když uznáváme nějaké biblické učení, ale nebudeme ho v našich církvích vyučovat, přestane být aktuální a přestane se mu věřit. Jako ochabuje nepoužívaný sval, tak i pravda, kterou nekážeme, nakonec upadne v zapomnění a církev o ni přijde.

„Pravda není na jedné straně ani na druhé. Přesně uprostřed už vůbec ne. Pravda je jak v obou extrémech, tak v celé šíři současně.“

Musíme být opatrní, aby naše učení nebylo reakcí na extrémy, do kterých někteří sklouzli. Mnozí kazatelé převrátili učení o ospravedlnění z víry na licenci pro omlouvání hříchu. To nás ale nesmí přimět, abychom odmítli tuto pravdu Písma a vydali se k opačnému extrému a učili, že budeme ospravedlnění ze skutků.

Obecně řečeno, sektářství káže ospravedlnění dobrými skutky. Právě to učí všechna nekřesťanská náboženství. Když bude sektář kázat na text Římanům 4, bude dokazovat, že i Ř 4 mluví o ospravedlnění ze skutků. Sektáři snižují fakt, že „Kristus se stal naší spravedlností“ (1K 1,30) a zdůrazňují, že „spravedlnost zákona je naplněna v nás“ (Ř 8,4) a nechápou, že to druhé je důsledkem prvního.

Sektář devalvuje hodnotu Kristovy krve a nebude o ní nikdy příliš mluvit, leda mysticky, předuchovněle.

Písně, které se zpívají, prozrazují, na jakých základech jejich církev stojí. Když se podíváte do zpěvníku sektářské skupiny, zjistíte, že tam téměř chybějí písně o odpuštění hříchů, o ospravedlnění z víry nebo o očistění Ježíšovou krví.

Téma vylití krve na golgotském kříži, o němž mluvil Ježíš i jeho apoštolové (Lk 22,20; Ef 2,13), a o kterém budeme zpívat v nebesích na věky (Zj 5,9), se ve zpěvnících takových skupin vyskytuje málo nebo vůbec ne.

Je pravda, že mnoho sektářů žije navenek velmi příkladně, ale je také pravda, že mnoho z nich je obtíženo těžkými břemeny, která na ně vkládají jejich vůdci svým učením. Mnoho lidí z takových kruhů trpí trvalou nejistotou, zda je s nimi Bůh spokojen, a v důsledku toho žijí s neustálým pocitem viny a s pocitem neustálého odsuzování Satanem, žalobcem bratří. Mnoho z nich se ale bude zdráhat připustit že mají takové potíže, aby je ostatní nepovažovali za nevěřící.

Je to právě neustálý pocit viny, díky kterému se sektářským vůdcům daří udržovat kontrolu nad většinou věřících ve skupině. Proto je v sektářských skupinách mnoho kázání zaměřeno právě na to, aby udržovala věřící v pocitech *viny*. V mnoha případech je takový pocit viny naprosto vágní a není důsledkem hříchu.

I v těchto skupinách má mnoho věřících silnou vůli a takové pocity dokáží překonat, ti slabší se ale stanou zajatci Satana. To je přímý důsledek popírání učení ospravedlnění z víry.

6. Tajnosti ohledně předmětu víry

Šestým znakem sektářství je, že dělají tajnosti ohledně toho, čemu vlastně věří.

Když se věřící odjinud ptají sektářů na to, co nemá zřetelný základ v Písmu a čemu věří, obvykle odpovídají vyhýbavě.

Když nemohou své učení dokázat z Písma, jejich standardní odpovědí na takové otázky vždycky bývá, že: „Na to je potřeba zjevení Ducha svatého!“ Tím dávají najevo, že mají od Boha zvláštní zjevení, kterému Písmo nevyučuje, a které ostatní věřící nemají.

Sektářští věřící rádi mluví o „tajemstvích“, o nichž tvrdí, že jim byla „zjevena Duchem“, a že taková zjevení dostávají jen ti, kdo věří „celým srdcem“ – takto označují ty, kdo akceptovali učení jejich vůdce a začlenili se do skupiny.

Nevěří, že by mimo jejich skupinu existovali věřící, kteří věří celým srdcem. Proto lákají zvědavé věřící, aby se připojili k jejich „elitnímu vnitřnímu jádru“, k těm, kteří již „světlo pravdy“ mají.

V lidské tělesnosti existuje silná touha si sebe představovat jako Božího oblíbence – jako někoho z kruhů Bohu nejbližších, komu Bůh zjevuje skrytá „tajemství“, o nichž ostatní věřící nic nevědí.

Sektářství živí tuto touhu, která je v těle každého člověka.

Co je ale pravda?

Pravda je, že v Písmu jsou zjevena všechna Boží tajemství.

Efeským 3,4-6 uvádí, že Kristova tajemství zůstávala utajena pouze ve starozákonní době, dnes však už ne. Koloským 1,26n říká, že Bůh zjevil to tajemství *všem* svatým. Dnes již tedy neexistuje žádné tajemství, protože Nový zákon odhaluje všechno. Sektářští věřící se vás ale budou snažit přesvědčit, že neodhalená tajemství dosud existují.

Nový zákon se zmiňuje o dvou *velkých* tajemstvích, která se týkají zbožnosti a církve a jsou zapsána v 1T 3,16 a Ef 5,32.

O obou těchto tajemstvích se Písmo jasně zmiňuje a odhaluje je. Pokud je lidé nevidí, je to buď proto, že nečtou Písmo pečlivě, anebo proto, že jsou příliš pyšní a plní předsudků, než aby mohli změnit názor. Neexistuje ale žádné tajemství, které by Bůh někomu odhalil tajně a které v Písmu nebylo dostatečně jasně zjeveno.

Na „tajemství“, o kterých takoví sektářští lidé neustále mluví, si dávejte pozor.

7. Důraz na jednotnost

Šedmým znakem sektářství je, že od svých přívrženců vyžaduje uniformitu.

Sektáři se domnívají, že jednotna může být jedině v uniformitě. Aby podpořili svůj názor citují 1K 1,10 – „abyste spolu všichni souhlasili“ („abyste všichni mluvili stejně“ - ČSP). Přísně se zamračí, jakmile se někdo v něčem i nepodstatném odchýlí od přijímané normy. Nedokážou přijmout, že tento verš hovoří o souladu v duchu, a ne o tom, že musíme myslet stejně v každém sebemenším detailu.

Sektáři neumějí mezi sebe vřele přijímat bratra, který má odlišné názory v tom, co je dobré a co špatné (Ř 14,1). Vřelé přijetí je vyhrazeno pouze těm, kdo mají stejné názory ve 100%. V sektářských skupinách není ve skutečnosti místo pro učení Římanům 14, neboť nedávají prostor rozmanitosti.

V sektářských skupinách všechno, včetně formy shromáždění, musí být tak, jak to rozhodla nejvyšší rada skupiny. Mnoho sektářských věřících imituje dokonce i kulturní zvyklosti v chování svých vůdců!

Na členy v sektářských skupinách je vyvíjen neustálý tlak, aby se ve všem přizpůsobovali tomu, co jim předkládá jejich vedení a praktikovali to.

Věřící, kteří jsou ochotni nechat se vlít do takové formy, a na nic se neptají, jsou jako zombí. Ti jsou uznáni za pokorné, opravdové a za součást „vyvolených“.

Všechny ostatní považují za pyšné, za ty, kdo se stavějí nad Boží slovo a za lidi „beze světla“!

Oddanost skupině docilují tím, že skrytě varují před následky rebelie proti vůdcům. Členy skupiny zstrašují historkami o tom, jak hrozně dopadli ti, kdo si dovolili s vůdci nesouhlasit. Tím vytvářejí tlak na slabší věřící, aby se podvolili. Ti postupně ztrácejí schopnost rozlišovat a stávají se zajatci skupiny.

Ježíš přišel, aby lidi osvobodil, sektářství však svazuje. Mnozí věřící potřebují být osvobozeni z vězení, ve kterém je drží sektářští kazatelé.

Židé Ježíšovy doby nebyli pouze otroky hříchu, ale i tradic a názorů svých náboženských vůdců. Ježíš je musel osvobodit z obou těchto otroctví. Mnozí, kdo přijali Ježíšovo poselství o svobodě od hříchu, žili dále ve strachu před svými náboženskými vůdci a neodpoutali se od „tradic starších (otců)“ ani tehdy, když viděli, že ty věci nejsou podle Písma ze strachu, aby nebyli vyloučeni (J 12,42n).

Sílu a moc otroctví názorům náboženských vůdců vidíme na Petrovi, který se ještě asi po dvaceti letech života v plnosti Ducha svatého neodvážil veřejně postavit proti židovským tradicím ze strachu, aby nepopudil některé křesťanské vůdce z Židů. Pavel, který v té době byl jen mladší apoštol, byl v danou chvíli jediný, kdo měl tu odvahu veřejně Petra konfrontovat a odhalit, že jedná podle „tradic starších“. Dokonce ani Barnabáš, jako starší apoštol se toho neodvážil (Ga 2,11-21).

Bůh nechce, aby se někdo pod nátlakem bez osobního přesvědčení přizpůsobil nějaké vnější formě nebo něčí představě. Jediná poslušnost, jakou Bůh žádá, je poslušnost radostná a ochotná – neboť Bůh miluje radostného (ochotného) dárce – ať se jedná o poslušnost či o peníze (2K 9,7). Nátlak Bůh nenávidí.

Bůh nikdy nezasahuje do naší svobodné vůle. Vždy nám nechává svobodu volby – poslechnout či neposlechnout – stejnou svobodu, jako dostal Adam a Eva v zahradě Eden. Ví totiž, že jediné v atmosféře naprosté svobody se může rozvíjet a vzkvétat pravá svatost, jakou hledá.

Pravá svatost je ta, která se dokonává ve strachu z Boha, a ne ve strachu z lidí (2K 7,1).

Poslušnost, po které Bůh touží, je motivována láskou a vděčností k Němu, ne strachem z odsouzení nebo touhou po odměně.

Kdykoli se poslušně přizpůsobujeme nějaké formě, která pramení z nátlaku, nebo která je motivována touhou po přijetí nějakou skupinou, konáme mrtvý skutek, který před Bohem nemá žádnou hodnotu. Zajistí vám pouze uznání ostatních členů skupiny.

A v tomto nás Bůh bude všechny zkoušet, aby zjistil, po čem toužíme – po uznání od Něho, nebo od spoluvěřících.

Setrvat ve svobodě

„V této svobodě, do níž nás Kristus vysvobodil, pevně stůjte; nenechte se znovu zapráhnout do otrockého jha“ (Ga 5,1).

Nejtěžší boj v životě křesťana není boj proti hněvu nebo nečistým myšlenkám. Je to boj proti potřebě dojit uznání od lidí. Pokud v tomto chceme zůstat svobodní, musíme být pevně rozhodnuti žít výlučně před Boží tváří.

Můžete žít vzorně, dokonce i se sektářským postojem. Božího království se však mohou ujmout jen ti, kdo se odváží postavit mřížím, kterými je obestavěli sektářští kazatelé.

Máme-li vejít do slavné svobody synů Božích, musíme se za každou cenu vymanit z otroctví lidských názorů.

KAPITOLA 17

ZNAMENÍ, KTERÁ UKAZUJÍ NA PŘÍCHOD KRISTA

Od roku 1939 svět prochází neustálou, opakovanou proměnou. Tehdy došlo k něčemu, co zahájilo v mnoha oblastech řetězovou reakci, která vyvrcholí druhým příchodem Krista.

Jak Ježíš řekl, den ani hodinu nezná nikdo, jen Otec. Řekl však také, že když budeme pozorní, blízkost jeho příchodu poznáme podle znamení, o kterých nám předem pověděl (Mt 24,33;36).

Je důležité, abychom věděli, jaká znamení máme očekávat.

1. Války

(Mt 24,7). Ježíš řekl, že v posledních dnech bude jako za dnů Noé (Mt 24,37). Jedním z hlavních charakteristických znaků doby Noé, bylo násilí. „Země byla naplněna násilím“ (Gn 6,11,13). Zní to téměř jako popis doby, ve které žijeme. Terorismus, únosy, nepokoje, vraždy, povstání, zhářství a války mezi národy jsou dnes každodenní záležitostí. Je pro to mnoho důvodů. Zrušení trestu smrti za vraždu (který Bůh ustanovil v Gn 9) v mnoha zemích způsobilo nárůst počtu vražd. Násilí, otevřeně, bezostyšně zobrazované a proklamované na plátnech kin, poskytuje lidem „vzdělávání se“ v násilí od dětství až do dospělosti. Příchod televize v 50. letech a nástup videa v 70. letech napomohl rozšíření kultu násilí široko daleko. Popularita *karate* a dalších forem bojových umění (vystavující lidi démonické posedlosti) rovněž šíří poselství násilí. To vše se valí jako povodeň od r. 1939, kdy Satan rozpoutal 2. světovou válku. Nenávist a hořkost, která se v té době rozšířila, otevřela dveře invazi zlých duchů na lidstvo. Od roku 1939 se války staly trvalým průvodním znamením lidské historie. Atomová bomba, která explodovala v r. 1945, zahájila atomový věk se všemi jeho důsledky.

Svět nikdy v lidské historii neviděl tolik násilí ani takový příval válek jako jsme viděli od 2. světové války.

2. Hladomory

(Mt 24,7). Hladomory bývaly během lidské historie vždycky. Ale s tím jak roste světová populace, zahubily hladomory milióny lidí – více než kdy předtím. Od r. 1950 se v mnoha zemích stala sucha a neúroda běžným jevem. To bude stále běžnější, čím blíže budeme konci.

3. Přírodní katastrofy

(Mt 24,7). S blížícím se koncem můžeme očekávat, že budou čím dál častější i přírodní katastrofy jako zemětřesení, záplavy, hurikány, tornáda a sopečné erupce. Ty se také velmi rozmohly od 2. světové války. A ve dnech, které přijdou, jich bude ještě přibývat.

4. Rozvoj poznání

(Da 12,4). Daniel prorokoval, že na konci časů se rozmnoží vědomosti (znalosti, poznání). Veškeré vědecké poznání, které lidstvo dosáhlo od Adama až po 2. světovou válku (tj. během asi 5900 let) bylo od roku 1939 asi dvacetinásobně překonáno. Graf znázorňující růst lidského poznání během 99% své historie vykazuje velmi pozvolný nárůst a pak v posledním kratičkém období náhlý, prudký vzestup na dvacetinásobek. V tom vidíme další znamení, které ukazuje na Kristův příchod.

5. Cestování

(Da 12,4). Po 5800 let člověk cestoval stále stejným způsobem – na zvířecím hřbetu. Dokonce v r. 1900 byla nejvyšší cestovní rychlost asi 80 km/h. Dnes, při startu do vesmíru, člověk vyvine rychlost asi 40 300 km/h. Turismus a cestování po celém světě se rozmohlo po 2. světové válce. Daniel předpověděl, že jedno ze znamení poslední doby bude, že - „mnozí budou jezdit sem a tam“.

6. Milování rozkoše

(2Tm 3,4). Pavel píše, že v posledních dnech budou lidé milovat rozkoš spíše než Boha. Vedle násilí byl sex hlavní zálibou lidí v době Noé. (Gn 6,2). Právě to vidíme i dnes. Sexuální nečistotě a nemravnostem se lidé oddávali odedávna. Za celou lidskou historii ale nebyl sex nikdy praktikován tak otevřeně a nestydatě jako dnes. I v tomto se od 2. světové války po celém světě postupně prohlubuje úpadek morálních hodnot. Zemi zaplavila invaze nečistých duchů. Televize, kino i video slouží Satanovu cíli - šířit kult milování rozkoše.

Pavel říká, že démonské nauky poslední doby budou lidem bránit, aby se ženili (1Tm 4,1-3). Dnes to vidíme na dvou hlavních extrémech. Jeden prosazuje asketické skupiny, které učí, že člověk může dosáhnout svatosti, jen když bude zachovávat celibát. Druhý zastávají ti, kdo neuznávají manželství a chtějí spolu žít jen tak. Lidé poslední doby budou zbaveni přirozeného soucitu a lásky, a proto nepřekvapí, když se šíří názor, že na potratu není nic špatného (2Tm 3,3). Většina dnešních gynekologů má na rukou více krve díky potratům, než Herodes skrze vyvraždění nemluvnátek v Betlémě (Mt 2,16).

Ježíš řekl, že v posledních dnech bude jako za dnů Lotových (v Sodomě). Homosexuální vztahy se dnes přijímají jako něco běžného. „Svůj hřích vystavují na odiv jako Sodoma. Netají se tím.“ (Iz 3,9). Proto Bůh je vydal... Součástí Božího soudu nad tímto hříchem je obávaná AIDS (Ř 1,26nn).

Fakt, že drogy ničí milióny mladých lidí, je dalším důkazem, že tato generace se touží sytit potěšením a spěchá nejkratší cestou do záhuby.

7. Duch vzpoury

(2Tm 3,2). Svět nikdy neviděl vzpouru v takovém měřítku, jako tomu je od 2. světové války. Děti proti rodičům, studenti proti učitelům, sluhové proti pánům (stávky v úřadech, v továrnách atd.) Vyšší vzdělání, které dnešní mladí lidé získávají, vede k aroganci a nezdvouřilosti vůči jejich rodičům a starým lidem obecně. Tento duch vzpoury pronikl i do křesťanství. Proto vidáme všude na světě, jak se pastoři a starší s velkou dávkou shovívavosti snaží mladým lidem ve svých sborech ve všem zalíbit.

Nikdy v historii nepracovaly ženy mimo domov v takové míře, jako je tomu od 2. světové války. Ženy díky vlastnímu příjmu začaly být finančně nezávislé, a to přispělo k jejich aroganci a neochotě přijmout Bohem určené místo v poddanosti svému muži. Tento duch pronikl i do křesťanství. To vše ale jen dokazuje, jak velmi se rozšířil duch vzpoury proti autoritě a jak hluboce již všude zakořenil.

Dnešní ženy netouží primárně po mateřství. Od 2. světové války se v různých zemích světa ženy dostávaly do pozic předsedkyní vlád (do té doby něco téměř neslychaného) a ruku v ruce s tím ženy také v křesťanských církvích začaly zastávat úřady starších, kazatelů a učitelů. To je duch Jezábel v církvi (Zj 2,20) a je třeba se mu postavit v duchu a moci Eliášově, jako tehdy v době Staré smlouvy (1Kr 20,21nn).

8. Odpadnutí od víry

(1Tm 4,1). To je důležitý verš, zvláště když ho čteme v jeho kontextu. Duch *výslovně* praví, že v posledních časech někteří odpadnou od víry. Předchozí verš, 1Tm 3,16, se týká tajemství zbožnosti. Tu křesťanství odložilo v první řadě. V důsledku toho přestalo křesťanství brát vážně Ježíšovy příkazy (zvláště ty, které jsou uvedeny v Mt 5 až 7) a to otevřelo cestu kázání falešné milosti. To vše tu bylo již v prvním století, ale po 2. světové válce se to rozšířilo nebyvale.

Ekumenické hnutí, falešná učení, falešné dary Ducha svatého a všelijaké další věci se značně rozšířily právě za posledních 40 let.

O svodech, které mají přijít v posledních časech, se Ježíš zmínil třikrát (Mt 24,5,11,24). Řekl, že znamením a zázraky se budou falešní proroci snažit svést i vyvolené. Od r. 1945 v křesťanství dochází k záplavě znamení a zázraků, zvláště v mnoha tzv. „službách uzdravování“, z nichž většina je součástí mocného díla klamu, před kterým nás Ježíš varoval. Vidíme, že znamením a zázraky se dnes nechalo svést mnoho věřících jen proto, že se dějí ve jménu Ježíše. Nenamáhají se, aby si ověřili, zda člověk, který zázraky koná, má Boží bázeň a vede druhé k poslušnosti všem Ježíšovým příkazům jako apoštolové. Tím dovolili, aby byli svedeni (čti Dt 13,1-4).

9. Izrael

(Lk 21,29-32). V tomto podobenství Ježíš mluví o ostatních stromech. Říká, že uvidíme, jak nasazují na listy (jak národy získávají nezávislost). Od r. 1945 se i v tomto směru začalo dít něco, co v historii nemá obdoby. Indie získala nezávislost r. 1947 a mnoho dalších národů získalo svou nezávislost také až po r. 1945. Ježíš zde říká, abychom sledovali fíkovník – Izrael (Lk 21,29). Ježíš přišel do Izraele a hledal na fíkovníku ovoce. Nalezl ale jen listy prázdného náboženského rituálu; proklel ho a ten uschl (Mt 21,19). Bůh dopustil, že čtyřicet let po Ježíšově ukřižování vstoupila do Jeruzaléma římská armáda vedená generálem Titem a židovský chrám zcela zničila. Židé byli rozptýleni do všech konců světa a po téměř 1900 let zůstal tento fíkovník suchý a odumřelý.

Ježíš řekl, abychom nepřehlédli dobu, kdy fíkovník opět nasadí na listy. Vyhlazení miliónů Židů ve 2. světové válce vzbudilo ve světě vlnu soucitu, který vyvrcholil tím, že se Židé směli vrátit do své původní vlasti v květnu 1948. V červnu 1967 získali Židé zpět i Jeruzalém. Suchý fíkovník tehdy opět vypučel. Ježíš řekl, že po Jeruzalému budou šlapat pohané (nežidovské národy), dokud se jejich časy nenaplní (Lk 21,24). A my se nacházíme právě v době, o které Ježíš mluvil.

10. Boží čas

Bůh člověku určil, aby šest dnů pracoval. Sedmý den ustanovil dnem odpočinku. Jeden den je u Pána jako tisíc let (2Pt 3,8). Člověku tak ukládá 6000 let práce a sedmé tisíciletí - millenium odpočinku, kdy Ježíš bude vládnout na zemi jako král. Od Adama po Kristův první příchod uplynulo přibližně 4000 let. Nyní se blížíme konci období 2000 let od narození Ježíše a tedy završení „šestého dne“ člověka na zemi.

Na poušti dostali Izraelité 2 dny na to, aby se posvěcovali a třetího dne k nim sestoupil Hospodin (Ex 19,10,11,16). I církev dostává 2000 let (2 dny), aby se posvětila a připravila na příchod Páně, neboť je psáno: „Třetího dne nás vzkřísí“ (Oz 6,2).

11. Naše zodpovědnost

Chcete-li být řádně připraveni na Kristův příchod, musíte se odvrátit od každého hříchu, o kterém víte. Uznej před Bohem, že jsi hříšný, že jsi vinen. Věř, že Pán Ježíš Kristus zemřel, aby podstoupil trest za všechny hříchy, jichž ses dopustil, a že vstal z mrtvých a žije v nebesích. Popros Ho, aby vstoupil do tvého života, jako tvůj Spasitel a Pán, aby ti odpustil hříchy a učinil z tebe Boží dítě.

„Každý, kdo má tuto naději Kristova příchodu se očišťuje (usiluje být čistý), jako On je čistý“ (1J 3,3). Podle tohoto verše, jediným způsobem, jak můžeme prokázat, že v sobě chováme naději Kristova příchodu je, že se očišťujeme a neustaneme, dokud nebudeme čistí jako náš Pán. Proto byl v den Letnic seslán Duch svatý, aby nám ukazoval slávu Kristovu v zrcadle Božího slova a postupně nás proměňoval víc a víc do Jeho podoby od slávy k slávě (2K 3,18).

12. Dvě výzvy Ducha svatého

Bible ve své závěrečné knize předkládá dvě výzvy Ducha svatého:

1. Nevěřícím říká: „Přijď!“ (Zj 22,17), čiň pokání a věř v Krista.
2. Věřícím praví: „Zvítěz!“ (Zj 2,7 až 3,21) a staň se součástí Kristovy nevěsty.

KAPITOLA 18

BÝT PŘIPRAVEN NA PŘÍCHOD PÁNĚ

Když myslíme na příchod Krista na zem, není důležité znát přesné datum, ale být na Jeho návrat duchovně připraven. Mnozí z těch, kdo znají proroctví ohledně Jeho příchodu, se neočišťují, aby byli čistí, jako On je čistý. Tím ukazují, že nežijí nadějí Kristova příchodu. Tato naděje v nich je mrtvá (1Jn 3,3). Naproti tomu, i když neporozumíme všem detailům Biblických proroctví nebo výkladu symbolů v knize Zjevení, můžeme být na jeho příchod 100% připraveni, když budeme dělat to, co nám Ježíš řekl.

Když u Mt 24 Ježíš říkal svým učedníkům o svém návratu, vícekrát zdůraznil, že mají být bdělí (Mt 24,42;44 25,13). To nejdůležitější tedy není, abychom dopodrobna znali proroctví, ale abychom byli duchovně bdělí a v každém čase byli připraveni.

U Mt 25 (v kapitole, která navazuje na proroctví u Mt 24) se Ježíš zabývá třemi oblastmi, ve kterých máme bdít a být věrní, abychom byli připraveni na Jeho příchod.

Věrnost vskrytu

(Mt 25,1-13). V tomto podobenství Ježíš mluví o 10 družičkách. Povšimněte se, že žádná z nich nebyla nevěrnice (viz definice duchovní nevěry, cizoložství Jk 4,4). Všechny byly panny. Jinými slovy, měly dobré svědectví od lidí. Jejich lampy (před lidmi) svítily (Mt 5,16). Lidé viděli jejich dobré skutky. Každému hned ale nebylo zjevné, že moudrých bylo jen pět. Pouze pět z nich si totiž s sebou kromě lamp vzalo i své nádoby s olejem (v. 4).

Olej v nádobkách, na rozdíl od světla lamp, v noci vidět nebylo. Olej symbolizuje život vskrytu před Bohem, který lidé ve tmě tohoto světa nevidí. Nádobku máme každý. Otázkou je, zda v ní máme olej.

V Písmu je olej symbolem Ducha svatého a zde poukazuje na život z Boha, který nám Duch svatý zprostředkovává. Tento život se navenek projevuje jako světlo (J 1,4). Olej je vskrytu. Mnozí se starají výlučně o to, co je zjevné, o vnější svědectví. To je pošetilost. V čase zkoušek a tříbení zjistíme, že samotné světlo nestačí. Člověk v sobě potřebuje mít život z Boha, který nás vším provede vítězně.

Kdo má v sobě Boží život, i když sedmkrát padne, opět vstane (Př 24,16). Krizové situace nám ukazují, zda v sobě tu moc máme či ne. V tomto podobenství spočívalo tříbení v tom, že se ženichův příchod opozdil. To je situace, která odhalí náš skutečný duchovní stav.

Kdo má víru, vytrvá do konce a bude zachráněn. V čase krize se ukáže, co má kdo ve svém nitru. Mnozí jsou podobní zrnku, které ihned vzešlo, ale nemělo v sobě život. Úrodná půda jejich srdce neměla potřebnou hloubku (Mk 4,5).

Proto se u nových věřících těžko posuzuje, nakolik jsou skutečně duchovní a opravdoví. Teprve čas ukáže, čekáme-li trpělivě. Být připraven na Kristův příchod tedy znamená mít čistý vnitřní život a žít věrně před Boží tváří – v myšlenkách, postojích i motivech, které lidé okolo nemohou vidět. Pokud nežijeme tímto způsobem a myslíme si, že jsme na Kristův příchod připraveni, klameme sami sebe.

Věrnost ve službě

(Mt 25,14-30). Ve druhém podobenství je důraz na poctivé hospodaření s hřivnami, které nám Bůh svěřil. Tyto hřivny představují materiální vlastnictví, peníze, přirozené schopnosti, životní příležitosti, duchovní dary atd.

V této oblasti nemáme všichni stejně, neboť zde vidíme, že jeden dostal 5 hřiven, jiný 2 a další 1. Všichni ale měli stejný čas, aby prokázali věrnost v tom, co jim bylo svěřeno. Komu bylo dáno více, od toho se bude více požadovat. Proto ten, který rozmnožil 2 na 4, dostal stejnou odměnu, jako ten, kdo rozmnožil 5 na 10.

Na toho ale, který hřivnu „ukryl do země“, dopadl soud (v. 18). Ten použil svěřené prostředky „pro tento svět“, a ne pro Boha.

Nikdo z nás nemůže říci, že nic nedostal, neboť každý od Boha něco dostal. Otázkou je, k čemu to používáme. Používáme-li to pro sebe, je ta zakopaná hřivna. Co užíváme výlučně pro Boží slávu, se považuje za poklad, který se nezkaží. Podle tohoto měřítko můžeme vidět bídu velké většiny věřících.

Naše motto má být „Všechno Bohu, sobě nic“. Pak budeme připraveni na Kristův příchod. Nemůžeme být Kristovými učedníky, pokud jsme všechno neopustili.

Ten, kdo nepoužívá všechn Bohem svěřený majetek a dary pro Pána a má dojem, že je na Kristův příchod připraven, klame sám sebe.

Věrnost ve službě spoluvěřícím

(Mt 25,31-46). V této pasáži se Ježíš věnuje našemu postoji vůči našim spolubratrům, kteří jsou v tísní, a to jak v duchovní, tak v tělesné oblasti.

Vidíme zde, že někteří obdrží království, protože sloužili svým spolubratrům jako Pánu. Svou službu konali vskrytu, takže jejich levá ruka nevěděla, co dělá pravá (Mt 6,3). Co víc, když je Pán chvála za to, co dobrého vykonali, už si to ani nepamatují (Mt 25,38).

Ježíš také učil, že každou službu, kterou vykonáme pro toho nejmenšího z jeho bratří, považuje za službu vykonanou pro něj samotného (Mt 25,40). To, že mluví o tom nejmenším, je důležité, protože máme tendence sloužit těm nejvýznamnějším věřícím a opomíjet chudé a opovrhované.

Až se Ježíš vrátí, ti, kdo budou zaměstnáni jídlem a pitím, kupováním a prodáváním, stavěním a sázením pro sebe, budou zajisté zanecháni (Lk 17,28;34).

Vzati budou pouze ti, kteří láskyplně sloužili spolubratrům. Na jiném místě mluvil Ježíš o jiné skupině lidí, kteří jsou jejich protikladem. Ti si pamatují všechny své dobré skutky, které vykonali ve jménu Páně. Ve chvíli, kdy stojí před soudným stolicem, připomínají Pánu, že v Jeho jménu vymítali démony, kázali, uzdravovali nemocné atd. Ačkoli všechny ty věci skutečně vykonali, Pán je odmítne, protože nenaplnili prvořadý požadavek na svatý život v skrytu před Bohem. Byli příliš zaujati velikostí svého obdarování.

Všimněte si zajímavého rozdílu.

Ti, kdo uzdravovali nemocné, jsou vypovězeni (Mt 7,22n), zatímco ti, kdo je pouze navštěvovali, obdrželi království (Mt 25,34;36). Bůh od nás nežadá, abychom uzdravovali nemocné, pokud nám k tomu nedal „hřivnu“ - dar uzdravování. Všichni ale můžeme nemocné navštěvovat a povzbuzovat je a žehnat jim ve jménu Páně. Pak zjistíme, že na Kristův příchod jsme připraveni, zatímco mnozí, kteří uzdravovali, budou odmítnuti. Při službě druhým musíme být často ochotni podstupovat nepohodlí.

Ti, kdo nestrpí, aby se jim kvůli někomu, kdo je v tísní, změnili plány, až Ježíš přijde, budou zajisté zanecháni. Máme-li sloužit druhým ve jménu Páně, musíme obětovat čas, peníze a nad to všechno i své plány a svou vůli.

Sobeckost je v těle tak zakořeněna, že i když můžeme být očištěni od hříchu touhy očí, hněvu, závisti nebo žádosti, stále ještě dost možná žijeme pro sebe. Svatost, která vidí jen sebe a která se nedokáže osvobodit od soběstřednosti, je svatost farizejská. Je pouhou napodobeninou pravé zbožnosti, přesto však dokáže oklamat mnohé.

Ježíš nás učil se modlit „Dej nám.. Odpusť nám.. Vysvobod' nás..“ (Mt 6,11nn). Posvěcení, které v nás neprobouzí zájem o druhé, kteří jsou stále ve svém hříchu a ve své tísní, je bezcenná napodobenina, která si nezaslouží nic jiného, než aby byla vyhozena do smetí.

Musíme změnit orientaci svého myšlení („obnovit mysl“ Ř 12,2), abychom dokázali lidem rozumět a mít s nimi soucit. Takové smýšlení je podle Krista a připravuje nás, abychom obdrželi přicházející království. Ten, kdo myslí jen na sebe a na potřeby svojí rodiny, jakkoli je navenek „svatý“, klame sám sebe, pokud si myslí, že je na Kristův příchod připraven.

KAPITOLA 19

EVANGELIZOVAT A ČINIT UČEDNÍKY

Upnout se na určitá prohlášení Písma a vynechávat jiná, která se vztahují k témuž tématu, je mezi křesťany běžnou chybou.

Satanův první pokus směřuje k tomu, abychom naplnili svou potřebu (tak pokoušel Ježíše na poušti; „Jsi hladov? Udělej z těch kamenů chléb“) nebo abychom jednali sami od sebe, ne z Boží vůle. Ježíš odmítal taková pokušení. Jednal, jak mu řekl Bůh (Mt 4,4). Tak to musíme dělat i my.

Když Satan zjistí, že se stavíme na Boží slovo jako Ježíš slovy „Je psáno..“, odpoví tím, že sám začne citovat Boží slovo. Při druhém pokušení přišel k Ježíši se slovy „Je psáno...“ (Mt 4,6). Kdyby Ježíš neznal Boží slovo důkladně v jeho celistvosti, byl by ho Satan svou citací Písma oklamal. Tak je tomu u mnohých věřících dnes. Ježíš ale díky hluboké znalosti Písma účinně odrazil i toto pokušení, když odpověděl „Je také psáno...“ (Mt 4,7).

Musíme vědět, co je Božím záměrem v dané věci, to je základ. Plné pravdy se dobereme, když budeme promýšlet oba výroky „Je psáno...“ a „Je také psáno...“ současně. Např.: „Je psáno“: Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření (Mr 16,15) a „Je také psáno“: Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky (Mt 28,19). Církev bude moci v této věci naplnit Boží vůli na zemi, když bude pečlivě promýšlet a pak poslušně naplňovat oba shora uvedené příkazy.

Evangelizace

Prvním krokem, který Ježíš přikázal, je jít do celého světa (Mk 16,15). To není příkaz pro jednotlivce, ale pro celé tělo Kristovo. Lidsky je nemožné, aby jednotlivec nebo místní sbor mohl jít a kázat všemu stvoření. Každý můžeme naplnit nanejvýš nepatrnou část tohoto úkolu.

Úkol, který zde máme, byť sebemenší, ale splnit musíme. Bez Skutků 1,8 je to nemožné. Každý věřící, pokud jeho svědectví o Kristu má být účinné, musí přijmout moc Ducha svatého přicházejícího na něj a zůstávajícího na něm. Pozorně si všimněte, že ne všichni jsou povoláni za evangelisty (neboť v Ef 4,11 se píše, že Kristus povolal za evangelisty „některé“), ale za své svědky povolává všechny.

Evangelista má širší oblast působnosti než svědek. Svědek má hlásat Krista v okruhu, ve kterém se denně pohybuje – mezi příbuznými, sousedy, spolupracovníky a dalšími lidmi, se kterými se setkává doma nebo na cestách. Takovými svědky můžeme být všichni, bez ohledu na to, jaké je naše pozemské povolání.

Kristus dal ale církvi evangelisty, kteří mají za úkol nejen „získávat duše“ nebo „přivádět lidi ke Kristu“ (jak se často říká), ale také *budovat* tělo Kristovo (podle Ef 4,11n). A právě v tomto bodě selhává značná část dnešní evangelizace. Většina dnešní evangelizace se totiž nezabývá budováním těla Kristova, ale záchranou jednotlivců. Ti jsou pak obvykle posláni zpět do svého mrtvého „sboru“ v některé denominaci, kde se z nich opět brzy stanou zatracenci, v lepším případě zvlažní a Pán je jednou vyplivne ze svých úst (Zj 3,16). Ať tak či onak, není, kdo by je zapojil do těla Kristova. To jenom nahrává Satanovi, neboť z takových lidí se stanou dvakrát větší zatracenci (Mt 23,15) – jednou zatraceni už jsou od počátku, a po druhé tím, že díky jistým evangelistům klamně uvěřili, že jsou spaseni, ačkoli dosud nejsou. Jediné, co takové evangelizace budují, je evangelistovo osobní impérium. A skutečným záměrem, proč se takové evangelizace obvykle pořádají, je touha po uznání.

Ježíš o evangelistech řekl, že jsou „rybáři lidí“. Avšak evangelizace, která se koná ve spolupráci s neobrácenými biskupy a pastory je jako rybářská síť plná děr. Těžko si představit, že by Ježíš nebo Petr pozval Annáše, Kaifáše, aby s ním usedli na pódiu a zahájili jeho evangelizační shromáždění. Přesto to tak dnes dělá mnoho evangelistů, a nejen to, oni ty neobrácené biskupy z pódia ještě chválí.

Ryby, které jsou uloveny do takových sítí, pak pustí do moře (mrtvých denominací), aby se opět daly chytit na jiné evangelizaci a po ní, aby se znovu dostali zpět do moře. Mnozí evangelisté, kteří vedou mezidenominační shromáždění to tak dělají stále znovu a znovu, a každý z nich počítá zvednuté ruce, vyplněné registrační kartičky apod. Takové evangelizace nepřinášejí radost andělům v nebesích, ale Satanským hordám! Vždyť jak by se andělé mohli radovat nad těmi, kdo se stanou dvojnásobnými syny pekla (Mt 23,15)?

I když jejich shromáždění, kde hlásají, že Ježíš odpouští hříchy a uzdravuje nemocné, mohou provázet znamení a zázraky, je otázkou, kolik lidí se po takových evangelizacích stane učedníky a začlení se do těla Kristova.

Apostolové (v prvním století) evangelizaci tímto způsobem nedělali. Nově obrácené vždy předali do péče místním církvím, aby je vedli k učednictví a budovali je do těla Kristova. Bohužel, ve 20. stol. dochází ke vzniku a rozmachu uzdravovacích evangelizací a z uzdravování se dělá

primární služba v křesťanství. To je dalším důkazem toho, jak daleko zašlo křesťanství od učení Božího slova.

Pět úřadů, o kterých hovoří Efeským 4,11 (apoštolové, proroci, evangelisté, pastýři a učitelé), je v 1. Korintským 12,28 vyjmenováno v pořadí podle důležitosti. Pavel píše: „*Bůh v církvi ustanovil jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele, potom zázraky, dary uzdravování*“ (tím se míní evangelisté, protože všichni evangelisté v novozákonní době měli dar uzdravování) „*a pak správy*“ (doslovně „*ti, kdo kormidlují loď, čímž se myslí pastýři či pastoři*).“

Dané pořadí ukazuje, že v Božích očích je pro budování těla Kristova služba apoštolů, proroků a učitelů důležitější než služba evangelistů. Evangelista může ve své službě zaujmout správné místo jen tehdy, když přijme postavení, které je mu určeno v poddanosti apoštolům, prorokům a učitelům. Teprve pak může jeho služba sloužit k budování těla Kristova. V tomto bodě zbloudila evangelizace 20. století od Božího slova.

Činění učedníků

Pravý cíl evangelizace (kterou nám Pán přikázal v Mk 16,15), lze plně pochopit pouze ve světle druhé části velkého poslání, tj. činit učedníky v každém národě světa (Mt 28,19). To je Boží plán pro neobrácené.

Z obrácených máme činit učedníky. Bohužel mnohý z těch, kterým se dnes říká obrácení, není často ve skutečnosti obrácený, neboť nečinil důkladné pokání. Na evangelizaci mu řekli, že má *věřit*, ale o pokání nepadlo ani slovo. Většina dnešních obrácených jsou jako nedonošená miminka narozená předčasně díky nedočkavosti porodní báby („evangelisty“) v touze po číslech do statistiky. Taková nezralá miminka umírají, nebo mají po zbytek života neustále nejrůznější potíže. Andělé v nebi se radují nad hříšníkem, který činí pokání, ne nad hříšníkem, který *pouze* věří (Lk 15,7.10).

I ten, kdo činil důkladné pokání a opravdově se obrátil, musí být následně veden k učednictví, aby ve svém životě naplnil Boží vůli.

Evangelizace, která nevede k učednictví, je nedodělek. Častou příčinou, která evangelistům brání spolupracovat s těmi, kteří „obrácené“ jejich službou vedou k učednictví, bývá touha budovat vlastní království.

Nebudeme takové zvěstovatele soudit, protože je psáno, abychom nesoudili. Oni ale jednou budou muset Pánu vysvětlit, proč obráceným neumožnili, aby se stali učedníky.

Podívejme se na to velké poslání v Mk 16,15 paralelně s Mt 28,19 a pokusme se porozumět Božímu záměru v jeho celistvosti.

První krok, vedení lidí k pokání a víře musí být završen křtem ve vodě (tak to řekl Ježíš u Mk 16,16). Evangelisté, kteří nekážou křest ve vodě ze strachu, aby neurazili neobrácené biskupy nebo někoho jiného, nekážou jako Petr o Letnicích (Sk 2,38).

U Matouše 28,19 nám Pán přikazuje, abychom činili učedníky. To znamená vést obrácené, aby se zřekli nepatřičné lásky vůči členům rodiny (rodinných pout), která by jim bránila v následování Pána (Lk 14,26), aby se zřekli hmotného majetku (Lk 14,33) a aby na sebe brali svůj kříž každý den až do konce života (Lk 14,27). To jsou tři nezákladnější požadavky učednictví.

Matouš 28,19 znovu zdůrazňuje nezbytnost křtu ve vodě. Ačkoli o křtu hovoří obě místa, zřídka dnes najdete evangelistu, který má odvalu to kázat. Lidí se bojí více než Boha. Raději chtějí být interdenominační, aby byli velcí v očích lidí, než aby kázali celou Boží pravdu a byli velcí v Božích očích.

Matouš 28,20 jde ještě dál a říká, že učedníky pak mají vyučovat všemu, co Ježíš přikázal – a nejen to, ale mají je vyučovat, aby poslechli a vykonali každý Ježíšův příkaz. Stačí se podívat do

Matouše a v kapitolách 5, 6 a 7 se člověk může seznámit s mnoha věcmi, které Ježíš přikázal – a kterými se dnes většina věřících vůbec neobtěžuje řídit a poslouchat je.

Vidíme tedy, že naplnit *oba* tyto příkazy je důležitý úkol.

Naše země dnes potřebuje lidi, kteří jsou uchváteni potřebou zvěstovat Boží záměr v plnosti a kteří sami celým srdcem uposlechli (nakolik se jim dostalo světla) všechno, co Ježíš přikázal a horlivě touží budovat tělo Kristovo.

Ježíš řekl, že jeho učedníci budou mít zvláštní znamení, díky kterému je všichni poznají – vzájemnou lásku.

Toho si buďte vědomi. Učedníky nepoznáte podle velkého počtu shromážděných nebo prosperity, ale podle vzájemné vroucí lásky. Uzdravovací evangelizační shromáždění, které přitáhne tisíce, aby slyšely poselství, musí být završeno tím, že se v dané oblasti založí místní církve, kde se učedníci vzájemně milují.

Je smutné, že i tam, kde se rok co rok konají uzdravovací evangelizace, je těžké najít byť jen jediný sbor, o kterém by se dalo říci, že jeho členové spolu nebojují, navzájem se nepomlouvají, ale milují jeden druhého. Člověk pochopí, že nově obrácení nejsou ihned schopni žít vítězně. Co však říci na to, když sváry a nezralost se projevují dokonce u starších církve?

To jasně dokazuje, že se naprosto ignoruje to nejdůležitější z velkého poslání dle Matouše 28,19n – učednictví a naprostá poslušnost Ježíšových příkazů. Příkaz z Marka 16,15 (víra a křest ve vodě) je v mnoha případech naplňován pouze z části (křest ve vodě se vypouští).

U Marka 16,15-20 je důraz na evangelizaci, kázání slova, které Pán potvrzuje znamením a zázraky. U Matouše 28,19n je důraz na učednictví – na nový život, který se projevuje naprostou poslušností všemu, co Ježíš přikázal. Velké množství křesťanů horlí pro evangelizaci, ale velmi, velmi málo pro poslušnost. A přece, jedno bez druhého nemůže zdravě fungovat. Je to jako z poloviny ochrnuté tělo. Kdo má ale oči, které to mohou vidět?

O Ježíšově evangelizační službě čteme, že ho zástupy následovaly, protože je uzdravoval. Vždy toho využil a ihned se k nim obrátil a vysvětloval jim, co obnáší učednictví (Lk 14,25n). Kéž by to dnešní evangelisté dělali také tak, buď sami, nebo ve spolupráci s apoštoly, proroky, učiteli a pastýři, kteří mohou pokračovat v díle, které oni započali.

Když Ježíš zástupům kázal o učednictví, začaly zástupy řídnout, až jich posléze zbylo jen jedenáct (srov. J 6,2 a 70). Zástupům bylo slovo příliš tvrdé a opustily ho (J 6,60;66). S těmi jedenácti, kteří s Ním zůstali, Bůh uskutečnil svůj záměr ve světě a pokračoval v práci, kterou Ježíš započal.

Dnes, jako Jeho tělo na zemi, v této službě máme pokračovat. Když evangelista přitáhne zástupy, máme pak z obrácených činit učedníky a vést je k poslušnosti Bohu. Tak, a jedině tak, se buduje tělo Kristovo.

KAPITOLA 20

POVOLÁNÍ, KTERÉ CÍRKEV ODLIŠUJE

Jak odlišné povolání máme jako církve na místě, kde nás Bůh v naší zemi postavil?

Existuje nejméně *sedm oblastí*, ve kterých se máme odlišovat od současné normy křesťanství, máme-li Božímu slovu zůstat nekompromisně věrní.

1. Ne velikost, ale svatost

V knize Zjevení je Babylon (falešná církev) jedenáctkrát nazván „veliký Babylon“ nebo „veliké město“. Jeruzalém (nevěsta Kristova) je ale nazván „město svaté“ (viz Zj 11,2-22,19).

Pokud jako „církev“ usilujeme o to, aby nás tento svět uznával jako veliké, připodobňujeme se Babylonu. Ježíš řekl, že to, co je vzácné u lidí, je u Boha ohavnost (Lk 16,15). Proto stále musíme zkoumat, zda to, co jako církev konáme (hudbu nebo kázání), neděláme proto, abychom dělali dojem na lidi. Počet vždycky udělá dojem na oko člověka. Pokud rádi ukazujeme, jak náš sbor roste, je to jeden z jasných identifikačních znaků Babylonu. To neznamena, že by Bůh nechtěl, aby církev početně rostla. To zajisté chce, pokud vidí, že jsme takovým ovčincem, který může doporučit dalším ze svých oveček (které věří celým srdcem). Růst počtu členů ale v žádném případě není spolehlivým ukazatelem Božího požehnání, protože početně rostou i sekty, které mají falešné učení i pohanská náboženství. A statistiky jejich růstu bývají často o dost působivější než statistiky růstu křesťanských skupinek.

Pravá církev (Jeruzalém) se vyznačuje svatostí. Její růst se tedy měří růstem svatosti, jejíž nedílnou součástí je vzájemná láska. Ježíš řekl, že cesta k životu je úzká, a málokdo ji nalézá. Ti, kdo učí, že úzká cesta je skutečně tak úzká, jak říkal Ježíš, zjistí, že se k jejich církvi připojí málokdo (Mt 7,13n). Pokud těsnou bránu rozšíříme, vyššího počtu členů dosáhneme snadno. Právě v této věci současné křesťanství bloudí. V kázání na hoře (Mt 5-7) mluvil Ježíš o těsné bráně a úzké cestě. To, co v těchto kapitolách čteme, představuje, jak těsná je ta brána a jak úzká je ta cesta.

1. Korintským 3,13 odhaluje, že v poslední den Pán nebude posuzovat množství odvedené práce, ale její kvalitu. Služba v požadované kvalitě může vzejít pouze od toho, kdo neustále sám sebe soudí a kdo žije v blízkosti šířícího ohně a věčného žáru (Iz 33,14).

V tomto je třeba, aby se církev odlišovala od všech okolních denominací. Jakmile tato odlišnost zmizí, staneme se jen další mrtvou denominací.

2. Život na prvním místě - ne vnější, ale vnitřní

Ve Staré smlouvě se kladl důraz vždy na vnější život. Bylo to „pro tvrdost lidského srdce“ (Mt 19,8). Zákon zdůrazňoval vnější čistotu. Naproti tomu Nová smlouva na prvním místě požaduje, abychom vyčistili pohár „zevnitř“ (Mt 23,25n). Ježíš ve verši 26 říká, že když se očistí zevnitř, bude čistý i zvenku, takže čistit zvenčí již nepotřebuje. Jasně to vidíme u Mt 5,21-30. Pokud někdo očistí své srdce od hněvu, nehrozí už nebezpečí, že by mohl někoho zabít. Podobně, pokud někdo očistí své srdce od nečistých myšlenek, nemusíme se již obávat, že by opět spáchal cizoložství. Vyčistíte pohár zevnitř a bude čistý i zvenku.

Pokud církev klade důraz na to, aby lidé dali do pořádku vnější život, jako vyvarovat se určitých filmů, kouření, pití, hazardu nebo nošení ornamentů, jedná podle Starého zákona. Vnějšího zla (např. svěskosti) se nezbavíme, když se soustředíme primárně na něj, ale tak, že se zaměříme na to zlo (svěskost) v mysli, neboť tam je zdroj toho všeho, co se projevuje navenek.

K vnitřnímu očištění nedospějeme, pokud nesoudíme sami sebe. Církev nelze budovat, jestliže neustále nekážeme vnitřní očišťování. Bible říká, abychom se denně napomínali [povzbuzovali a potěšovali], aby se někdo oklamán hříchem nezatvrdil (Žd 3,13; 10,25). Většina křesťanských „církví“ nemá zájem takto kázat, snad jen při určitých příležitostech. Rozhodně, ne denně! Tím plodí farizeje, kteří čistí poháry pouze zvenčí. V tom se musí Kristova nevěsta odlišovat.

3. Ne aktivita, ale poslušnost

V denominačním křesťanství se stále klade důraz na nejrůznější „aktivity“ – pouliční kázání, návštěvy dům od domu, misijní práci, atd. To všechno je dobré. Špatné je, že aktivity nahradily

poslušnost. Mysl většiny věřících se soustředí na tyto aktivity, místo aby naprosto poslouchali Boží slovo.

Ježíš řekl, abychom všechny křesťany učili poslouchat vše, čemu učil (Mt 28,20). Lépe je Boha poslouchat, než Mu přinášet oběti (1S 15,22). Zaměřit se na to, abychom procházeli nejrůznějším nepohodlím a strádáním, abychom Bohu dokázali, jak Ho milujeme, je pohanský způsob. To je převažující koncept pohanské kultury v Indii a naneštěstí proniknul i do křesťanství. Za zbožnost se pak považuje, když někdo opustí zaměstnání a jde do křesťanské služby někam, kde zažívá nejrůznější těžkosti. To vše může obnášet mnoho osobních obětí, ale nikdy to nenahradí poslušnost Božího slova.

Lásku k Ježíši neprokazujeme, když přinášíme oběti, ale tím, že budeme zachovávat jeho přikázání, jak sám řekl v Evangeliiu podle Jana 14,15. Poslouchat vše, čemu učil v Mt 5-7, je mnohem větším důkazem lásky k Ježíši, než kdybychom dávali 50% svého platu nebo se vzdali svého zaměstnání a šli na misii.

Názorným příkladem denominačního křesťanství je Marta se svým pracovním nasazením (Lk 10,39-42). Byla upřímná, obětavá, nesobecká a horlivá ve své službě pro Pána v kuchyni a Pán ji přesto napomenul. Byla rozzlobená a kritická vůči sestře Marii, která se podle ní pro Pána nijak neobětovala. Marie seděla tiše u Pánových nohou a očekávala Jeho slovo, aby věděla, co má dělat.

Takový má být i náš postoj – ne netrpělivě honem něco dělat, ale naslouchat, co nám Pán chce říci a pak Jeho slovo uposlechnout. Nedělat to, co nám napovídá náš rozum, ale činit Boží vůli.

4. Ne evangelizaci bez činění učedníků

Někteří věřící jako by se domnívali, že v Božím slově je pouze jediný příkaz: jít do celého světa a kázat evangelium všemu stvoření (Mt 16,15). Tento příkaz musí uposlechnout celé tělo Kristovo po celém světě, zvláště ti, které dal tělu Kristus za evangelisty (Ef 4,1). Evangelizační práce však zůstane nedokončena, pokud tento příkaz nebude v rovnováze s příkazem: jít a ze všech národů činit učedníky (Mt 28,19).

Díky Bohu za ty, kdo vyšli do celého světa na vlastní náklady a kázali evangelium těm, kteří jméno Ježíš nikdy neslyšeli. Je však smutnou skutečností, že evangelizace dvacátého století téměř naprosto ignoruje trojici příkazů z Matouše 28,19n - činit učedníky, ponořovat je do vody ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého a učít je, aby zachovávali všechno, co Ježíš přikázal.

Zatímco mnozí věřící zdůrazňují evangelizaci a opomíjejí činit učedníky, na nás je, abychom obnovili ztracený důraz - činit učedníky - a dokončili nedokončené dílo.

Pod pojmem ‚nedokončené dílo v různých oblastech světa‘ mají mnozí na mysli, že ty oblasti teprve mají být evangeliem zasaženy. Takové břemeno dává Bůh těm, kdo mají povolání evangelizovat. Dalším ale Bůh dává stejně důležitý – avšak náročnější úkol – činit z nově obrácených učedníky.

Dalo by se to přirovnat k truhlářské dílně, kde většina truhlářů vyrábí nohy, ale téměř nikdo nedělá desky, aby mohl vzniknout stůl. Mají obrovské množství rozdělané práce, a přesto stále vyrábějí jen další polotovary. Můžeme si být jisti, že Ježíš ve své truhlářské dílně v Nazaretu každý stůl dokončil, než začal vyrábět další. Vždy dbal na to, aby dílo, které započal, dokončil (a to i na kříži, když zvolal „je dokonáno“) a On je tentýž i dnes. Jako Jeho spolupracovníci musíme dbát na to, abychom dílo dokončili. Všichni obrácení se musejí stát učedníky.

5. Dávání - ne starozákonní, ale novozákonní

Většina věřících si není vědoma rozdílu mezi Starou a Novou smlouvou. Toho využívají kazatelé a ukládají jim dávat starozákonní desátky.

Když Ježíš mluvil k farizeům, na které se Stará smlouva vztahovala, řekl jim, aby dali desátek, neboť jim to tak Mojžíš uložil (Mt 23,23). Když však mluvil ke svým učedníkům a uváděl je do Nové smlouvy, nikdy se ani slovem nezmínil, jaké *procento* mají dát, ale jaký mají mít motiv (Mt 6,1-4). Nová smlouva ohledně dávání klade důraz na *motiv (kvalitu)*, ne na *množství* (viz také 2K 9,7). Nyní zbývá jediná otázka - chceme být farizeji nebo Ježíšovými učedníky?

Křesťanské magazíny jsou dnes plné článků, které napomínají věřící, aby dávali desátky a podporovali nejrůznější služby a kazatele. Téměř všechny křesťanské časopisy jsou poskvřeny tímto Babylonským duchem obchodu – žebráním o peníze na nejrůznější projekty v Kristově jménu.

Apoštolové nikdy nežebrali o peníze na svou vlastní službu. Nedělal to ani Ježíš. To, co ale dnes vidíme je v příkrém rozporu s tím, jaký příklad nám dal Ježíš a apoštolové. Věřící si to většinou neuvědomují a slepě takové žebrání podporují, čímž sami sebe znečišťují.

Nová smlouva mluví o tom, že Pánu máme dávat svá těla spíše než své peníze (Ř12,1). V církvi musíme neustále zdůrazňovat, že budeme-li hledat nejprve Jeho království, péči o naše finanční potřeby převezme Pán (Mt 6,33).

6. Ne lidskými silami, ale Boží mocí

Dnešní křesťanství je klamáno silou lidské duše, která napodobuje moc Ducha svatého. Značná část dnešního charismatického hnutí je zaplavena silou duše, která se vydává za moc Ducha svatého. Máme-li se v této době před tímto klamem uchránit, neobejdeme se bez rozeznání, co je z duše a co z Ducha. Právě v tom dnes církev potřebuje mocné světlo Božího slova.

Bůh působí skrze lidskou slabost. Vyvolil to, co je u lidí bláznivé, aby zahanbil moudré (1K 1,27). Boží věci jsou skryty moudrým a inteligentním a jsou zjeveny nemluvnatům (Mt 11,25). Kde teologové kázou nadnesenými slovy lidské chytrosti, tam se formuje Babylon – i kdyby se drželi evangelikální doktríny. Babylonské křesťanství odvrhlo Boží způsob používat pro Boží dílo lidi, kteří jsou v očích světa blázny.

Vyvyšování lidského intelektu je tou nejjistější cestou, jak budovat Babylon. V tomto nebezpečí bude církev stále, pokud intelektuálové, kteří nepochopili, že je nezbytné vydat svou duši na smrt, spoléhají v Božím díle na svou chytrost. Pokud někdo v církvi spoléhá na svou chytrost, je Bohu překážkou. Bůh nekoná své dílo skrze vzdělané, pyšné lidi, ale skrze bohobojné.

Být starším musí být podloženo jedinečným ryzím osobním životem, jaký je vzorem pro ostatní, ničím jiným. Boží moc se zjevuje jedinečným skrze Ducha svatého a slovo o kříži (viz 1K 1,18 a 2,4) – nikdy skrze dominantní osobnosti.

Když církev plně nezdurazňuje moc Božího Ducha a cestu kříže, otevírá dokořán dveře tomu, aby se mohla projevat síla lidské duše. Místo zjevení Ducha a jeho moci uplatňují lidskou chytrost a schopnosti a budují tak Babylon, i kdyby kázali svatost.

7. Ne shromažďování, ale budování těla Kristova

V době Staré smlouvy se Boží lid, židovský národ, nemohl stát jedním tělem. To je možné až od chvíle, kdy Ježíš vystoupil do nebe a seslal Ducha svatého, aby se místem Jeho přebývání stal člověk. Dva nyní mohou být jedno. Ve Staré smlouvě byl Izrael shromážděním. I když národ rostl početně, kvalitativně zůstával stále jen shromážděním. V Nové smlouvě má být církev tělem, ne shromážděním.

Dva se nemohou stát jedno, nezemřou-li sobě. Mohou utvořit nanejvýš shromáždění věřících jedinců. V těle Kristově nejde o *velikost*, ale o *jednotu*. Podle tohoto měřítka je těžké najít „církve“, která je něčím víc, než pouhým shromážděním. Všude nacházíme jen shromáždění, která rostou počtem, ne však v jednotě. Hádky, žárlivost a soupeření nejdete i mezi jejich vůdci.

Bůh touží, aby Kristovo tělo jednalo po celém světě. To nemůže naplnit Babylonské křesťanství. Boží dílo však pokračuje skrze ostatek, který si uvědomuje, že Ježíšovi učedníci se poznají nikoli podle velkého počtu členů, ale podle horlivé lásky, kterou milují jeden druhého.

V těle Kristově má hodnotu každý, bez ohledu na míru obdarování. Hodnotu neurčuje výkon, ale původ; fakt, že je součástí těla. Je psáno, že Bůh dává větší čest údům, jež jsou obdarovány méně, aby v těle byla jednota (1K 12,24n). V Boží církvi máme následovat Boží příklad a dávat čest i těm, kteří žádné dary nemají, pokud jsou bohabojní a pokorní. V Babylonu se vzdává čest obdarovanému kazateli, obdarovanému zpěvákovi a obrácenému astronautovi. V církvi (v domě Božím) ctíme ale ty, kdo mají Boží bázeň (viz Ž 15,1.4).

Mezi Babylonelem a Jeruzalémem je zásadní rozdíl.

Bůh nás dnes volá, abychom vyšli z Babylonu a budovali Jeruzalém (Zj 18,4).

KAPITOLA 21

LÁMÁNÍ CHLEBA JE SMLOUVA

Když Ježíš ustavil „lámání chleba“, použil slovo, které předtím nikdy nevyslovil – „*smlouva*“. Bez plného a náležitého pochopení toho, co to slovo znamená, nemůžeme mít smysluplnou účast na stole Páně.

Smluvní vztah s Bohem

První zmínku o „smlouvě“ nacházíme v Gn 6,18, kde Bůh zaslíbuj, že ustaví smlouvu s Noemem. Bůh odsoudil celý svět pro lidský hřích a s Noemem uzavírá smlouvu, že na svět již nikdy více neuvede soud potopy, jaký právě vykonal. Za znamení této smlouvy, kterou Bůh uzavřel, určil duhu. Bůh řekl, „svou duhu položil jsem na oblak“ (Gn 9,13). Slovo, které Bůh použil pro „duhu“ je stejné slovo, které se jinde v Bibli užívá jako označení pro zbraň - luk. Oblouk luku je vždy nasměrován k cíli, který má být zasažen vystřeleným šípem. Symbolika duhy spočívá v tom, že její oblouk směřuje vzhůru (nikoli dolů) a tím ukazuje, že Bůh, který přebývá v nebesích se měl sám stát cílem pro šíp z tohoto luku a vzít tak na sebe odsouzení za hřích člověka. Duha měla symbolizovat, že terčem již nebude člověk, ale Bůh sám. Tehdy se zavázal, že svět již potopou soudit nebude. Žalm 69,2n říká, že Ježíše na kříži zachvátila potopa Božího soudu. V tom znamení duhy došlo svého naplnění.

Dalším člověkem, o kterém Písmo říká, že s ním Bůh uzavřel smlouvu, je Abram. První zmínka je v Genesis 15,18. Povšimněme si, jak Bůh vstoupil ve smlouvu s Abramem. Abramovi bylo řečeno, aby přinesl tři zvířata a dva ptáky, zabil je a rozprostřel po zemi (15,9n). Zvířata měla být rozpůlena a poloviny položeny proti sobě. V noci Hospodin sestoupil a jako dýmající pec a hořící oheň prošel mezi rozpůlenými těly zabitých zvířat. Tímto způsobem uzavřel Bůh smlouvu s Abramem. Symbolika je opět zřejmá – Bůh položí svůj život (jako ta zabitá zvířata) za Abrama. Jako u znamení smlouvy s Noemem, byla i zde smlouva ustavena skrze smrt – smrt, do které se Bůh zapojil osobně.

Tento způsob uzavírání smluv (jak vidíme u Jr 34,18n) se stal později v Izraeli běžnou praxí. Kdykoli spolu dva lidé uzavírali nějakou zvláště důležitou smlouvu, zabili tele, rozpůlili a prošli mezi jeho polovinami. Tím obě strany symbolicky potvrdili, že jsou připraveni položit život, jen aby věrně smlouvě dostáli. Bylo nanejvýš hrubou urážkou, uzavřít smlouvu s touto symbolikou a nedodržet ji. Proto Bůh oznamuje lidu Judy prostřednictvím proroka Jeremjáše, že bude tvrdě soudit každého, kdo takto uzavře smlouvu a nedodrží ji.

V Genesis 17 nacházíme „znovupotvrzení“ smlouvy s Abrahamem. Bůh opět dává znamení smlouvy – tentokrát obřízku. Obřízka je odříznutí těla a symbolizuje (dle Fp 3,3 a Ko 2,11) jeho smrt. Vidíme, že symbol smlouvy i zde ukazuje na smrt. V tomto případě to byl Abraham a jeho sémě, kdo zpečetil svou ochotu dodržet tuto smlouvu věrně až „do“ smrti (*i za cenu vlastní smrti*). Vnější obřízka symbolizovala Boží touhu obřezat srdce Izraelitů, aby jej milovali celým srdcem (viz Dt 30,6 a Ř 2,28n). To nás učí, že milovat Boha celým srdcem není možné bez smrti těla.

Další místo v Písmu, kde se hovoří o smlouvě, nacházíme v Exodu 24,4-7, kde Bůh uzavřel smlouvu s Izraelem skrze Mojžíše – známe ji jako „Starou smlouvu“ nebo „Starý zákon“. Mojžíš zapsal Boží slova do knihy (Knihy smlouvy), zabil mladé býky v oběť Bohu, jejich krví pokropil lid a řekl: „Toto je krev smlouvy, kterou s vámi Bůh uzavřel“ (Ex 24,8; Ž 9,20). Tato Smlouva byla zpečetěna krví zabitých zvířat.

To je první místo v Písmu, kde se objevuje označení „krev smlouvy“. Je to stejný výraz, jaký použil Ježíš, když dával kolovat pohár svým učedníkům při Poslední večeři (Mt 26,28). Ve Staré smlouvě byli tou krví lidé pouze pokropeni; v Nové smlouvě nás Ježíš ale vyzývá, abychom z toho poháru pili. To ukazuje, že ve Staré smlouvě mohl zákon očistit pouze vnější život člověka, zatímco v Nové smlouvě jde o očištění našeho nitra.

I nyní vstupuje smlouva v platnost skrze krev. Židům 9,13-22 vysvětluje rozdíl mezi krví býků a krví Krista. Je psáno, že „smlouva (*závěť*) nabývá platnosti jen tehdy, pokud její zůstavitel zemře ... platnosti však nenabývá, dokud žije ten, kdo ji ustavil“ (v. 16n). Proto symbol každé smlouvy, kterou Bůh kdy s člověkem učinil, představuje smrt.

Ježíš mohl uvést v platnost Novou smlouvu s námi jediným způsobem - skrze svou smrt; a jediným způsobem, jak do Jeho smlouvy a jejího požehnání můžeme vstoupit, je skrze smrt sobě. To se naplňuje při přijímání chleba a vína.

V Židům 13,20 čteme, že Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých pro krev věčné smlouvy. Co to znamená? Ježíš prolil svou krev a zemřel na golgotském kříži v důsledku toho, že odpíral hříchu až do smrti (Žd 12,4). Ježíš byl rozhodnut (*a pevně odhodlán*) poslouchat Otce a nikdy nezhrěšit. Žil s postojem: „Otče, raději podstoupím smrt, než abych Tě neposlechl v jediné sebemenší věci“ (viz Fp 2,8 – „poslušný až k smrti“). To byla smlouva, kterou Ježíš uzavřel se svým Otcem.

Ježíš nás zve ke svému stolu, abychom pili z tohoto kalicha, který je krví Jeho Nové smlouvy. Jsme ochotní? Můžeme pít z toho kalicha, ze kterého pil On? Toužíme jako apoštol Pavel mít „úcast na Jeho utrpení, a vzít na sebe způsob Jeho smrti, abychom (i my) mohli získat podíl na Jeho vzkříšení z mrtvých“ (Fp 3,10n)?

Mnoho věřících přichází ke stolu Páně lehkomyšlně, lehkovážně, aniž by chápali, co z toho pro ně plyne, a co je vlastně obsahem té Nové smlouvy. Hoden účasti na stolu Páně je pouze ten, kdo je rozhodnut (*a pevně odhodlán*) vzepřít se hříchu (v sobě), i kdyby měl prolít krev.

Vyjádření „toto je smlouva“ lze přirovnat k podpisu důležité smlouvy před notářem. Nikdo by u notáře nepodepsal smlouvu, aniž by ji řádně prostudoval a porozuměl všem jejím podmínkám a ustanovením. Jak lehkovážně ale věřící berou účast na chlebu a vínu při stolu Páně! Není divu, že podobně jako v Korintu je i dnes mezi věřícími mnoho slabých (tělesně i duchovně) a nemocných (tělesně i duchovně) a mnozí předčasně umírají (1K 11,30) – neboť ke stolu Páně přistupují nehodně.

Leviticus 26,14-20 obsahuje Boží varování Izraelitům, že pokud poruší Jeho smlouvu, kterou s nimi uzavřel, stihnou je nemoci a choroby i porážky, nebude úroda a nebudou mít zisk.

Porušit smlouvu je vážná věc. „Nemluv ukvapeně, když jsi v Boží přítomnosti. Když se zavážeš Bohu slibem, splň jej bez meškání. Lépe je, když neslibuješ, než když slíbíš a neplníš“ (Kz 5,1-4).

Každý, kdo je opakovaně stíhán nemocemi a slabostmi, by měl důkladně přemýšlet, zda někde lehkovážně neporušil smlouvu s Bohem. Pokud ano, Jakub nám radí hříchy vyznat, abychom byli uzdraveni (Jk 5,16).

Chléb, který lámeme, představuje tělo Kristovo. Především představuje Ježíšovo fyzické tělo, které přijal, když přišel na svět. V tomto těle nikdy nečinil svou vůli, ale vůli svého Otce (viz Žd 10,5-7). Tak bylo Jeho tělo lámáno a vydáváno v oběť po celý Jeho pozemský život. Jeho tělo bylo jako tenký křehký chléb – dalo se zlomit i pouhým dotekem. Tak byl odevzdán vůli svého Otce ve všech věcech. Když lámeme chléb a máme na něm účast, vyznáváme s největší vážností, že i my toužíme jít stejnou cestou odevzdání se a zlomení těla. Je tedy velice závažné, když toto Bohu sdělujeme účastí na stole Páně, a pak žijeme, jako bychom smlouvu s Bohem neučinili. Dokonalí nejsme, Bůh ale očekává i od toho, kdo uvěřil teprve nedávno, že bude ochoten jít cestou smrti svého já, že už nebude žít pro sebe, ale jen pro Boha (2K 5,15). V opačném případě jíme a pijeme nehodně a správně nerozpoznáváme, že jde o tělo Páně.

Smluvní vztah s bratry

Chléb, který lámeme, nepředstavuje jen fyzické tělo Kristovo, ale také církvev (1K 10,16,17), neboť je jeden chléb a my, ačkoli mnozí, jsme jedno tělo. Ti „kdo jedí z obětí, sdílejí společenství oltáře“ (1K 10,18). Když jíme ze stolu Páně, smrtí sobě získáváme účast v jeho smrti na kříži (obětním oltáři) – ve společenství s Bohem, ale také ve společenství s druhými v těle Kristově.

„Máme pokládat život za své bratry“ (1J 3,16). To je další aspekt našeho svědectví u stolu Páně. Do smlouvy nevstupujeme pouze s Pánem, ale také se svými bratry. I do této smlouvy vstupujeme smrtí sobě.

Když se v Izraeli uzavírala smlouva, prošli to, kdo ji uzavírali mezi dvěma polovinami zabitého („zlomeného“) telete. Skrze „lámání chleba“ i my dnes vstupujeme do smlouvy jeden s druhým. A je to stejně závažné, jako to, o čem jsme hovořili výše – smlouva s Bohem.

V 1. Samuelově 18,1-8 čteme, jak Jonatan uzavřel smlouvu s Davidem. Je to úžasná ilustrace, jak má vypadat smluvní vztah v těle Kristově. Je tu napsáno, že Jonatan přilnul k Davidovi celou duší. Slovo „přilnout“ používá i Nehemiáš, když mluví o dokončení stavby hradeb, když říká, že v nich nezbyla žádná nezaplňená spára. Stejně přilnulo Jonatanovo srdce k Davidovi, takže mezi jejich srdci nebyla žádná spára, kudy by se mezi ně mohl dostat nepřítel. Je také zapsáno že Jonatan miloval Davida jako sám sebe. To je i naše povolání v těle Kristově – být spojeni v jedno, aby mezi námi nebyla spára nedorozumění, závidi, podezřívání atd., kudy by mohl proniknout nepřítel a vnést rozdělení.

Jonatan měl důvod na Davida žárlit nejvíce ze všech lidí, neboť David se měl stát příštím králem Izraele po Saulovi místo něho. Přesto přemohl závist a miloval Davida jako sám sebe. Jak tím zahanbuje novozákonní věřící!

Jonatan pak učinil smlouvu s Davidem a jako symbol smlouvy sňal svou královskou róbu a vložil ji na Davida. Tím vyjádřil touhu zemřít jako příští král Izraele sám sobě a učinit králem Davida. V těle Kristově máme „mít jeden druhého za přednějšího sebe“ (Ř 12,10). Abychom mohli upřímně a opravdově toužit po tom, aby naši bratři byli větší než my, výše než my a dostalo se jim větší pozornosti než nám, musíme zemřít sobě. Pak vezmeme svůj plášť, abychom zakryli nahotu bratra a ochránili ho, kdykoli je třeba. Tak můžeme bratra v očích druhých učinit slavným. Právě to znamená vstoupit do smluvního vztahu s bratry v těle Kristově.

Je nemožné vstoupit do takové smlouvy, aniž by člověk neustále umíral sobě. Veškeré problémy, které trřbí téměř každý sbor, vznikají z toho, že věřící jeden s druhým nevstupují do smluvního vztahu. Každý hledá jen svých věcí a výsledkem je, že vítězí Satan. Takové sbory ale očividně

nejsou tou církví, kterou Ježíš buduje, neboť Ježíš prohlásil, že církev, kterou buduje On, brány pekelné nepřemohou (Mt 16,18).

Ježíš buduje svou církev i dnes. Máme-li být součástí Jeho církve a máme-li se podílet na jejím budování, musíme přijmout do srdce smluvní vztahy a celým srdcem se učit, co znamená hledat učinit bratra slavným.

Dále čteme, že Jonatan vzal svou zbroj - meč, luk a pás a daroval ji Davidovi. Když vstoupíme do takového smluvního vztahu s bratry, složíme zbraně, abychom je nezranili. To je pravý smysl toho, co Jonatan učinil.

Zbraň, kterou se mezi křesťany udělalo nejvíce škod, je jazyk. Jsme ochotní odložit tuto zbraň ve smluvním vztahu se svými bratry, abychom je již nikdy neosočovali nebo nepomlouvali?

Když složíme zbraně, můžeme bratrovi důvěřovat, takže se odvážíme být vůči němu bezbranní, neboť víme, že nás nezraní. Bratrský vztah se buduje důvěrou a spoléháním se na druhého.

V 1. Samuelově 18,20 vidíme Jonatanovu pevnou oddanost vůči Davidovi i za cenu toho, že stál proti vlastnímu otci. Jonatan stál při svém bratru Davidovi i v přítomnosti tělesných příbuzných. On je vpravdě příkladem hodným následování pro každého z nás. Svě bratry máme milovat více, než kohokoli z pokrevních příbuzných, kteří v Krista nevěří.

U Ámose 1,9n vidíme, jak vážně Bůh bere porušení bratrské smlouvy. Týr uzavřel smlouvu s Izraelem ve dnech panování krále Chirama. V okamžiku nouze, ale zradili Izrael a vydali je jejich nepřítelům a tak porušili smlouvu, kterou uzavřeli. Bůh Ámosovi oznámil, že za to Týr přísně potrestá.

Ve 2. Samuelově 21,1n vidíme další příklad. Po tři roky byl v Izraeli hlad. Když David hledal Boží tvář, aby zjistil, co je příčinou, Pán mu řekl, že je to z toho důvodu, že Izrael porušil smlouvu uzavřenou s Gibeonci ještě za dnů Jozue. Král Saul pobíjel Gibeonce bez ohledu na kdysi danou přísahu (uzavřenou smlouvu). Po mnoha a mnoha letech, dlouho po Saulově smrti trest dostihl Izrael. Bůh se svým soudem může prodlévat, ale když nevidí pokání, jeho soudy jistě přijdou. Můžeme se ptát, proč Bůh tolik prodléval, než poslal onen hlad. Bezpochyby dal Izraeli čas k pokání. Když ale pokání nečinili, přišel soud.

Pavel řekl Korintřanům, že kdyby soudili sami sebe, nebyli by souzeni Pánem. Protože ale sami sebe nesoudili, bylo mezi nimi mnoho slabých a nemocných a mnozí předčasně umírali (1K 11,30n). Všichni věřící, kteří jsou neustále slabí a nemocní by měli hledat Boha a ptát se, zda za tím není porušení bratrské smlouvy – tím, že se účastní stolu Páně a následně zrazují bratry nebo sestry za jejich zády, když je tupí nebo pomlouvají. Největší zločin Jidáše Iškariotského byl v tom, že se zúčastnil smluvní večeře s Ježíšem a pak šel a zradil Ho. Stalo se, co prorokoval žalmista: „Dokonce můj přítel, jemuž jsem důvěřoval, ten, který se mnou jídal chléb, pozvedl patu proti mně“ (Ž 41,10).

Kéž nám Pán dá, abychom se rozsuzovali a napříště chápali, co to znamená mít účast na stolu Páně. Celým srdcem číňme pokání z hříchu porušení smlouvy s Pánem, s bratry a sestrami a buďme bedliví hlasu Ducha, který je při nás.

KAPITOLA 22

CÍRKEV A SOUŽENÍ

V Efeským 3,10 čteme, že v Nové smlouvě Bůh touží zjevit svou moudrost nebeským vládám a mocnostem skrze církve. Z Efeským 6,12 víme, že tyto vlády a autority v nebeských oblastech

jsou Satan a jeho zástupy, kteří obývají druhé nebe (kam byli svrženi z třetího nebe, kde přebývá Bůh – 2K 12,2).

Víme, že máme být Kristovými svědky všem lidem. Zde se ale říká, že máme vydávat svědectví i duchům zla. Jaké svědectví? Je to svědectví o Boží moudrosti (Ef 3,10). Je to radostné vyznání našeho ducha, že Bůh všechno zaopatřil v našem životě podle Své dokonalé moudrosti. Je to svědectví života, který má účast na moudrosti sestupující shůry.

V knize Jóbově čteme o svědectví, kterým byl Jób Satanu svým životem. Poté, co Satan prošel svět křížem krážem přišel do Boží přítomnosti a Bůh se ho zeptal, zda si všiml, jak spravedlivě žije Jób (Jb 1,8). Satan odvětil, že Jób se Boha bojí, neboť má trojí Boží ochranu. Satan věděl, že Jób má jednu hradbu okolo sebe, druhou okolo své rodiny a třetí okolo svého vlastnictví (v. 10). Mnoho věřících neví o této trojí hradbě, kterou Bůh položil okolo Ježíšových učedníků. Ti, kdo splnili trojí podmínku učednictví, o které mluví Lk 14,26-33, zjistí, že Bůh ohrazuje každou oblast, kterou Mu člověk vydá - majetek, své blízké i vlastní život.

Potom však čteme, že Bůh odňal ochranu jednu po druhé, a Satan směl napadnout jeho majetek, jeho blízké a nakonec i jeho samotného. Bylo to právě v tomto pořadí, aby Bůh mohl Satanu ukázat, jaký má Jób charakter.

Vidíme, že Satan se nemůže dotýkat Ježíšových učedníků ani čehokoli, co jim patří, aniž by k tomu nejprve nemusel dostat od Boha souhlas. Je velmi důležité, abychom si touto věcí byli jisti. Budeme to potřebovat ve dnech, které přicházejí. Pravou církev Ježíše Krista Bůh povolá, aby v nadcházejících dnech trpěla, jako církev v prvních dobách. Než to nastane, musíme dojít ujištění, že Ježíšovi učedníci - věřící celým srdcem - mají trojí ochranu a že nás Satan nemůže napadnout, dokud Bůh svou ochranu neodejme.

U Jóba se můžeme také naučit, že naši blízcí a nábožensky smýšlející křesťané nás budou kritizovat a odsuzovat. V Jóbově životě, to byli jeho manželka a tři náboženští vůdci (Elifaz, Bildad a Sofar). Necháпали ho a kritizovali jej. Bůh dopustil i to. Když Bůh otevře hradby, dovolí, že nepřitelem nám bude naše vlastní rodina a náboženští lidé nám nebudou rozumět a budou nás kritizovat.

Jób padl k zemi, klaněl se a pravil: "Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno" (Jb 1,21). Byl pravým učedníkem, protože se nepovažoval za vlastníka toho, co mu patřilo. Věděl, že všechno, co má, patří Pánu a že Bůh má právo dát i vzít. Ti, kdo nejsou Ježíšovými učedníky, mají za požehnání pouze to, když od Boha něco dostanou. Učedníci však chápou, že rovnocenným požehnáním (a snad ještě větším) je i to, když jim Bůh něco vezme. Podle toho, jak přijímáme dary a ztráty můžeme poznat, zda jsme učedníci nebo ne.

Škoda, že Jób nemohl vytrvat v tomto směrlém vyznání až do konce. Pod neustálým tlakem zkoušky po chvíli ochabl a začal si Bohu stěžovat. Od 3. až po 31. kapitolu se nám naskýtá smutný pohled na to, jak kolísá – Jób někdy stoupá k výšinám svého vyznání víry a jindy klesá do hlubin zoufalství, reptání a sebeospravedlňování. To je zkušenost lidí Staré smlouvy.

V Nové smlouvě ale pro nás Bůh zamýšlí něco lepšího – jak o tom čteme v Žd 11,40. A popis toho nacházíme v následující pasáži Žd 12,1-13, z níž vyplývá, že máme následovat Ježíše, který vytrval vítězně až do samého konce.

Nezásledujeme Jóba, ale Ježíše a můžeme vytrvat v jakékoli zkoušce až do konce a zvítězit skrze moc Boží milosti a být Satanu na svědectví. Jóba kritizovat nebudeme. V době, kdy žil (pravděpodobně ještě před Abrahamem), nebyla ještě zjevena milost, Duch svatý ještě nebyl vylit, Nová smlouva ještě nebyla ustavena, atd. Když uvážíme, v jaké době žil, v jakých omezeních

oproti nám (nebyla ještě Bible), počínal si nanejvýš skvěle – tak skvěle, že ho Bůh chválí třikrát (Jb 1,8; 2,3; 42,7).

Následovat máme Ježíše, původce a završitele naší víry.

Ježíš dokončil „univerzitu“ utrpení a získal diplom z naprosté poslušnosti. Na téže „univerzitě“ se stal profesorem“ a poslušnosti učí všechny, kdo jsou ochotni se zapsat na Jeho semináře (Žd 5,8n). Není zde ale žádné donucení ani povinnost, jako v době Staré smlouvy skrze Desatero. Ne, Duch a nevěsta praví: „Přijď na tuto univerzitu“ – je to jediné místo, kde z obrácených činí učedníky.

Ježíš svým učedníkům řekl naprosto jasně, že ve světě budou mít soužení. Neměli se toho ale zaleknout, neboť On přemohl svět i jeho vládce. I Jeho učedníci tedy mohou zvítězit (J 16,33).

Ježíš má dnes mnoho *obdivovatelů*, ale málo *následovníků*. Ježíš lidi nikdy nepovolával, aby Ho obdivovali, ale aby Ho následovali. Když Ježíše následujeme, nepatříme již tomuto světu. A svět nás pak bude jistě nenávidět.

Ježíš řekl, že svět miluje *jen ty*, kteří mu náleží (J 15,19).

Prvním jasným a neomylným znakem, podle kterého se pozná, zda Ježíše následujeme, je nenávisť, kterou k nám svět chová. „Jestliže pronásledovali mne“, řekl Ježíš, „budou pronásledovat i vás“ (J 15,20).

Druhým znakem, podle kterého se pozná, zda Ježíše následujeme, je láska k těm, kdo nás nenávidí a pronásledují (Mt 5,44-48). Podle těchto dvou charakteristik se mohou všichni, kdo mají uši k slyšení Boží pravdy otestovat a poznat o sobě pravdu.

Pokud jsi populární mezi světskými nebo mezi náboženskými lidmi (kteří nejsou učedníci věřící celým srdcem), můžeš si být naprosto jist, že se dopouštíš kompromisů. Možná, že dokonce nejsi ani obrácený.

Proč svět Ježíše nenáviděl? Nebylo to proto, že platil daně a myl lidem nohy; ani proto, že žil svatě. Svět Ho nenáviděl, protože odhaloval jeho pokrytectví. Odhaloval nebiblické tradice, které se ujaly v Božím lidu, takže Jej nenáviděli všichni, kdo usilovali zachovávat „tradice starších“. To bude i náš úděl, pokud budeme mluvit stejně jako Ježíš. Pokud nám jde o to, aby nás lidé a náboženští vůdci chválili, budeme mlčet a zůstaneme populární. Každý z nás si může zvolit, jakou cestou se vydá.

Ve Zjevení 12 čteme, že rozzuřený Satan si na jisté lidi chce vylít zlost. Čteme zde, že nejprve chtěl pohltnout dítě (Ježíše Krista), kterého do světa porodila žena (Izrael). To se mu nepovedlo a dítě vyrostlo a dokonalo své poslání (službu) a vystoupilo (bylo přeneseno) k Božímu trůnu (Zj 12,4n). Satan nyní svou zlost soustředí na Ježíšovy mladší bratry. Ti jsou zde představeni jako ti, „kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova“ (Zj 12,17b). Učedníci Ježíše jsou ti, pro jejichž život je charakteristické to, že naprosto poslouchají Boží příkazy a že se směle drží svědectví Ježíšova. Otevrou ústa a mluví o všem, o čem svědčil Ježíš – neboť to je „svědectví Ježíšovo“. Takových je dnes na zemi ale velice málo, neboť je jen velmi málo církví, které kážou naprostou poslušnost Božím příkazům.

Zjevení 12 mluví o posledních dnech tohoto věku, kdy Satan bude svržen z druhého nebe na zem na 3,5 roku předtím, než Ježíš znovu přijde (v. 9). Ti, kdo zachovávají Boží příkazy, drží se Ježíšova svědectví a přemáhají Satana, budou v té době přítomni na zemi (v. 11). Ti budou tvořit Boží „úderné oddíly“ – elitní pozemské jednotky Jeho armády.

Být jedním z nich bude velická výsada a čest – většina z nich bude muset položit svůj život pro Ježíše. Zjevení 13,7 odhaluje, že Antikrist dostane od Boha svolení zabít Ježíšovy učedníky. Pamatujte ale, že je to Bůh, kdo odstraňuje hradby. Jinak by se nás dotknout nemohl. A proto se nebojíme.

Jób mohl říci: „Bůh zná (moji cestu) každý detail mého života“ (Jb 23,10). My, kdo žijeme v Nové smlouvě, můžeme jít ještě dále a říci „Bůh plánuje (moji cestu) každý detail mého života“, neboť to je zřejmý význam Římanům 8,28. Rovněž platí, že i v takovém čase, Bůh, který je věrný, nikdy nedopustí, abychom byli zkoušeni nad své síly. S každou zkouškou nám dá i východiště, abychom zvítězili a nezhřešili a nezapřeli Ho (1K 10,13). Jeho milost se prokáže jako postačující i v takové situaci (2K 12,9), jinak by nikdo z nás neobstál. V ten den obstojí ne ten, kdo má přirozenou kuráž, ale ten, kdo je přirozeně bázlivý, avšak důvěřuje Pánu, že ho posílí.

Za vlády Antikrista nastanou dny velkého soužení. Ježíš řekl, že Bůh to období zkrátí „kvůli svým vyvoleným“ (Mt 24,21n). Boží vyvolení, církev, v tu dobu tedy budou na zemi, aby vydávali svědectví pro Pána. „Hned po soužení těch dnů“, řekl Ježíš, „zjeví se Syn člověka v oblacích a pošle své anděly s polnicí, aby shromáždili Jeho vyvolené“ (Mt 24,29-31). Polnice, o které zde Ježíš hovoří, je stejná, jako ta v 1. Tesalonickým 4, 16n, při jejímž zvuku mrtví v Kristu vstanou a společně s živými Ježíšovými učedníky budou vytrženi, aby se společně setkali s Ježíšem v oblacích.

Ježíš zde objasnil, že církev (vyvolení) budou vytrženi po velkém soužení. Pak se při Jeho druhém příchodu s Pánem všichni setkáme v oblacích a vrátíme se spolu s ním na zem, abychom tu s ním vládli tisíc let. Boží slovo ukazuje jasně, kdo bude vládnout s Kristem po 1000 let. Ti, „kdo nepoklekl před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku“ (Zj 20,4). To jasně ukazuje na to, že vítězové (nevěsta Kristova) na zemi během vlády Antikrista budou přítomni a věrně Pánu obstojí.

Soužení přicházejí od lidí, které Satan proti církvi popouzí. To je třeba odlišovat od Božího hněvu, který je určen bezbožným. My nebudeme vystaveni hněvu Božímu, zaručeně ale budeme vystaveni hněvu lidskému. Požehnaní pro Boží lid Staré smlouvy spočívalo v prosperitě a pohodlí, v Nové smlouvě spočívá v protivenství – utrpení a soužení.

Tváří v tvář smrti se Ježíš nemodlil „Otče, zachraň mě od této hodiny“, ale „Otče, oslav své jméno“ (J 12,27n). Píseň nevěstky je „Otče, ochraň mě před soužením“, zatímco píseň nevěsty je „Otče, oslav své jméno“, neboť „V soužení se radujeme“ (Ř 5,3) a „Do Božího království vejdemu skrze mnohá soužení“ (Sk 13,22).

Ježíš se nemodlil, aby nás Otec ze světa vzal, ale aby nás zachoval od zlého (J 17,15). Ježíš si nikdy nepřál, aby jeho nevěsta byla vytržena a vyhnula se tak soužení.

Asi před 150 lety se v křesťanství rozšířilo nové učení (které v časech apoštolů nebylo), že Kristus přijde tajně a vezme pryč všechny věřící, aby se vyhnuli velkému soužení. Toto učení způsobilo, že se na perzekuce ze strany lidí začalo pohlížet jako na Boží trest. Není překvapením, že toto učení nevzniklo v zemi, kde docházelo k pronásledování křesťanů, ale v jisté evropské zemi, kde k žádnému pronásledování křesťanů předtím nedošlo po celá staletí. Mnozí pak výklady některých míst Písma překrucovali, aby to bylo v souladu s tímto učením. Satanu se tak podařilo ukolébat křesťany falešnou útěchou, takže na soužení, které přijde, nebudou připraveni.

Vzhledem k tomu, že většina křesťanů se modlí „Pane, ať se nám nestane nic zlého“ nepřekvapí, že zástupy křesťanů po celém světě nadšeně přijaly tuto myšlenku o vytržení před začátkem soužení. Těm, kdo však přijali učení Ježíšovo, je jasné, že uniknout perzekuci nebo soužení není ctností. Naopak, Ježíš svým učedníkům říkal, že na světě budou mít soužení a pronásledování.

Někteří učí, že Ježíš vezme pryč ty, kdo věří celým srdcem, ale polovičaté zde zanechá, a ti pak budou čelit Antikristu. To, jak se zdá, naznačuje, že uniknout pronásledování je forma odměny, kterou má Bůh pro své věrné. Žádný rozumně uvažující generál by neposlal do boje své druhořadé vojáky, zatímco prvotřídní jednotky by před bitvou stáhnul a nechal je doma. Je nepředstavitelné, že by Bůh vzal ze země své nejlepší bojovníky v době, kdy jejich svědectví bude potřeba nejvíce.

Z Písma jasně vidíme, že Antikristu odolají ti, „kdo zachovávají přikázání Boží a pevně se drží svědectví Ježíšova“ (Zj 12,17b). Takoví rozhodně nejsou polovičatí. Naopak, to jsou ti vítězové, kteří přemáhají svět, jejichž jména jsou zapsána v knize života (Zj 13,8; 2,5). Kvůli polovičatým křesťanům nemá Satan důvod zuřit, avšak kvůli těm, kteří věří celým srdcem ano. Zuří proti všem, kdo hlásají naprostou poslušnost Božím příkazům. Jeho primárním cílem jsou ti, kdo zachovávají všechna Boží přikázání a kdo učí této poslušnosti i druhé. Proto Pavel se vší vážností prosil, aby se za něho všichni věřící modlili, neboť věděl, že je mezi těmi, na které se Satan zaměřuje především. I dnes se musíme modlit, aby ti, kdo kážou naprostou a bezvýhradnou poslušnost Bohu, byli pod Boží ochranou.

V prvních třech stoletích, kdy zuřilo nelítostné pronásledování křesťanů, Bůh nedal svým věrným uniknout před soužením. Byli vydáváni lvům, aby je trhali a požírali. Byli upalováni na hranicích. V římských arénách, když tam byli Ježíšovi učedníci popravováni, nedošlo k žádnému tajnému vytržení. Bůh, který v dobách Danielových zavřel tlamy lvům a zbavil moci rozpálenou ohnivou pec, v prvních třech stoletích neudělal tentýž zázrak pro Ježíšovy učedníky věřící celým srdcem – byli totiž novozákonní křesťané, kteří měli Boha oslavit v ohni. Tak tomu bude s Ježíšovými učedníky i v posledním století před Ježíšovým příchodem. V prvním století prvotřídní Boží oddíly zachovaly Bohu věrnost až do samého konce. Tito křesťané neočekávali, že by Bůh mohl poslat 12 legií andělů, aby je vysvobodil a ani se za to nemodlili. Bůh sledoval nevěstu svého Syna, jak ji lvi trhají na kusy a lidé je upalují na hranicích a byl oslaven jejich svědectvím, neboť následovali Beránka, kamkoli jde, a nezalekli se ani násilné smrti. Jediné slovo, které k nim Ježíš mluvil, bylo „Bud' věrný až do smrti a dám ti korunu života“.

Totéž říká i nám dnes. K tomu, abychom v ten den, kdy bude vládnout Antikrist, zůstali věrní, se musíme naučit být věrní v malých pokušeních a zkouškách, které na nás přicházejí dnes. Základem je, abychom se naučili věrnosti v našem vnitřním životě, když jsme pokoušeni v oblastech našeho života, kam druzí nevidí - v myšlenkách, postojích, motivech, ve finančních záležitostech apod. Jsou to možná maličkosti, ale jediné tehdy, když budeme věrní v malém, budeme jednou věrní i ve velkém. Pokud jsme nevěrní v malém dnes, nebudeme Pánu věrní ani ve dnech soužení. Když nás unavuje běžet s pěšími, jak budeme závodit s koňmi? Nejsme-li věrní v době lehké, jak obstojíme, až bude těžko? (Jr 12,5). Bůh nás chce vycvičit dnes, abychom se pro ty dny, které brzy přijdou, stali jeho údernými jednotkami.

KAPITOLA 23

PRAVDA, KTEROU VYZNÁVÁME

Písmo nás nabádá, abychom si dávali pozor na sebe a své učení, neboť tak můžeme posloužit ke spáse sobě i těm, kterým kážeme (1Tm 4,16).

Náš život a naše učení jsou jako dvě nohy, které dávají stabilitu našemu křesťanskému životu. Obě tyto „nohy“ musí být stejně dlouhé jako u každého zdravého člověka. V křesťanství se ale většinou klade přehnaný důraz na jedno nebo na druhé.

Pokud jde o učení, máme příkaz, abychom „správně zacházeli se slovem pravdy“ (2Tm 2,15). Učení mnohých postrádá rovnováhu, protože Písmo nestudují pečlivě.

S Boží pravdou je to jako s lidským tělem. Pravda je dokonalá tehdy, pokud všechny její části mají úměrnou velikost. Ne všechny věci v Písmu jsou stejně důležité. Mluvit v jazycích není tak důležité, jako milovat ostatní věřící. Pokud nějaké učení přehnaně zdůrazňuje jedno na úkor

druhého, bude to, co zvěstujeme ošklivé jako hlava s obrovským okem nebo uchem. Kromě toho, přehnané důrazy vedou k herezi. Proto je důležité, abychom s Boží pravdou zacházeli exaktně.

Bylo by snadné, kdybychom mohli říci, že věříme pravdě tak, jak je zapsána v Božím slově (v 66 knihách, které tvoří Bibli). To jistě. Ale tím, že pravda Božího slova bývá všelijak křivena a deformována zchýtralostí Satana i lidí, nezbývá než vykládat a vysvětlovat, co vlastně Bible učí.

Boží slovo na rozdíl od matematiky nebo jiných oborů nelze pochopit pouhým intelektuálním studiem, bez zjevení, které dává Duch svatý. Takové zjevení, řekl Ježíš, je dáno jen maličkým (pokorným), a ne pyšným intelektuálům (Mt 11,25). Proto znalci Písma v Ježíšově době nemohli pochopit Jeho učení. Většina dnešních znalců Písma je na tom stejně – a ze stejného důvodu.

Současně ale musíme používat i rozum, protože máme smýšlet jako dospělí (1K 14,20).

Božímú slovu může tedy správně porozumět pouze mysl naprosto poddaná Duchu svatému.

Bůh chce, aby všechny jeho děti byly v každém ohledu naprosto svobodné. Spousta věřících však je v poutech mnoha hříšných zvyků a lidských tradic. To proto, že Boží slovo čtou nepozorně a nedbale.

Čím lépe poznáváme Boží slovo, tím více nás bude pravda osvobozovat v každé oblasti našeho života (viz J 8,32).

Většina věřících je velmi pečlivá a opatrná pokud jde o finanční investice. Jde-li však o studium Písma, jsou velice nedbalí. Tím prozrazují, že peníze milují více než Boha. Takoví věřící budou svedeni a Písmo budou chápat nesprávně.

Je psáno, že veškeré Písmo je nám dáno k tomu, abychom byli „dokonale“ připraveni. Z toho můžeme odvodit, že ti, kdo o dokonalost v Kristu neusilují, nebudou schopni Boží slovo chápat správně (viz. J 7,17).

Bázeň před Hospodinem je počátek moudrosti. Svá tajemství Bůh odhaluje těm, kdo se ho bojí. (Ž 25,14)

Pravda o Bohu

Bible učí, že Bůh je jeden, a že tento jeden Bůh je ve třech osobách.

Vzhledem k tomu, že čísla jsou součástí materiálního světa a jelikož Bůh je duch, naše omezená mysl to nemůže pojmout, stejně jako malý kalíšek nepojme vody oceánu.

Pes nepochopí násobilkou – že součin tří jedniček je jedna: $1 \times 1 \times 1 = 1$. Tak ani my nejsme schopni pochopit, jak Bůh mohou být tři a přesto jeden. Pes může chápat jiného psa, nemůže ale plně pochopit člověka. Bůh, kterého bychom lidským rozumem mohli postihnout a pochopit, by byl svou podstatou pouhým člověkem. To, že Bible představuje Boha, který přesahuje naši schopnost Ho pochopit, je tím nejpřesvědčivějším argumentem, že to, co Bible učí, je vskutku pravda.

Existence Boží Trojice je zřejmá z prvního verše Bible, kde slovo Bůh je uvedeno v množném čísle, hebrejsky „Elohím“. Dokládá to i množné číslo „učíme“ a „naším“ v textu Gn 1,26. Ještě lépe to objasňuje událost Ježíšova křtu v Mt 3,16-17, kde jsou přítomni všichni tři: Otec (hlas z nebe), Syn (Ježíš Kristus) i Duch svatý (v podobě holubice).

Ti, kdo říkají, že Ježíš je Otcem, Synem a současně i Duchem svatým nemohou uspokojivě vysvětlit, jak by bylo možné, že by na zemi Ježíš konal vůli svého Otce a ne svou vlastní (J 6,38). Unitáři, kteří věří, že Bůh je jen jedna osoba, a kteří křtí „pouze“ ve jméno Ježíše, ve své podstatě vlastně popírají, že Ježíš přišel jako člověk.

Bible říká, že ten, kdo zastává správné učení, uznává oba – Otce i Syna, a že ti, kdo popírají Otce nebo Syna mají ducha antikristova (2J 9; 1J 2,22).

Ježíš výslovně přikázal, že máme křtít v trojím jménu: ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého (Mt 28,19) a ze Skutků 2,38 vidíme, že tím Synem je Ježíš Kristus.

Pravda o Kristu

Písma učí, že Ježíš Kristus byl Bůh a byl roven Bohu od věčnosti (J 1,1) a že když přišel na zem jako člověk, dobrovolně volil neuplatňovat Boží moc, kterou měl jako Bůh. To má Pavel na mysli, když říká, že zmařil sám sebe (Fp 2,6n).

Zamysleme se nad několika příklady, které to dokazují: Bůh nemůže být pokoušen ke zlému (Jk 1,13). Ježíš ale dovolil, aby byl pokoušen (Mt 4,1-10). Bůh ví všechno. Ježíš ale, když byl na zemi, řekl, že nezná den ani hodinu svého druhého příchodu (Mt 24,36). Musel také jít až k fíkovníku, aby se přesvědčil, zda má ovoce (Mt 21,19). Kdyby použil své schopnosti, které by jako Bůh musel mít, věděl by, že ten strom nemá ovoce. Boží moudrost je neměnná a věčná. Přesto o Pánu Ježíši čteme, že „rostl v moudrosti“ (Lk 2,40; 52).

Všechny tyto verše ukazují, že když Ježíš přišel na zem, „vzdal“ se moci, kterou měl jako Bůh.

Ačkoli se Ježíš při příchodu na zem moci „vzdal“, svou podstatou zůstal Bohem. Zjevně je nemožné, aby Bůh přestal svou podstatou být Bohem, i kdyby to udělat chtěl. Král se může rozhodnout dobrovolně se vzdát svých královských práv a odebrat se žít ve slamu, nepřestane však být urozeným králem. Tak je to i s Ježíšem.

Nejzřetelnějšími důkazy Ježíšova božství z doby, kdy byl na zemi, je 7 událostí, kdy akceptoval, že před ním lidé padli na kolena a klaněli se Mu. Přijal poklonu, jež náleží pouze Bohu. (Mt 8,2; 9,18; 14,33; 15,25; 20,20; Mk 5,6; J 9,38). Andělé ani lidé, kteří mají Boží bázeň, nikdy nedovolili, aby se jim někdo klaněl (Sk 10,25n; Zj 22,8n). Ježíš ano, protože byl Syn Boží. Petrovi Otec zjevil, že Ježíš, žijící na zemi, je Syn Boha živého (Mt 16,16n).

Ohledně Ježíšova lidství mluví Židům 2,17 naprosto jasně. Říká, že Ježíš „byl učiněn ve všem jako jeho bratři“. Nebyl ale naprosto stejný jako děti Adama, neboť pak by měl toho „starého člověka“ jako ostatní lidé. („Starý člověk“ je pojmenování, které Písmo užívá pro to, co mnozí nebiblicky označují za „hříšnou přirozenost“).

Ježíš NEměl hříšnou přirozenost, protože neměl lidského otce. Ježíš se narodil z Ducha svatého a byl svatý od svého početí (Lk 1,35).

Ježíšovi duchovní bratři jsou ti, kdo činí Boží vůli (Mt 12,49n) – ti, kdo jsou zrozeni z Ducha (J 3,5) a kteří odložili starého člověka a oblékli toho nového (Ef 4,22.24). I my, Ježíšovi bratři máme vlastní vůli a Ježíš byl učiněn jako my „ve všech věcech“. I On měl tedy svou vlastní vůli, ale zapíral ji (J 6,38).

Každý člověk se narodí jako dítě Adama. Je v něm starý člověk. Starý člověk je jako nevěrný sluha-zrádce, který otevírá dveře našeho srdce žádostem těla (jakési zločinecké tlupě), která se snaží dostat dovnitř. Při znovuzrození je tento starý člověk vydán na smrt (Ř 6,6). I pak ale můžeme být pokoušeni (Jk 1,14n). Bůh nahradí starého člověka novým, který tělu odporuje a jde mu o to udržet dveře srdce zavřené pro všechny „zlodějské gangy“.

Ježíš byl pokoušen ve všem stejně jako my a obstál – hříchu se nedopustil (Žd 4,15). Nepřišel ale v hříšném těle, nýbrž pouze v těle, jako má hříšný člověk (Ř 8,3). Po mnoho let jsme žili v hříchu. Hříšné návyky, které jsme léty hřešení získali, mají za následek, že hřešíme nevědomě i po tom, co jsme se znovu narodili.

Ti, kteří dříve často například přísahávali, zjišťují, že když jsou vystaveni tlaku, bezděky jim vycházejí z úst slova přísahy. Těm, kdo nikdy před obrácením nepřísahali, se nestává, že by při nějaké příležitosti bezděčně vyslovili přísahu. Podobně ti, kdo dříve holdovali pornografii, shledávají, že mají problémy s nečistými myšlenkami nebo sny, jaké jiní nemají.

Ježíš nikdy v životě nezhřešil vědomě ani nevědomě. Kdyby nevědomě zhřešil byť jen jedinkrát v životě, musel by za takový hřích přinést oběť (jak to nařizuje Leviticus 4,27n). Pak by ale jeho oběť za naše hříchy nemohla být dokonalá.

Učení o osobě Ježíše bylo sporným bodem v celé historii církve a vzniklo ohledně toho mnoho herezí. Někteří přehnaně zdůrazňovali Jeho božství, takže Jej pak nebyli schopni vidět jako člověka, který byl pokoušen jako my. Jiní zdůrazňovali Jeho lidství tak přehnaně, že popřeli Jeho božství.

Naše jediná ochrana před herezí v jakékoli podobě je přijímat celé Boží zjevení v Písmu a přestat na tom, kde končí, abychom nezašli příliš daleko (2J 7,9).

Ježíšův příchod na zem v podobě člověka je tajemstvím. Bylo by bláznivé chtít to analyzovat nad to, co je psáno v Bibli. Činit tak, by bylo stejným bláznovstvím a neúctou, jaké se dopustili ti Izraelité, kteří všetečně nahlíželi do truhly Hospodinovy (předobraz Krista) a byli za to Bohem pobiti (1S 6,19).

Ježíš řekl, že přišel na zem, ne aby konal Svou vlastní vůli, ale vůli Svého Otce (J 6,38). To dokazuje, že Ježíš měl Svou lidskou vůli, která nebyla totožná s vůlí Otce (Mt 26,39), jinak by se Svě vůle nemusel zříkat.

Ježíš byl také pokoušen ve všech věcech jako my (Žd 4,15). Na pokušení nikdy nezareagoval vstřícně, a proto nikdy nezhřešil (Jk 1,15). Ježíš se během svého pozemského života setkal s každým pokušením, s jakým se lidé mohou setkat a všechna je přemohl.

Všichni víme, jak těžké je žít bez hříchu být jediný den. Z této zkušenosti můžeme tedy odvodit, že největším zázrakem, který kdy Ježíš učinil, bylo to, že po více než 33 let žil bez hříchu, ačkoli byl každý den ve všem pokoušen stejně jako my. Hříchu se ale vzepřel až do smrti a dostal od Otce milost, neboť ji hledal v slzách a s bolestným voláním (Žd 5,7; 12,3n).

Jako Původce a Završitel naší víry nás nyní vyzývá, abychom následovali Jeho příklad a denně na kříži umrtvovali svou vůli (Lk 9,23).

Do hříchu upadneme, když mu neodporujeme (nevzepřeme se mu) dost odhodlaně a když neprosíme Otce o milost, abychom ho přemohli. Nejde o to následovat Ježíše ve vnějších aspektech Jeho života – abychom se stali tesaři nebo truhláři, nebo v Jeho službě – abychom zkoušeli chodit po vodě nebo křísit mrtvé - ale především o to, abychom věrně přemáhali hřích jako On.

Duch svatý nás vede k tomu, abychom ohledně Ježíše vyznávali dvě věci – první, že je Pán a druhou, že přišel v těle (1K 12,3; 1J 4,2n). Obě vyznání jsou stejně důležitá. To druhé má ale zvláštní význam z toho důvodu, že je psáno, že ducha antikristova poznáváme podle toho, že nevyznává, že Ježíš přišel v těle (2J 7).

Dnes je ten Člověk, Kristus Ježíš (1Tm 2,5) „prvorozený mezi mnoha bratřími“ (je to náš Starší Bratr) a Jeho Otec je i naším Otcem (Ř 8,29; J 20,17; Ef 1,3; Žd 2,11).

Ježíš nepřestal být Bohem, když přišel na zem (J 10,33) a nepřestal být člověkem, když se vrátil do nebe (1Tm 2,5).

Pravda ohledně spásy

Když Boží slovo hovoří o „spáse“, používá tři časy – minulý (Ef 2,8), přítomný (Fp 2,12) a budoucí (Ř 13,11). Jinak řečeno - jde o ospravedlnění, posvěcení a oslavení.

Spasení má základnu a nadstavbu. Základnou je odpuštění hříchů a ospravedlnění.

Ospravedlnění je víc než odpuštění hříchů. Mimo jiné to znamená, že nás Bůh ve svých očích uznal za spravedlivé na základě Kristovy smrti, vzkříšení a nanebevstoupení. Není to na základě našich skutků (Ef 2,8n), neboť i naše spravedlivé skutky jsou před Bohem jako nečisté hadry (Iz 64,6). Jsme oděni do spravedlnosti Kristovy (Ga 3,27). Odpuštění a ospravedlnění je podmíněno pokáním k Bohu a vírou v Krista (Sk 20,21).

Pravé pokání působí ovoce restituce – vrátíme peníze nebo věci, které patří někomu jinému a které neprávem zadržujeme, uhradíme daně, které dlužíme, omluvíme se těm, jimž jsme ukřivdili, je-li to možné (Lk 19,8n). Když nám Bůh odpouští, požaduje, abychom i my odpustili druhým. Pokud tak neučiníme, Bůh své odpuštění odvolá (Mt 18,23-35).

K pokání a víře se musí připojit křest ponořením do vody, jímž dáváme veřejně na vědomí Bohu, lidem i démonům, že jsme pohřbili starého člověka (Ř 6,4; 6).

Pak můžeme přijmout křest v Duchu svatém, jímž jsme oděni mocí, abychom se stali svědky pro Krista svým životem a svými ústy (Sk 1,5.8). Křest v Duchu svatém je zaslíbení, které přijímáme vírou a je určeno pro všechny Boží děti (Mt 3,11; Lk 11,13).

Výsadou každého učedníka je svědectví Ducha, že je vskutku Božím dítětem (Ř 8,16) a také ujištění, že skutečně přijal Ducha svatého (Sk 19,2).

Nadstavbou je posvěcení, které musí vyrůstat na pevných základech. Posvěcení („oddělení od hříchu a světa“) je proces, který započne znovuzrozením (1K 1,2) a který má pokračovat po celý náš pozemský život (1Te 5,23n). Je to dílo, které v nás započal Bůh skrze Ducha svatého, když nám vepsal své zákony do srdce a myslí. My pak ale musíme dokonat díl, který nám přísluší – uvádět ve skutek (vydobývat si, běžet k cíli pro) své spasení s bázni a třesením. Jsme to my, kdo musí umrtvovat skutky těla skrze moc, kterou nám nabízí Duch svatý (Ř 8,13). Jsme to my, kdo se musí očišťovat ode vši poskvrny těla i ducha a dokonávat své posvěcení (růst do plné svatosti) v bázni Boží (2K 7,1).

Pokud je učedník radikální a celým srdcem spolupracuje s Duchem svatým v tomto díle, bude (proces) posvěcování v jeho životě postupovat rychle. Kdo ve svém životě na vedení Ducha svatého reaguje pomalu a neochotně, ten v posvěcení poroste očividně pomaleji, nebo bude dokonce stagnovat.

Míra, na kolik jsme Bohu skutečně vydali celé své srdce, se testuje právě v čase pokušení.

Být posvěcen znamená naplnit spravedlnost zákona ve svém srdci – ne pouze navenek jako ve Staré smlouvě (Ř 8,4). A právě na to klade Ježíš důraz v Mt 5,17-48.

Tento požadavek zákona Ježíš shrnul slovy „miluj Boha celým srdcem a svého bližního jako sám sebe“ (Mt 22,36-40).

Zákon lásky, který se nám Bůh nyní snaží vepsat do srdce, je Jeho vlastní přirozenost (Žd 8,10; 2Pt 1,4). Tento zákon se navenek projevuje vítězným životem, tím, že člověk přemáhá každý vědomý hřích a je poslušen všem Ježíšovým příkazům (J 14,15).

Do takového života může člověk vstoupit, až když naplní podmínky učednictví, které Ježíš uložil (Lk 14,26-33). V podstatě to znamená, že Pánu dáme první místo přede všemi nejbližšími v rodině i před svým vlastním životem a nelpíme už na pohodlí ani na majetku.

To je ta těsná brána, kterou musíme projít, abychom se dostali na úzkou cestu posvěcení. Ti, kdo soustavně neusilují o spravedlnost, Pána neuzří (Žd 12,14).

I když naprosté čistoty svědomí je možné dosáhnout již v tomto čase (Žd 7,19; 9,9.14), stavu naprosto bez hříchu nedosáhneme, dokud nedostaneme oslavené tělo při Ježíšově příchodu

(1J 3,2). Teprve potom budeme JAKO On. Již nyní ale musíme usilovat o to, abychom CHODILI, jako chodil On (1J 2,6).

Dokud budeme v tomto porušitelném těle, stále se budeme potýkat s nevědomým hříchem, ať budeme posvěceni sebevíc (1J 1,8). Naše svědomí ale může být čisté (Sk 24,16) a můžeme být prosti vědomého hříchu (1J 2,1a) již v tomto čase, je-li naše srdce cele při Pánu (1K 4,4).

Proto očekáváme druhý příchod Krista a vyhlížíme své oslavení – konečnou fázi spasení, kdy budeme učiněni dokonalými, bez hříchu (Ř 8,23; Fp 3,21).

Pravda o církvi

Církev je tělo Kristovo. Má jedinou hlavu – Krista; a má jediné ústředí – třetí nebe. V těle Kristově má každý člen svůj úkol (Ef 4,16). Přestože jedni mohou mít důležitější nebo viditelnější službu než druzí, každý člen přispívá něčím, co přináší užitek (co má hodnotu).

Kristus dal své církvi apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele k budování těla (Ef 4,11). Jsou to služby, nikoli tituly. Apoštolové jsou ti, kdo jsou Bohem posláni, aby zakládali místní církve. Ti mají v církvi první místo (1K 12,28) a jsou tudíž staršími starších ve sborech, které založili v oblasti své působnosti (2K 13,10). Proroci jsou ti, kdo odhalují skryté potřeby Božího lidu a svou službou tyto potřeby naplňují (Sk 15,32; 1K 14,3). Evangelisté jsou ti, kdo jsou obdarováni přivádět pohany ke Kristu. Obrácené pak musí přivést do místní církve, do těla Kristova. (V tomto selhává mnoho moderních evangelistů). Pastýři pečují o mladé beránky a ovečky a vedou je. Učitelé jsou ti, kdo dovedou vysvětlit Písmo a smysl jeho učení. Těchto pět darů je pro církev po celém světě. Pastýři jsou základem, oporou a úhelným kamenem každé místní církve. Ty ostatní dary nemusí být trvale přítomny v každé místní církvi. Mohou se ale přesouvat z místa na místo a mohou být sdíleny více církvemi.

Vedení místní církve by mělo být v rukou starších. Nový zákon to učí jasně (Tt 1,5; Sk 14,23). „Starší“ (v množném čísle) ukazuje na to, že v každé církvi měli být vždy nejméně dva. Pluralita starších je nezbytná pro vyváženost vedení místní církve a také pro to, aby mohli svazovat skutky Satana skrze moc přítomného Pána (dle Mt 18,18-20).

Církev vedená jedním člověkem je v rozporu s učením Nového zákona. Jeden ze starších však může být tím, kdo přináší poselství (Zj 2,1), má-li dar Slova.

Ježíš zakázal svým učedníkům používat tituly (Mt 23,7-12). Je tedy proti Božímu slovu nechat se oslovovat Učiteli, Otče, Pastore, Ctihodný otče, Vůdce. Titul „Reverend“ („*Ctihodnost*“) je v Bibli použit pouze pro Boha (Ž 111,9 KJV) - česky: svatě a *ctihodné, důstojné* je jeho jméno. Ten, kdo se tak nechává titulovat, může se provinít jako Lucifer, že touží být *uznáván* jako Bůh (Iz 14,14). V církvi je každý, ať malý nebo velký, pouhý bratr a služebník.

Na shromáždění místní církve musí být všem učedníkům umožněno prorokovat (1K 14,26-40), pokud to není zvláštní shromáždění určené pouze k vyučování (Sk 20,9;11), modlitbě (Sk 12,5.12) nebo evangelizaci (Sk 2,14-40). Kdo chce být ve shromáždění druhým k užítku, má toužit po daru, aby mohl prorokovat (1K 14,1;39). Dar jazyků, ačkoli je primárně určen pro osobní budování (1K 14,4;18n), může být uplatněn i při shromáždění církve, avšak vždy má být doplněn výkladem (1K 14,27). Výklad jazyka může být zjevení, slovo poznání, proroctví, vyučování nebo modlitba k Bohu (1K 14,2-6). Veškeré dary, o nichž se zmiňuje 1. Korintským 12,8-10; 28 a Římanům 12,6-8 jsou potřebné k budování těla Kristova. Církev, která pohrdá dary Ducha svatého nebo je přehlíží, je nikdy mít nebude.

Ve shromáždění se ženy mohou veřejně modlit a prorokovat, mají-li zakrytou hlavu, nesmějí však uplatňovat autoritu nad muži nebo je vyučovat (1K 11,5; 1Tm 2,12).

Církev je také odpovědná, že bude kázat dobrou zprávu všemi prostředky všem, k nimž se může dostat a činit je Kristovými učedníky ve všech národech (Mk 16,15; Mt 28,19). Evangelizace, která nečiní učedníky je překážkou svědectví o Kristu.

Každá místní církev musí také kázat smrt Páně „lámáním chleba“ (1K 11,22-34). Jak často se přistupuje k této formě svědectví, záleží na tom, jak to místní církve z Božího slova přijímá. Jen ale nikdy nesmí dopustit, aby se z lámání chleba stal prázdný rituál.

Pokud jde o sbírky, Boží slovo činí jasno v tom, že je špatné přijímat peníze na Boží dílo od nevěřících (3J 7). Z toho důvodu nesmí být sbírky konány na shromážděních, kde jsou přítomni nevěřící. Veškeré dary od věřících musí být nepovinné a neveřejné (2K 9,7). Je nesprávné posílat zpravodaj o naší práci druhým se záměrem od nich získat peníze (a to i v případě, že takový zpravodaj nazýváme „Modlitební dopis“).

Církev může být neotřesitelná (nepohnutelná) pouze tehdy, když povede učedníky k poslušnosti víry – k poslušnosti všemu, co Ježíš kázal, zvláště toho, co čteme v Mt 5-7. I to nejmenší přikázání v Novém zákoně je třeba horlivě zachovávat a zvěstovat ho. To je to, co dělá člověka v Božích očích velkým (Mt 5,19).

Je mnoho věcí, ke kterým Nový zákon mlčí. V takových věcech nemusíme být dogmatictí, ale musíme dát druhým učedníkům svobodu mít vlastní přesvědčení, zatímco my si udržíme pevně to své (Ř 14,5).

Je snadné milovat ty, kdo mají na všechno stejný názor jako my. Naše láska je ale podrobována zkoušce na těch, kdo s námi v něčem nesouhlasí. Božím záměrem nikdy nebylo, aby všechny jeho děti měly na všechno stejné názory až do nepodstatných detailů. Nechce, aby se každá místní církev držela stejné vnější formy ve věcech, o nichž Písmo nemluví. Boží sláva má být zjevena na jednotě v rozmanitosti. Uniformita je lidskou snahou o jednotu a působí duchovní smrt. Bůh nechce uniformitu, ale jednotu.

Musíme mít na paměti, že nejzřetelnějším poznávacím znamením Ježíšových učedníků je jejich vzájemná láska (J 13,35). To je způsob, jakým má církev usilovat stát se jedno, jako je Otec a Syn (J17,21).

Zkrátka, to vše je pravda, a na ní musíme stát pevně.

Víme, že je to pravda, protože osvobodila všechny, kdo ji přijali celým srdcem (J 8,32).

KAPITOLA 24

VÁNOCE A VELIKONOCE – KŘESŤANSKÉ, NEBO POHANSKÉ?

Lidé jsou přirovnáváni k ovcím. Ovce má tendenci následovat stádo slepě, aniž by se na cokoli ptala. Ježíš ale učil, abychom všechno zkoumali Božím slovem. Farizeové vyvyšovali lidské tradice, zatímco Ježíš vyvyšoval Boží slovo. Každé slovo, které vychází z Božích úst, dává člověku život (Mt 4,4).

Utkávání se s farizeji, ve kterém se Ježíš ocital neustále, bylo odvěkým bojem Božího slova proti lidské tradici. V církvi dnešních dnů se odehrává stejná bitva. Boží slovo je jediné světlo, které na zemi máme. Když Bůh na počátku stvořil světlo, ihned je oddělil od tmy. Hřích i lidské tradice – to obojí je tma. Jsme povoláni, abychom oddělovali tmu od čistého Božího slova, aby se v církvi taková směs nevyskytovala.

Vánoce

Vánoce mnozí slaví jako narození Ježíše Krista. Obchodníci všech náboženství se na vánoce těší, protože je to období, kdy mohou značně vydělat. Je to komerční svátek, ne duchovní. Utrácí se milióny rupií za vánoční pohlednice a za dárky. Prodej alkoholu v tomto čase roste. Dopravní policie je všude na světě v pohotovosti, protože během vánoc je na silnicích nehod nejvíce. Díky dopravním nehodám odchází v tomto čase do pekla více lidí, než v jiných obdobích roku.

Jsou to skutečně narozeniny Božího Syna nebo jiného „Ježíše“?

Nejprve se podívejme do Božího slova. Bible říká, že té noci, kdy se Ježíš v Betlémě narodil, byli na Judských pastvinách pastýři se svými stády. Pastýři v Palestině od října do února v noci na otevřených pastvinách svá stáda neponechávali, protože bývalo chladno a deštivo. Ježíš se tedy musel narodit někdy od března do září. 25. prosinec musí být dnem narození jiného „Ježíše“ a tento den do nic netušícího křesťanství propašoval Satan.

Ale i kdybychom znali přesné datum Ježíšova narození, je otázkou, zda by si Bůh přál, aby církev tento den slavila. Marie, Ježíšova matka, jistě znala přesné datum Ježíšova narození. Pobývala společně s apoštoly ještě mnoho let po Letnicích. Přesto nikde nenacházíme ani zmínky o Ježíšově datu narození. Na co to ukazuje? Zřejmě na to, že Bůh neodhalil datum Ježíšova narození záměrně, *protože si nepřaje, aby ho církev slavila.*

V Bibli čteme, že veřejné oslavy svých narozenin konali starověcí králové – faraón (Gn 40,20) i Herodes (Mk 6,21). Bůh nikdy nezamýšlel zařadit Ježíše do této kategorie.

Když pochopíme rozdíl mezi Starou a Novou smlouvou, pomůže nám to porozumět, proč Bůh nechce, aby dnes jeho děti slavily nějaké zvláštní svátky (svaté dny). Za dnů Staré smlouvy měl Izrael přikázáno slavit určité dny jako zvláštní svaté dny. To byl ale teprve stín. Nyní však, když přišel skutečný Kristus, Boží vůlí je, aby byl svatý každý den našeho života, bez rozdílu. V Nové smlouvě byl dokonce odňat i svátek sobotní. Proto se v Novém zákoně o svatých dnech (svátcích) nikde nemluví (Ko 2,16-18).

Jak se tedy do křesťanství dostaly vánoce a velikonoce? Stejně jako se tam dostal křest nemluvnat, kněžství a spousta dalších lidských tradic – Satanovou lstí.

Když ve 4. stol. udělal Konstantin z křesťanství římské státní náboženství, mnoho lidí přestoupilo na křesťanství a stalo se křesťany „podle jména“, aniž prožili proměnu srdce. Nechtěli se vzdát svých dvou velkých svátků, jež souvisely s kultem uctívání slunce. Jeden - narození slunečního boha 25. prosince, kdy slunce, které se dostalo k jižní polokouli se opět vrací (zimní slunovrat). Druhý - svátky jara, které připadly na březen/duben, kdy se slavila smrt zimy a narození teplého léta, které přinášel jejich sluneční bůh. Svěho slunečního boha přejmenovali na „Ježíše“ a své dva velké svátky slavili dále, od té doby jako ‚křesťanské svátky‘ a nazvali je vánoce a velikonoce.

Encyklopaedia Britannica (autorita v sekulárním vědění) říká o původu vánoc toto:

"25. prosinec byl mithraistickým svátkem Nepřemožitelného Slunce Philocalua. Vánoční zvyky pocházejí z dob, které dávno předcházely křesťanskému období - dědictví každoročních, pohanských, náboženských a národních zvyků, uchovávané legendami a tradicí. Přesné datum a rok narození Krista nebyly nikdy uspokojivě vyřešeny, ale když církevní otcové v r. 440 rozhodli o datu, kdy se mělo narození slavit, moudře (?) zvolili den zimního slunovratu, který byl pevně zakotven v myslích lidí a který pro ně byl nejdůležitějším svátkem. Jak se křesťanství šířilo mezi lidmi pohanských zemí, mnohé praktiky zimního slunovratu pronikly a vmísily se do křesťanství" - (Vydání 1953, Sv. 5, Str. 642A, 643).

Tyto pohanské zvyky mají původ v Babylonském náboženství, které založil Nimrod (Gn 10,8-10). Když zemřel, jeho manželka Semiramis porodila nemanželské dítě, které prohlásila za

převtěleného Nimroda, který se prý takto opět narodil. Tak vznikl kult matky s děťátkem, který římský katolíci o staletí později převzali jako kult „Marie s Jezulátkem“.

Narozeniny tohoto božského dítěte byly slaveny starými Babyloňany 25. prosince. Semiramis užívala titul královna nebes (Jr 44,19) a o staletí později byla uctívána pod jménem Diana, v Efesu jako Artemis (Sk 19,28).

Semiramis tvrdila, že zázrakem přes noc vyrostl plně vzrostlý, stále zelený strom z pařezu mrtvého stromu. To symbolizovalo, že Nimrod znovu ožil a přinesl lidem nebeské dary. Tak započal zvyk porážet jedličku a ověsit ji dárky. *Zde má původ dnešní vánoční stromeček.*

Hospodin ale říká: "Neučte se cestě pohanů. Jejich zvyky jsou marnost. V lese porazí dřevo sekýrou. Kráslí jej stříbrem a zlatem, hřebíky a kladivy upevňují, aby to nebylo vratké" (Jr 10,2-4).

Velikonoce

Anglické slovo pro velikonoce „Easter“ má svůj původ v jedné z variant jména královny nebes: „Ištar“, „Aštarta“, „Aštoreta“ nebo „Astarta“ (viz 1Kr 11,5) – jedna z model, které uctíval Šalamoun. V různých zemích mělo toto jméno nepatrně se lišící varianty.

Encyklopaedia Britannica říká:

Anglické slovo „Easter“ koresponduje s německým „Oster“ a odhaluje, že křesťanství je poplatné (!) Teutónským (starogermánským) kmenům ve střední Evropě. Když křesťanství přišlo k Teutónům, začlenilo do své oslavy tohoto velkého křesťanského svátku mnoho pohanských rituálů a zvyků, které doprovázely oslavy jejich „svátků jara“. To, že svátek vzkříšení připadl na jaro, i to, že oslavoval vítězství života nad smrtí, usnadnilo církvi se identifikovat s touto událostí, neradost-nějším svátkem Teutonů, který se slavil na počest smrti zimy, zrození nového roku a návrat slunce. Istar (nebo Astarot) bohyně jara, dala jméno křesťanskému svatému dnu. Ideu vajíček jako symbolu plodnosti a obnovy života nacházíme již u starých Egypťanů a Peršanů, kteří také měli zvyk barvit a jíst vajíčka u příležitosti svátků jara. Tato prastará idea vajíček jako symbolu života, se pohotově stala ideou vajíček jako symbolu vzkříšení. Podle prastaré pověry slunce vycházející velikonočního rána tančí na nebesích; tato víra byla vystopována až ke starému pohanskému svátku jara, kdy pozorovatelé tančili na počest slunce... Také protestantské církve uznávají tento zvyk a zachovávají bohoslužby při východu slunce velikonočního rána“ - (Vydání 1959, Sv. 7, Str. 859, 860).

Babyloňané věřili, že do řeky Eufratu spadlo z nebes velké vejce a z něj vystoupila Astarot. Tak začalo obdarovávání vejci o svátcích jara v souvislosti s uctíváním slunce. Ve 4. stol. tento zvyk převzali křesťané a ještě dnes se velikonoce slaví vajíčky, domněle symbolizujícími to, že Kristus vyšel z hrobu, jako kuře z vajíčka.

Posvátné koláče, velikonoční bochníky, obětovali pohané královně nebes staletí před Kristem (viz Jr 7,18). Tyto koláče z kynutého těsta, tzv. „mazance“ se staly součástí velikonoc, když křesťané převzali pohanské zvyky.

Smrt a vzkříšení Krista jsou ústředním tématem evangelia. Jediným způsobem, jakým si Ježíš přál, abychom si to připomínali, je „lámání chleba“, kterého se máme účastnit společně jako církev. Jistě to nemělo být jen jednou za rok na Velký pátek nebo na velikonoční neděli a rozhodně ne s vejci a mazanci.

Když lámeme chléb, dosvědčujeme nejen Kristovu smrt, ale také to, že jsme zemřeli spolu s Ním. Emocionalita Velkého pátku a sentiment velikonoc odvrací pozornost od potřeby následovat Ježíše k prázdným rituálům.

Boží slovo, nebo lidská tradice?

Slavení vánoc a velikonoc se drží díky mrtvému principu následování lidských tradic, přestože nemají žádný základ v Božím slově. Moc tradice je tak silná, že mnoho věřících, kteří jednají podle Písma v mnoha jiných věcech, nenacházejí sílu vzdát se slavení vánoc a velikonoc.

Je ohromující, jak mnoho věřících není ochotno přijmout to, co o tom píše i sekulární zdroje, např. autoři *Encyklopaedia Britannica*, kteří jasně pochopili, že vánoce a velikonoce jsou ve své podstatě svátky pohanské. Osla můžeš nazývat lvem, ale stejně zůstane oslem. Změnou názvu svátků se pohanství na křesťanství nezmění. Vánoce a velikonoce jsou totéž, co indické svátky Ganesh Puja a Dussera. Není mezi nimi žádný rozdíl.

Z toho, co jsme si řekli, je zřejmé, že křesťané o vánocích oslavují narozeniny „jiného Ježíše“ – totiž Babylonského Nimroda. O velikonocích oslavují vzkříšení „jiného Ježíše“ – totiž slunečního boha, který přináší léto na severní polokouli. Za Nimrodem i bohem slunce však stojí Satan. Je to vlastně on, koho uctívají. Izraelité zlatému býčkovi říkali „Hospodin“, ale byl to Satan, koho uctívali (Ex 32,4n). To ať mají na paměti všichni, kdo slaví vánoce a velikonoce. Ať se mají na pozoru!

Jak jsme řekli na začátku, Ježíš sváděl neustálý zápas s farizeji ohledně *lidských tradic, které se stavěly proti Božímu slovu*. Silné opozici čelil spíše proto, že se stavěl proti prázdným tradicím „otců“ nebo „starších“, než proto, že kázal proti hříchu. I my budeme mít stejnou zkušenost, pokud v tom budeme věrní jako On.

Dnešní církve je povolána k tomu, aby odhalovala tyto prázdné Babylonské oslavy, které Satan prosadil v křesťanství a odmítala cokoli (jakkoli nevině vyhlížející), co nemá základ v Písmu.

Někdo může citovat Římanům 14,5n o těch, kdo zachovávají dny Pánu. Toto místo hovoří o sobotě, kterou někteří z obrácených Židů nadále dodržovali, protože v tom neměli světlo, aby se jí vzdali. Pavel napomínal ty, kteří v tom světlo měli, aby slabší Židovské bratry snášeli. V žádném případě se toto místo Písma ale nedá aplikovat na oslavy Ganesh Puja či vánoc, nebo Diwali či velikonoc dnešními křesťany.

Boží slovo je pro nás jediným ukazatelem cesty. Neřídíme se příklady lidí, byť zbožných, v tom, v čem se neřídí Božím slovem. „Ať se ukáže, že Bůh je pravdivý, a každý člověk lhář“ (Ř 3,4). Kontrolujte, zda jejich slova jsou v souladu s tím, co říká Boží slovo, praví Pán. Pokud se jejich poselství (učení) liší od mého, je to proto, že nemají světlo (Iz 8,20 podle Living Bible; *podobné: Iz 9,13-15, 1J,4,1*). Židé v Beroji každý den zkoumali Písma, aby si ověřili, zda učení, které jim zvěstuje apoštol Pavel je v souladu s Božím slovem a Duch svatý je za to chválí (Sk 17,11). To je příklad, který máme následovat.

David byl člověkem podle Božího srdce, přesto po čtyřicet let Izraelitům dovoľoval uctívat Mojžíšova bronzového hada a neuvědomil si, že je to před Hospodinem ohavnost. Ani v případě tak evidentního modlářství neměl světlo. Byl to mnohem menší král Chizkijáš, kterému bylo dáno světlo, aby odhalil a zničil tyto modlářské praktiky (2Kr 18,1-4). Zbožné lidi můžeme následovat v svatosti života, ne v tom, kde jim ohledně lidských tradic chybí světlo. Naše bezpečí spočívá v tom, že následujeme učení Božího slova přesně, nepřidáváme k němu, ani z něho nic neubíráme.

Pravá zbožnost znamená následovat Ježíše ve všech aspektech života. V každodenním životě to především znamená brát na sebe kříž a zachovávat Boží slovo v moci Ducha svatého. Zároveň to znamená oddělit se od všech lidských tradic, které nepocházejí z Božího slova. Bůh touží po tom, aby na každém místě bylo vydáváno čisté svědectví – aby církev byla prosta nejen jakéhokoli hříchu, ale i Babylonských tradic.

KAPITOLA 25

BOŽÍ DOKONALÝ PLÁN PRO TY, KDO SELHALI

Je mnoho bratří a sester, kteří mají pocit, že kvůli tomu, že kdysi ve svém životě nějak zhřešili a Boha zklamali, nemohou nyní naplnit Boží dokonalý plán pro svůj život.

Sledujme, co říká Písmo a nespolehejme se na své dosavadní poznání nebo na schopnost logicky uvažovat.

Podívejme se nejprve, jak Bible začíná.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi (Gn 1,1). Když nebe a zemi stvořil Bůh, musely být dokonalé, protože z Boží ruky nemůže vyjít nic nedokonalého nebo neúplného.

Někteří andělé, které Bůh stvořil, padli a blíže se o tom dovídáme z Izajáše 14,11-15 a Ezechiele 28,13-18. Potom se země dostala do stavu, který popisuje Gn 1,2, byla „neforemná, pustá a temná“.

Zbytek Genesis 1 popisuje, jak Bůh jednal nad touto neforemnou, pustou a temnou hmotou a učinil z ní něco tak nádherného, že to sám prohlásil za „velmi dobré“ (Gn 1,31). V Genesis 1,2n čteme, že Duch Boží se vznášel nad vodami (zemí) a Bůh promlouval svá Slova - ta změnila vše.

Co nám to má sdělit?

Právě to, že nezáleží na tom, jak moc jsme selhali nebo jak moc jsme si zkomplikovali život. Bůh z našeho života i přesto dokáže udělat něco velmi slavného.

Když Bůh stvořil nebe a zemi, měl pro ně dokonalý plán. Tento plán ale musel odsunout stranou kvůli selhání Lucifera. Bůh pak ale nebesa i zemi přetvořil a viděl, že je to velmi dobré.

Podívejme se, co se dělo pak.

Bůh učinil Adama a Evu a začal vše znovu. I s nimi měl Bůh dokonalý záměr. Jeho součástí nebylo, aby jedli ze stromu poznání dobrého a zlého. Oni ze zakázaného stromu přece pojedli, a tak zmařili původní záměr, který s nimi Bůh měl, ať již byl jakýkoli.

Logickou dedukcí bychom nyní mohli dojít k závěru, že Boží dokonalý plán pro ně skončil. Přesto se dozvídáme, že když Bůh přišel do zahrady, aby se s nimi setkal, neřekl jim, že nyní budou muset žít podle náhradního plánu. Nikoli. V Gn 3,15 jim zaslubuje, že símě ženy rozdrtí hadovi hlavu. Tím zaslíbil Kristovu smrt za hříchy světa a porážku Satana na Golgotě.

Vezměme uvedená fakta a dokončeme naši úvahu.

Víme, že Kristova smrt byla od věčnosti součástí Božího dokonalého plánu. Písmo říká: „...Beránka, toho zabitého od počátku světa“ (Zj 13,8 Kral.). Víme také, že Kristus zemřel, protože Adam a Eva zhřešili a zklamali Boha. Logicky bychom tedy mohli říci, že Boží dokonalý plán poslat Krista na zem zemřít za hříchy světa došel naplnění nikoli přesto, že Adam selhal, ale právě proto. S Boží láskou zjevenou na golgotském kříži bychom se tudíž nesetkali, nebýt Adamova hříchu.

To odporuje lidské logice, a proto nám Písmo radí, abychom se na svou rozumnost nespolehali (Př 3,5).

Kdyby Bůh jednal podle matematické logiky, pak bychom museli říci, že Kristus přišel na zem na základě náhradního Božího plánu. Říci něco takového by ale bylo kacířství. Jeho příchod byl součástí Božího dokonalého plánu pro člověka. Bůh nedělá žádné chyby. Bůh je všemohoucí (mocen učinit cokoli) a svrchovaný, a jelikož zná konec od samého počátku a jelikož ve Svě lásce

k nám s námi stále počítá, proto, když se snažíme pochopit, jak s námi jedná, lidský úsudek selhává.

Boží cesty nejsou naše cesty a Jeho myšlenky nejsou naše myšlenky. Mezi nimi je rozdíl jako mezi nebem a zemí (Iz 55,8n). Když se tedy snažíme poznat Boží cesty, uděláme dobře, když odložíme svou chytrost a logiku stranou.

Co se nám Bůh snaží předat na těch úvodních stránkách Bible? To, že může vzít člověka, který selhal, učinit z něho něco slavného a ještě mu umožnit, aby naplnil Boží dokonalý plán pro svůj život.

To je Boží poselství pro člověka, které máme v Bibli a na to nesmíme nikdy zapomenout.

Bůh může vzít člověka, který opakovaně selhává a umožnit mu, aby i přesto ve svém životě naplnil Boží dokonalý plán, ne nějaký náhradní, ale ten původní, ten nejlepší.

Je totiž možné, že i ta selhání byla součástí onoho dokonalého Božího plánu a měla člověka naučit něčemu, na co nesmí nikdy zapomenout. Lidské logice je to nepochopitelné, protože tak málo známe Boha.

Bůh může používat jen zlomené lidi. Jedna cesta, jak nás může zlomit, je skrze naše opakovaná selhání.

Součástí výchovy apoštola Petra, s cílem udělat z něho vůdce, bylo selhání. Pán jeho selhání využil k tomu, aby ho zlomil.

Jednou z největších nesnází, které s námi Bůh má, je připravit nás na to, abychom mohli přijmout Jeho požehnaní, a nenadmuli se pýchou. Zvítězit nad hněvem a dostat se tím do pýchy znamená upadnout do ještě hlubší jámy, než ve které jsme byli předtím. Bůh potřebuje, abychom setrvali v pokoře, i když vítězíme.

Ryzí, skutečné vítězství nad hříchem je vždy doprovázeno nejhlubší pokorou. Opakovaná selhání sehrávají svou úlohu v tom, že ničí naši sebedůvěru a my se přesvědčujeme, že není možné zvítězit nad hříchem svojí silou, bez Boží milosti. Když takto zlomeni začneme vítězit nad hříchem, nemáme, na co bychom byli pyšní.

Za další, když jsme sami opakovaně selhávali, nebudeme více pohrdat těmi, kdo také selhávají. Budeme mít soucit s těmi, kdo padají, protože jsme sami na sobě poznali slabost těla, díky nesčetným vlastním pádům. Můžeme „jednat jemně s těmi, kdo jsou nevědomí a nemají ve věcech jasno, protože víme, že sami také podléháme slabosti“ (Žd 5,2).

Když slyšíme takové poselství, logicky smýšlející člověk si může říci: „Pak jistě můžeme hřešit i nadále, když nám Bůh shovívavě odpouští“.

Římanům 3,7n dává takovému člověku odpověď těmito slovy: „Říkáš tedy, moje lež vyzdvihla Boží pravdu k jeho slávě“. Budeš-li v této logice pokračovat, můžeš nakonec dojít k závěru, že čím jsme horší, tím více se to Bohu líbí. Ty, kdo tak mluví, čeká spravedlivé odsouzení!

My neříkáme, že budeme hřešit, aby přišlo dobro, nebo že můžeme spoléhat na Boží milost, i když Boha neposloucháme a přesto počítat s tím, že nesklidíme, co jsme zaseli. To ne.

Říkáme jen, že lidská logika nemůže obsáhnout Boží milost vůči padlému člověku. Pro Boha není nic nemožné – On nás dokáže uvést opět do souladu se svojí dokonalou vůlí i poté, co jsme bezútešně a opakovaně selhávali. Bránit Mu v tom může pouze naše nevěra.

Pokud řekneš: „Já jsem ale tolikrát pokazil, co se dalo. Bůh už mě nemůže uvést zpět na cestu svého dokonalého plánu“, pak to pro Boha bude nemožné, *protože TY nemůžeš uvěřit tomu, co je On pro tebe schopný udělat*. Ježíš ale řekl, že u Boha (co se nás týče) není nic nemožné – pokud věříme.

„Staň se ti podle tvojí víry“ je Boží zákon ve všech věcech (Mt 9,29). Bůh nám dá podle naší víry. Pokud věříme, že je něco pro Boha nemožné, že to udělat nemůže, pak se to v našem životě nikdy nenaplní.

V takovém případě, před soudným stolcem Kristovým zjistíš, že jiný věřící, který ve svém životě udělal ještě větší zmatky než ty, nakonec naplnil Boží dokonalý plán pro svůj život – jen proto, že věřil, že Bůh může posbírat střepy jeho života a udělat z nich něco velmi dobrého.

Jaká lítost bude ve tvém životě ten den, když zjistíš, že to *nebyla tvoje selhání* (ať jich bylo sebevíce), co zmařilo Boží plán pro tvůj život, *ale tvoje nevěra*.

Příběh marnotratného syna, který za několik let rozházal všechnu majetek, ukazuje, že Bůh dává to nejlepší i těm, kdo zklamali. Otec řekl, „Rychle přineste nejlepší plášť“ - pro toho, kdo s ním jednal tak bezohledně. V tom je poselství evangelia – vykoupení a nový začátek, ne jenom jednou, ale vždy znovu a znovu – protože Bůh to nikdy s nikým nevzdává.

Podobenství o hospodáři, který vyšel, aby najal dělníky (Mt 20,1-16) nám sděluje totéž. Lidé, kteří byli najati v 11 hod., dostali zapláceno nejprve. Ti, které najal jako poslední, kteří 90% svého života promarnili, když nedělali nic, co by mělo věčnou hodnotu, stále mohou pro Boha udělat něco slavného v těch 10% života, který jim ještě zbývá. To je obrovské povzbuzení pro všechny, kteří selhali.

„Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil (zrušil) činy ďáblovy“ (1J 3,8).

To znamená, že Ježíš přišel, aby rozvázal všechny uzly v našem životě. Představte si to takto: Každý z nás jsme začali jako miminko s pěkným klubíčkem. Nyní je ale všelijak povolené a zašmodrchané a jsou tam desetitisíce uzlů a smotků a my nemáme žádnou naději, že bychom to kdy mohli rozmotat a navinout opět v pěkné klubíčko. Když se díváme na svůj život, jsme zklamaní a smutní. Dobrá zpráva evangelia je, že Ježíš přišel, aby rozvázal každý z těch uzlů.

Řekneš-li, „To je nemožné“, pak se ti stane podle *tvojí víry*. V *tvém případě* to bude nemožné.

Já ale slyším někoho jiného, jehož život je na tom o poznání hůře než ten tvůj, jak říká, „Ano, já věřím, že Bůh to pro mě udělá“. I jemu se stane podle *jeho víry*. V *jeho životě* se Boží dokonalý plán naplní.

U Jeremjáše 18,1-6 čtete, jak Bůh promluvil své slovo k Jeremjášovi prostřednictvím praktické ilustrace. Bůh mu řekl, aby šel do hrnčívova domu. Uviděl tam hrnčívě, jak právě pracoval na hrnčívském kruhu. Nádobu, kterou z hlíny tvaroval, se mu ale pod rukama zkazila, a tak začal znovu a udělal z té hlíny jinou, která se mu líbila.

Jeremjáš pak dostal vysvětlení. "Nemohu snad s tebou, (místo teček doplň své jméno), naložit jako tento hrnčív?" zeptal se Pán. (v. 6)

Pokud se před Bohem trápíš nad tím, co jsi v životě napáchal, pak „i kdyby tvé hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna“. To zaslubuje Starý zákon u (Iz 1,18). V Novém zákoně Bůh dokonce zaslubuje „na jejich hříchy už nevzpomenu“ (Žd 8,12).

Ať jsou tvoje přehmaty nebo selhání jakákoli, s Bohem můžeš začít znovu. I kdybys už měl za sebou tisíc nových začátků, a vždycky jsi nakonec selhal, můžeš dnes začít znovu po 1000+1. I tak Bůh může z tvého života vytvořit něco slavného.

Dokud žiješ, je naděje.

Proto nikdy nepřestávej Bohu důvěřovat. On nemůže udělat mnoho mocných činů pro mnohé ze svých dětí, ne však proto, že v minulosti selhaly, ale proto, že mu nyní nedůvěřují.

Proto „vzdejme slávu Bohu posilnění ve víře“ (Ř 4,20), a důvěřujme Mu v nadcházejících dnech i v tom, co jsme až dosud považovali za nemožné.

Všichni – mladí i staří – mohou mít naději, bez ohledu na to, jak a kdy selhali, pokud doznají svá selhání, budou-li pokorní a jestliže budou Bohu důvěřovat.

Tak se všichni můžeme poučit ze svých selhání a jít dál, abychom naplnili Boží dokonalý plán pro náš život.

A pak, v nadcházejícím věku na nás bude moci ukázat druhým, co byl schopen učinit s těmi, jejichž život byl naprostou prohrou.

V ten den zjeví, co v nás byl schopen učinit skrze „nesmírné bohatství milosti, která je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši“ (Ef 2,7).

Kdo má uši k slyšení, slyš poselství této knihy. Amen.

*Copyright - Zac Poonen (1992)
Tato kniha podléhá autorským právům, aby se zabránilo zneužití.
Bez písemného souhlasu autora nesmí být
vytištěna ani přeložena.*

*Povolení je však uděleno ke stažení nebo tisku kterékoli části této knihy
za předpokladu, že je distribuována zdarma,
za předpokladu, že nebudou prováděny žádné změny
a za předpokladu, že bude uvedeno jméno a adresa autora,
a pokud toto prohlášení o autorských právech bude uvedeno
na každém výtisku.*

*Pro další informace prosím kontaktujte:
vydavatele*